

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
PLAYER+

THE PACT=I DO

LOUISE BAY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OYUNCU + ANLAŞMA = BEN
YAPARIM

LOUISE BAY

CONTENTS

[Louise Bay'in Kitapları](#)

[Önsöz](#)

[İki Yıl Sonra](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Bölüm](#)

[20 Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Bölüm](#)

[23 Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Bölüm](#)

[26 Bölüm 27](#)

[Bölüm 28 Bölüm](#)

[29 Bölüm 30](#)

[Sonsöz](#)

[Manhattan Dükü Louise](#)

[Bay tarafından yazılan](#)

[kitaplar](#)

Louise Bay 2024 tarafından yayınlandı

Telif Hakkı © 2024 Louise Bay. Tüm hakları saklıdır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

ISBN - 978-1-80456-036-5

BOOKS BY LOUISE BAY

Tüm Louise Bay Kitapları Kindle Unlimited'ta ücretsiz olarak veya Amazon'dan satın alınabilir.

Her kitap tek başına

[Patron + Hizmetçi = Kimya Oyun +](#)

[Anlaşma = Yapıyorum](#)

[Kahraman + Vegas = Pişmanlık Yok](#)

Doktorlar Dizisi [Dr.](#)

[Of f Limits](#)

[Dr.](#)

[Mükemmel](#)

[Dr. CEO](#)

[Dr. Sahte](#)

[Nişanlı Dr.](#)

[Bekar Baba](#)

Mister Serisi [Bay](#)

[Mayfair](#)

[Bay Knightsbridge](#)

[Bay Smithfield](#)

[Bay Park Lane](#)

[Bay Bloomsbury](#)

[Bay Notting Hill](#)

Noel Koleksiyonu [Noel'in](#)

[14 Günü](#)

Oyuncu Serisi

[Uluslararası Oyuncu](#)

[Özel Oyuncu](#)

Standalones

[Hollywood](#)

[Skandalı Aşk](#)

[Beklenmedik](#)

[Umutlu](#)

Empire State Serisi

Centilmen Serisi
Acımasız Centilmen
Yanlış Centilmen
Kraliyet Serisi Wall
Street Kralı Park
Avenue Prensi
Manhattan Dükü
İngiliz Şövalyesi
Londra Kontu
Geceler Serisi
Indigo Geceleri Vaat
Edilmiş Geceler
Paris Geceleri

Louise Bay posta listesine [buradan](#) kaydolun!

Daha fazlasını www.louisebay.com adresinden okuyabilirsiniz

PROLOGUE

Jules

Ölüm döşeğindeyken, bu geceyi hayatımın en utanç verici gecesi olarak hatırlayıp hatırlamayacağımı merak ediyorum. En yakın arkadaşınızın, oda arkadaşınızın size kostüm partisi olduğunu *söylediği* bir partiye kostümle gitmek utanç verici olmamalı. Aslında, eğer bu gerçekten bir kostüm partisi *olsaydı*, eminim bir madalya alırdım ya da en azından kraliçe olarak taçlandırılırdım.

Çünkü elimden geleni yaptım. Her şeyi. Dışarı.

Ne yazık ki bu parti sıradan bir parti ve kostüm giyen tek kişi benim.

Biraz utanç verici değil. Oda arkadaşımın aksine, silindir şapkamı ve ceketimi çıkaramıyorum ve işte, artık bir sirk yöneticisi değilim, sadece biraz fazla giyinmiş biriyim. Hayır, bu onur Sophia'ya gidiyor. En azından beni seksi gösterecek bir kostüm de giymiyorum, mesela Bridget Jones Playboy tavşanı gibi giyinmiş. Hayır. X-Men'den Mystique gibi giyindim. O kadar seksi bir film değil.

Mystique de. Ben çizgi roman versiyonuyum: daha az seksi ama daha otantik.

Uzun beyaz elbisemin her iki yanında kalçalarım kadar uzanan yırtmaçlar, tabii ki uzun beyaz eldivenler ve kemerim olarak küçük kafataslarından oluşan bir çemberle, "Bu bir kostüm değil, ben sadece eksantrik bir giyim tarzına sahibim" diyerek sıyrılabiliyordum, ama ben *maviyim*. Maviyim ve kemerimle aşırı gurur duyuyorum. Kendim yaptım. Neredeyse her şeyi bulabileceğiniz bir şehirde dört inçlik kafatasları bulmak zor oldu. Ama ne demişler, *sor ve al*. Özellikle de internete sorarsanız. Özellikle de www.skulldirect.co.uk'a. Lanet olası şeyleri İngiltere'den getirtmek zorunda kaldım ama kafatası kemerim hayal kırıklığına uğratmadı.

Demek istediğim, sadece utanmadım, çok kızdım. Çabalarımın çoğu boşa gitti. New York kostümlü partilere pek uygun bir yer değil. Aslında bu benim ilk yetişkin kostümlü partim olacaktı ve bana acınası diyebilirsiniz ama heyecanlıydım.

Sophia olmasaydı, bunun bir kostüm partisi olmadığını anladığım anda kaçırdım. Ama o, birlikte çalıştığı ve hayatının aşkı olduğuna inandığı bir adamla tesadüfen karşılaşmak için buradaydı, bu yüzden etrafta takılmak zorundaydım. İçkilerimizi alıp geri mi dönüyor yoksa terk mi edildim diye parmak uçlarımda duruyorum.

Bunun için bana borçlu.

Arkamdan İngiliz bir erkek sesi "Bunu süslü bir kıyafet partisi mi sandın?" diyor.

Dönüyorum ve yüzünü görebilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Önümdeki adam yeni uyanmış gibi görünüyor. Saçları gözlerinin üzerine düşen asi kahverengi buklelerden oluşuyor. İkimiz de bir şakanın içindeymişiz gibi hissettiren seksi bir gülümsemesi var.

"Ne fantezisi?" Ben soruyorum.

Bana başını salladı. "Mystique gibi giyinmişsin. Çizgi roman Mystique'i gerçi. Kemerini beğendim. Çok otantik."

Gülümsememi geri alıyorum ama kim olduğumu bildiği için içten içe etkileniyorum. "Çizgi roman ineği, ha?"

Omuz silkiyor. "Gençken küçük bir Mystique takıntım vardı."

İç çektim. "Ben de."

"Çizgi romanlarla ilgilenen tanıdığım ilk kızsın." "Kadın.

Ben ve önce kadın sen hiç tanıştım.

Ve

Her neyse, ben değilim. Artık değilim." Babam bizi son kez terk ettiğinde geride birkaç çizgi roman bırakmıştı. Onları bulduğumda yatağımın altına sakladım ve ara sıra çıkardım. Mystique beynimde yer eden tek karakterdi. Ateşli, vahşi ve güçlüydü ve o çizgi romanları okurken hissetmek istediğim her şeydi, babamın onları geride bıraktığını fark edip etmediğini merak ediyordum. O renkli hikâyeleri benim için önemseydiği kadar önemsemiyor muydu? "Harcanabilir tüm gelirini nadir baskıları bulmaya harcayan adamlardan mısın?"

Bana sırtıyor ve sanki gülümsemesi içimdeki bir şeyi çözmüş gibi göğsümde buna karşılık gelen bir tıkırtı oluyor. "Yapmayacağım. Yine de kulağa eğlenceli geliyor." Bakışlarımız kilitleniyor ve nefes veriyorum, geldiğimizden beri hiç olmadığım kadar rahatlamış hissediyorum.

"Eğer bu bir kostüm partisi olsaydı, sen ne olarak gelirdin?" Ona sordum.

"Ahhh, güzel soru." Bakışları benimkilerden ayrılmıyor ve ürpermemek için kendimi zor tutuyorum. "Belki Wolverine? O ve Mystique bir süre arkadaşılar, değil mi?"

Bir süreliğine arkadaş mı? Bu da ne demek oluyor? Omuz silkiyorum. "Hatırlayamıyorum," diyorum. Ama Wolverine ve Mystique'in arkadaş olmadıklarını biliyorum. Babamın bıraktığı çizgi romanların hiçbirinde yoktu. Mystique'in benim sahip olduğum çizgi romanlarda hiç arkadaşı yoktu.

"Belki Batman," diyor. "Bazı çaprazlama potansiyelleri görebiliyorum." Sırtıyor ve ben dişlerine odaklanıyorum, ne kadar mükemmel beyaz ve düz olduklarına. Dudakları yastık gibi yumuşak görünüyor. Bir Batman maskesi ağzını çok

güzel çerçevelerdi.

Ben daha durduramadan küçük bir kahkaha kopuyor.
"Çaprazlama potansiyeli mi?" diye sordum.

"Bence Batman Mystique'i evcilleştirebilir,"
diyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Onu
evcilleştirmek mi?"

"Sadece sevmeye ihtiyacı var," diyor ve işte yine o
sırıtiş.

"Onu böyle mi görüyorsun?"

Buklelerinden biri yüzüne düşerken, "O böyledir," diyor.
Tam ona uzanacakken, onu geri itiyor. Büyülenmiş gibiyim,
tamamen onun büyüğü altındayım. Şu anda bana her şeyi
anlatabilir ve ben de ona inanabilirim. Söyleyeceği her şeyi
duymak istiyorum.

"Sen İngilizsin," diyorum.

"Senden hoşlanıyorum," diye yanıtlıyor. Cevap niteliğinde
bir gülümseme dudaklarımda kıvrılıyor.

"Beni tanıımıyorsun," diyorum, hâlâ sırtarak. Benden
hoşlanmasını istiyorum.

"Daha fazlasını bilmek istiyorum," diyor ve gözleri ışıltılı,
seksi, flörtöz bir şey yapıyor. Kendimi başımı sallarken
buluyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Senin numaran," diyor telefonunu çıkararak.

Gülüyorum. "Seni beş saniyedir tanıyorum. Neden sana
numaramı vereyim ki?"

"Burada güzel bir şeyin başlangıcı var. Bunu hissettiğini
biliyorum. Neden bana numaranı vermiyorsun?"

A r a m ı z d a kesinlikle bir şeyler var. A
Bağlantı, cazibe ya da kimya vızıltısı. Ama o çok yakışıklı.
Kendinden çok emin. Bu adam bu gece kaç numara topladı?
Muhtemelen arkadaşlarıyla en çok numarayı kim toplayacak
yarışına girmiştir.

"Göletin öbür tarafında hayat nasıl?"

"Orada doğdum ama on beş yaşımdan beri
Amerika'dayım. New York evim gibi geliyor." Konuşmaya
başladığımızdan beri ilk kez donup kalıyor ve kaşlarını
çatıyor. "Sadece evim değil, kaderim de."

"Vay canına. Kader mi? Bu hiç de New York'a yakışmayan bir söz."

Gülüyor, sesi vücudunun her molekülüne ulaşıyor. "Belki de New Yorklular bu şehirde doğdukları için ne kadar şanslı olduklarının farkında değillerdir. Sen buranın yerlisi misin?"

"Jersey'de büyüdüm," diye cevap veriyorum. "Hâlâ orada yaşıyorum. İş için seyahat ediyorum. Bana şehirle ilgili en sevdiğin üç şeyi söyle."

Nefes alıyor ve göğsü kalkıyor. Elimi üzerinde gezdirme isteğimle savaşıyorum. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Sadece üç tane mi alabilirim?"

"Üçle başla," diyorum.

"Sabahın erken saatleri. Farklı bir havası var ve gizli bir şehir gibi hissettiriyor. İnsanlar geceleri New York'tan bahsediyor - Broadway, kulüpler, farklı renklerde aydınlatılmış Empire State Binası. Bunlar güzel şeyler ama benim için New York sabahın erken saatlerinde en iyi halini alıyor. Arka kapılarını açan teslimat kamyonlarının sesini duymayı seviyorum. Sokaklar ıssızken Midtown'da koşmayı ve etrafımdaki binalarda otel odalarına tıkılmış on binlerce turisti hayal etmeyi seviyorum. Güneşten tamamen saklanabilmeyi seviyorum çünkü güneşin nerede parlayacağını binalar belirliyor-"

"Bekle, binaların güneşi engellemesi hoşuna mı gidiyor?"

"*Engellemiyorlar* ama mimari ve mühendislik insanları sıcaktan koruduğu kadar olabilir. Burası insanların yenilikçiliğini ve ilerlemesini kutlayan bir şehir. Size küçük bir adada bile harika şeyler olabileceğini söylüyor."

"Bu ilginç bir yaklaşım." "Peki ya sen? Şehri seviyor musun?"

"Bunu senin kadar düşündüğümde emin değilim."

Gülüyor. "Jersey'de büyümüş biri gibi konuştun. Gördün mü, burayı kanıksamışsın. Burası dünyanın en iyi şehri ve her zaman nehrin hemen karşısında olduğunu biliyordun,

dileyebileceğiniz her fırsatla sizi cezbediyor."

Bu adam o kadar pozitif ki, karşıt bir bakış açısı görmek zor. Tarikatlar böyle mi başlar? Şu anda bana sorsa, muhtemelen sattığı her neyse ona kaydolurdum.

"Olasılıklarla baştan çıkarılma fikri hoşuma gidiyor," diyorum. Bana sırtıyor, sanki az önce bir paket açışımı izlemiş gibi.

Noel hediyesi. "Senden hoşlandığımı söylediğimde ciddiymdim. Eğer bana numaranı vermeyeceksen, benimkini alır mısın? Seni gerçekten yemeğe çıkarmak istiyorum. Bakalım bu kimya..."

"Kader mi?"

Gülüyor. "Bu hiç de New York'a yakışmayan bir şey olurdu."

Çekip gitmeliyim. Kimyadan ve kaderden bahsediyor ve ben bunların hepsinin saçmalık olduğunu *biliyorum*. Bunu kafamda biliyorum ama kalbimin küçük bir parçası, kurak bir devenin ağzına su döker gibi onu emiyor.

Ona telefonumu uzattım.

Numarayı tuşlamak için aşağı bakıyor ve dürüst olmak gerekirse, bakışlarının kayması güneşin Empire State Binası'nın arkasından geçmesi gibi. Oda göz açıp kapayıncaya kadar bahardan kışa dönmüştü.

Bu adam içkime bir şey mi kattı? Sanki büyülenmiş gibiyim. Adını bile bilmediğimi fark ettim.

"Leo Hart," diyor yazarken, sanki az önce kafamda sorduğum soruyu yanıtlıyormuş gibi. "Bu akşamın sonunda, umarım bana Mystique demen için seni ikna etmiş olurum."

"Sana Mystique dememi mi istiyorsun?" Soruyorum.

Gözleri benimkilere kaydı. "Bana sadece Leo demeni istiyorum."

Sanki bir kronometreye bağlıymışız ve gece yarısından önce birbirimiz hakkında her şeyi öğrenmek zorundaymışız gibi konuşuyoruz yoksa aramızdaki büyü bozulacak.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum sonunda. Mümkin olduğunca uzun süredir bundan kaçınmaya çalışıyorum ama bu adamın önünde altıma işemek istemiyorum. Ondan hoşlanıyorum. Bir iki saatlik tanışma faslından sonra bu adamla hissettiğim gibi bir kimya hissettiğimi hiç hatırlamıyorum. Belki de bir ritme ihtiyacım var. Bir adım geri atıp beş dakikalık bir aradan sonra ondan hâlâ hoşlanıp hoşlanmadığımı görmeliyim.

"Gerçekten mi?" diye sorar. "Burada bekleyeyim mi? Yoksa sadece kibarlık yapıp aslında benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Gülüyorum. "Gerçekten mi?" Bir dakikaya ihtiyacım var, ama bu kimyada -bu *potansiyel* kaderde- geri dönmek istediğim bir şey var.

"Tamam. Burada tam olarak dört ya da beş saat kadar bekleyeceğim. O yüzden çok uzun sürmesin."

Tekrar gülüyorum ve tuvalete gidiyorum. Sırada, on iki yaşında bile olmayan bir adamın arkasındayım. Kim olduğumu anlamaya çalıştığını biliyorum. Bana bakıp duruyor, ben de ona bir ipucu vermek için kemerimi kurcalıyorum ama belli ki çözemiyor. Leo Hart gibi değil.

Leo ve benim potansiyel kaderimizi keşfettiğimiz noktaya geri dönmem yaklaşık on dakika sürdü. Ama o hiçbir yerde görünmüyordu.

Lanet olsun.

Tabii ki beni beş altı saat beklediği için şaka yapıyordu ama ben on dakika umuyordum.

Bir parçam, bir içki daha almak için fırsat mı buldu diye merak ediyor. Ya da başka bir tuvalete mi gittiğini. Onu fark edip edemeyeceğimi görmek için kurnazca etrafıma bakmaya çalışıyorum. Dikkat çekmeden bir şey yapmak benim için çok zor. Sophia'yı köşede bir adamla görüyorum. Öpüşmek üzereymiş gibi görünüyorlar, yani eğer bu iş yerinden gelen adam değilse, sanırım hala harika vakit geçiriyor.

Sonra Leo'yu gördüm. Gülüyordu ve ben de kendimi tutamayıp gülümsedim. Kiminle konuştuğuna bakıyorum. Güzel, esmer bir kadın; Mystique'ten çok Jean Grey'e benziyor. Görünüşü

Parlak bir sa ve kırmızı bir dudakla. Bu gece kendim olarak gelsem bile kendimi mavi bir mutant gibi hissettirecek türden bir kadın.

Adam ona bir şeyler söylüyor. Kadın başını sallıyor ve sonra adam ona telefonunu uzatıyor ve kadın yazmaya başlıyor.

Midem bulanıyor. S a n k i çok hafif ve heyecanlı geçen sohbetimiz içimde bir kurşuna dönüşmüş gibi.

Ben bir aptalım.

Leo Hart sadece partide kaderden bahsederek biriyle yatmaya çalışan bir adam. Ve ben buna kandım. Bahse girerim bu gece bir düzine numara alacaktır. Muhtemelen her gece başka bir kadının yatağına girdiğı için kira sözleşmesi yapmaya gerek duymayan bir adamdır.

Kaderimin bir parçası olmayacağına kesinlikle karar verdiğim türden bir adam.

Sophia'nın iş arkadaşıyla neredeyse kuru kuruya sevişmesini böldüm ve ona kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Benimle gelmeyi teklif ediyor ama ben yalnız kalmayı tercih ediyorum. Eve gidip mavi tenimi temizlemem ve Leo Hart'la yaptığım konuşmaya dair tüm anılarımla birlikte çöpe atmam gerekiyor.

Benden bu kadar. Erkekler beni hep hayal kırıklığına uğratiyor ama yine de içlerinden birinin farklı olacağını umuyorum. Bu gece, dersimi aldım.

Tekrar.

Kapıya yönelirken, bunun son kez olacağına dair kendime söz veriyorum.

TWO YEARS LATER

ONE

Leo

O kadar çok gülüyorum ki neredeyse kariyerime başladığımdan beri beklediğim aramayı kaçıracaktım. Numarayı tanımıyorum ama içimden bir ses kabul etmemi söylüyor. En iyi beş arkadaşımın birlikte oturduğum masadan koltuğumu itiyorum.

Beni görmezden geldiklerinde "Bunu almalıyım," diyorum. Uzaklaşıyorum ama Worth'un bu akşamki yemek için ayarladığı özel odadan çıkmıyorum.

"Leo Hart," diyorum güzel bir garson elinde mezelerimizle içeri girerken. Hoş bir kız. Sarışın. Kısa boylu. Dolgun kırmızı dudakları ve güzel bir poposu var. Onu daha sonra bulup gece geç saatte bir içki içmek isteyip istemediğini sormak için aklıma bir not alıyorum, içki içmekten kastım evime gelip soyunmak.

"Ben *Property International*'dan Jonathan," diyor telefonun diğer ucundaki arayan. *Property International* emlak sektöründeki insanlar için bir ticaret dergisi ve Jonathan da uzun süredir editörlük yapıyor. Benimle bazı röportajlar yapmışlardı ama onlardan bir telefon beklemiyordum.

"Selam Jonathan," diyorum garsona gülümseyerek. O da gülümsüyor ve gözlerindeki parıltı bana daha sonra ne -daha doğrusu kim- yapacağımı bildiğimi söylüyor. "Uzun zaman oldu. İşler nasıl?"

"Sadede geleceğim. Meşgul bir adam olduğunuzu biliyorum. Bildiğiniz gibi, *Property International* yıllık ödülleri önümüzdeki ay sahiplerini bulacak." Zihnim hızla ilerliyor. Bana Yılın Geliştiricisi ödülüne aday gösterildiğimi söylemek istiyor. Çünkü ben *her zaman* Yılın Geliştiricisi ödülüne aday gösterilirim. Kaybettiğimden çok kazandım.

"Ödül sezonu," diyorum kıkırdayarak.

"Seni On Yılın Geliştiricisi olarak ödüllendiriyoruz. Konuşmanı hazırlayabilmen için seni önceden uyarmak istedim."

Bir an için nefesim kesiliyor ve kendimi toparlıyorum. "Vay canına," diyorum. "Bu yeni bir şey mi? Daha önce On Yılın Geliştiricisi ödülünü hatırladığımdan emin değilim."

"On yıl önce sen diye bir şey yoktu."

Doğru söylüyorum. On yıl önce New Jersey'de tek odalı daireler alıp satıyordum. Önümde biraz pist ve arkamda işe yarayan birkaç riskli kararla hayat farklı görünüyor.

"Çok gururlandım. Tören ne zaman?" "Ekimde," diyor Jonathan. "Plaza'da. Biz Biletlerin tükenmesini bekliyorduk. Sadece 600 bilet var ve bağlantılarına gerçekten duyuran yeni bir öncü sponsorumuz var."

Tabii ki ödülümün duyurusu çok da ince olmayan bir satış konuşmasıyla birlikte geliyor. Bu ödül töreni dergi için bir para kaynağı, çünkü aday gösterilen herkes on bin dolar gibi çok düşük bir fiyata bir masa satın alacak.

"Her zamanki gibi on kişilik bir masaya yazılayım." Her zaman ekibimden birilerini getiririm.

"Harika bir haber," diyor Jonathan. "Ve tebrikler. İnanılmaz şeyler yapıyorsunuz."

"Teşekkürler." Böyle bir övgüye başka nasıl bir tepki verilebilir ki? Yaklaşık yirmi yıldır Amerika'da yaşıyor olabilirim ama içimdeki İngiliz hala iltifat kabul etmiyor. Yaptığım işte iyi olduğumu biliyorum. Sıfırdan başladığımı ve şimdi Manhattan'da emlak geliştirme işine hakim olduğumu biliyorum. Biri bana bunu söylediğinde nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.

Telefonu kapattık ve ben masaya geri döndüm.

"Her şey yolunda mı?" Bennett yanımdan soruyor.

"Evet, emlak sektörü ödülleri düzenleyen bir adamdı. On Yılın Geliştiricisi ödülünü alacağımı söylemek için aradı."

Bennett sırtımı sıvazladı. "Tebrikler, dostum."

Fisher diğer tarafımda. "On yılın otelcisi olmadığı kesin. Bennett şu anda kışımızı tekmeliyor."

"Aylardır o lanet otelde yaşıyordu," diyor Jack. "Bunun rekabet kurallarını ihlal edip etmediğine hâlâ karar veremedik."

Aldığım ödülün arkadaşlarım arasında yeterince yer bulmamasına kendi kendime gülüyorum. Herhangi birimizin yapabileceği hiçbir şeyin diğerlerini hayretler içinde bırakmayacağını bilmek garip bir şekilde rahatlatıcı. Bizler eşitiz. Birbirimizi övmüyoruz, pohpohlamıyoruz ve birbirimize yalan söylemiyoruz.

Altımız işletme fakültesinde tanıştık ve bir grup projesinin parçası olarak reçeteli ilaçları insanların evlerine teslim edecek bir uygulama kurduk. Her birimize gerçek anlamda bir servet kazandırdı. New Jersey'de küçük apartman daireleri çevirmekten Manhattan'da kule blokları inşa etmeye geçtiğim anlamına geliyordu. İş sattığımızda, her birimiz yan iş olarak bir otel satın aldık, böylece sürekli bir bağımız ve bizi birbirimize bağlı tutan bir rekabet yöntemimiz oldu.

Sorun şu ki, Bennett'in oteli son birkaç yıldır hakim durumda. Benim yerimdeki müdürü değiştirmem gerek. Yaşlı ve yorgun. Ama güvenilir bir çift el ve

O kadar meşgulüm ki, değerli zamanımı daha fazla risk taşıyan yeni birini denetlemek için harcamak istemiyorum. Bu başka bir günün sorunu.

"Bu harika," diyor Worth. "Tebrikler."

"Teşekkürler," diyorum.

"Biriyle mi çıkıyorsun?" Bennett soruyor.

Son çıktığım kadının söylediği kişi olmadığı ortaya çıktığından beri benim için endişelendiğini biliyorum ama ben bunu aştım. Bir kadın arkadaşına ihtiyacım yok.

"Hayır, bu bir iş meselesi. Takımı ben alırım." *Ve yalnız gideceğimi* sanmıyorum, eklemiyorum.

"O da ne?" Byron diğer taraftan sesleniyor Telefonuna daldığı masaya. "Bir şey kaçırmışım gibi hissediyorum."

"Leo On Yılın Geliştiricisi ödülüne layık görülüyor *Property International* Awards," diyor Bennett.

"Leo," diyor azarlayıcı bir ses tonuyla. "Bu ödülleri sen mi yarattın?"

"Sen lanet olası bir komedyensin Byron," diye cevap veriyorum. "Aslında günlük işini bırakıp bu gösteriyle turneye çıkmalısın."

"Yasal görünüyor," diyor Jack, telefonunu masaya doğru uzatarak. Bu ödüllerin web sayfası. "Vay canına, sponsor Hammonds." Bana bir bakış fırlatıyor. Bu ismi her duyduğumda vücudumdan geçen ürpertiye görmezden gelmeye çalışıyorum.

Hammonds yeni sponsor mu?

Neden ödüllere sponsor olsunlar ki? Frank Hammond asla böyle şeylere para harcamaz. O arketipik bir Cimri. Çenemi açıyorum ve omuz silkiyorum. "Zaman zaman işimi kazanmaya çalışıyorlar," diyorum.

"Yüzlerine gülüyor musun?" Jack soruyor.

Başımı sallıyorum. "Onların boşa giden çabaları hoşuma gidiyor." Bennett kıkırdıyor.

"Bir şey mi kaçırdım?" Fisher soruyor. "Şakanın içinde değilmişim gibi hissediyorum."

Bennett, "Birincisi, bu ilk kez olmuyor," diyor. "İkincisi, bu bir şaka değil."

Jack'in Fisher'ı dürttüğünü görüyorum ama duygularımı incitmemek için susması gerektiğini anlamıyor. Ama sorun değil. Düşünüyorum. Uzun zaman oldu. Duygularımın bağışlanmasına ihtiyacım yok.

Fisher'a, "Hammonds, Caroline Hammond'un babasının emlak acentesi," diyorum.

"Ohhh," der Fisher. "Üzgünüm dostum. Hesap yapmamışım." "Sorun değil."

"Onlarla uğraşmak zorunda kalmayacaksın, değil mi?" Bennett soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, onlar sadece sponsor. Zaten arada sırada Bay Hammond'a rastlıyorum. Benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok." Ya da belki de biliyor ama bilmiyormuş gibi davranmayı seviyor. Kızıyla iki yıl çıkmış olabilirim ama resmi olarak hiç tanıştırılmadık.

"Gerçekten mi?" Bennett soruyor. "Hiç ona söylemek istedin mi?"

Bir an için bunu düşündüm. "Hayır. Kendisinin ya da şirketinin bir noktada iş yapabileceği bir geliştirici olduğumu düşünmesini tercih ederdim. Yalakalık yapma şeklini çok seviyorum. Hiç de ince değil."

"Nihai intikam," diyor Fisher sırtıtarak.

Ama bu intikam gibi hissettirmiyor. Şu an bulunduğum noktadan bana kendimi iki santim uzun hissettiren adamı görmenin hiçbir tatmini yok. Kızıyla yaklaşık iki yıl çıkmama rağmen, gençken onunla hiç tanışmadım. Yüz yüze görüşmeye en çok yaklaştığımız an, kızının hayatından çıkmam için Frank'in adına bana para teklif etmesinin ardından yardımcısına siktir olup gitmesini söylediğim andı.

Şimdi, onunla ne zaman karşılaştım, hala adamı yumruklamak için fiziksel bir dürtü duyuyorum. Ama bu hiçbir işe yaramaz. Ona kanıtlayacağım tek şey, hâlâ o zamanlar düşündüğüm çocuk olduğum.

On sekiz. Ve ben o çocuk değilim. Hiç olmadım. O zaman Frank Hammond'dan daha iyiydim, şimdi de ondan daha iyiyim.

Ve kızı beni asla hak etmedi.

TWO

Jules

Bahse girecek olsam, çoğu insanın hayatını en çok değiştiren ilk on film arasında *Pretty Woman*'ın yer almayacağına bahse girerdim.

Benim kişisel ilk onumdaki tek giriş.

Vivian'ın kendisini bir serseri mıknatısı olarak tanımladığı sahneyi binlerce kez tekrar ettim. Hiçbir şey beni bu kadar etkilememişti. Bu filmi yirmi beş yaşındayken izlemiş ve bir dargın bir barışık erkek arkadaşımı/gecenin geç saatlerine kadar seviştiğim kişiyi hemen terk etmiştim.

Tabii ki Vivian'la aramızdaki fark, benim serseri mıknatısı değil, *pislik mıknatısı* olmam. Bana kendi iyiliği için fazla yakışıklı, ciddi bağlılık sorunları olan ve sadık olamayan bir adam gösterin ve orada olacağım, kulaklarının arkasını kaşımak için çaresiz bir köpek gibi ona pençe atacağım.

Diğer taraftan, eğer tatlı, nazik ve sadık bir erkekseniz, sizinle birkaç kez çıkmaktan mutluluk duyarım, ancak çok geçmeden, sandalyemi çektiğinizde veya hesabı almakta ısrar ettiğinizde beni rahatsız etmeye başlarsınız.

Berbat durumdayım.

Görebildiğim kadarıyla tedavisi yok, bu yüzden kendimi bekar bir hayata bıraktım. Sayılır. Belki de *bekarlık* doğru tanım değildir. Seks kısmını yapabilirim. Seksi oldukça severim. Ama gerçekten kararlı bir ilişki yaşamaya çalışmak? Hayır. Ben resmen yokum.

Tüm bunlar Leo Hart için çalışmayı gerçekte olduğundan çok daha kolay hale getirmelidir.

Bir eş, bir dost, bir erkek arkadaş arıyor değilim. Kesinlikle aramıyorum. Sorun şu ki, Leo hala partide ilk tanıştığım zamanki kadar çekici. Hala göz kamaştırıcı. Eğer her an tetikte olmazsam onun saçmalık girdabına kapılmak hâlâ çok kolay.

Beni hatırlamıyor. Partiden sonraki günü kanepede *Pretty Woman* izleyerek geçirmemin sebebinin o olduğunun farkında değil. O gün, pisliklerden mıknatıslanana kadar biriyle çıkmakla ilgilenmediğim sonucuna vardım.

Ama Tanrı'ya şükür beni tanımıyor. Eğer tanısaydı, bu işi almamın imkanı yoktu. Ve Leo'nun idari asistanı olarak bu iş, *gerçekten* istediğim işi alabilmem için ihtiyacım olan iş.

Çantamdaki telefonum çalışıyor. Hemen kontrol ettim. Annemden beni sevdiğini söyleyen bir mesaj. Her gün aynı mesajı gönderiyor ve telefon aldığım ilk günden beri de gönderiyor. İsteyken cevap vermeyeceğimi biliyor ama yine de bana söylüyor. Onun mesajı, gözlerimi ödülünden ayırmamam gerektiğini hatırlatıyor, çünkü ben de onun gibi son on yılımı otellerde çalışarak geçirdim. Ben de onun gibi kat hizmetlerinde, beş yıldızlı otellerde oda temizleyerek işe başladım. Kat görevlisi yardımcılığına kadar yükseldikten sonra önce etkinliklere, ardından da resepsiyona geçtim ve sonunda ekibin başına geçtim.

Konsiyerjde, garsonlukta, barın arkasında çalıştım. Otel işinin zevk almadığım hiçbir yönü yok, işin yakından ve kişisel olarak çalışmadığım hiçbir yönü yok. Ben

Her şeyi gördüm - bu yüzden eğer biri müdürü değiştirmezse Mayfair'in boşluğa doğru savrulduğunu görebiliyorum.

Küçük bir araştırmayla buranın sahibinin Leo olduğunu öğrendim. Bir şey istediğim adamın iki yıl önce beni başından savan adam olduğunu öğrenmenin ilk şokunu atlattıktan sonra, zedelenmiş egomu bir kenara bıraktım ve işe koyuldum. Mayfair'in müdürlüğü görevini üstlenmesi için onunla defalarca iletişime geçmeye çalıştım. Özgeçmişimi e-postayla ve posta yoluyla gönderdim. Aradım, hatta ofisine gittim ve materyallerimi şahsen kendisine teslim ettim - yani şahsen değil, çünkü güvenlik lobiden geçmeme izin vermedi. Ama birinin özgeçmişimi ofisler arası posta zarfına koyup bir kuryeye verdiğini gördüm, yani en azından bu da bir şeydir.

Bunların hiçbirisi bana yanıt getirmedi.

Anlıyorum, üniversiteye gidemedim. Daha önce beş yıldızlı bir oteli yönetme deneyimim yok. Ama bu işte iyi olacağımı biliyorum.

Leo'nun dikkatini çekmek için yeni bir yola ihtiyacım olduğuna karar verdim. Açık asistanlık pozisyonu için başvurduğum ve mülakat sürecinden başarıyla geçtim. Planım çok çalışmak, Leo'nun güvenini kazanmak ve ardından yüzüne karşı beni Mayfair'in yeni müdürü olarak işe alması gerektiğini söylemek.

Hâlâ planımın birinci aşamasındayım: Güvenilir ve yetenekli olduğumu kanıtlamak.

"Jules," diye bağıyor söz konusu adam ofisinden. Gözlerimi deviriyorum ama ayağa kalkıp telefonumu alıyorum. Masamın etrafından dolaşıp ofisine girmek üzereydim ki kapıdan fırladı, yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Saçları dağınık, gömleği biraz buruşuk. Sert göğsüne sokulma dürtüsü kafama bir şişe Clorox gibi çarpıyor.

Lanet olsun. Ondan nefret ediyorum. Ve onu bu kadar çekici bulduğum için de nefret ediyorum.

Gözler ödülde, Jules. Gözler ödülde.

"Hammonds hakkında bir şey duydun mu?" diye soruyor.

"Ajans mı? Onlarla hiç iş yapmazsın. Bir telefon bekliyor muydun?"

Başını sallıyor. "PI Ödülleri'nde On Yılın Geliştiricisi ödülünü alacağım ve onlar da sponsor olacaklar. Aklıma gelmişken, *Property International*'ı arayıp bize bir masa ayarlayabilir misin? Sonra da ekipten hangisinin gideceğine karar ver."

"Ödül töreni için bir masa. Anladım," diyorum. Leo önüme attığı her proje için ihtiyacım olan bilginin sadece yarısını veriyor ama işe başladığımdan beri geçen birkaç ayda buna alıştım. "Ve takım için dokuz kişilik yer var. Kimlerin katılmasını istediğinizi bana bildirin, ben de onlara haber vereyim."

"Sekiz," diye düzeltti. "Çünkü listede sen de varsın." Bana öyle bir gülümsüyor ki, içim güneşe terk edilmiş bir kase dondurma gibi eriyor. Başka tarafa bakıyorum, hiç etkilenmemiş gibi yapıyorum.

Beni bir ödül törenine davet ederek iyi bir patron olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama aslında tam tersini yapıyor. Topuklu ayakkabılar ve dar bir elbise giymişken Leo Hart'ın yakınında olmak isteyeceğim son şey. Onu kesinlikle smokinle görmek istemiyorum. Günlük iş kıyafetleri yeterince kötü. Ama ikimiz de şık giyindiğimizde, kendimi ona atmak gibi utanç verici bir şey yapmayacağım konusunda kendime güvenmiyorum. En ufak bir şekilde bile. Ofiste halledebilirim. O bir profesyonel, ben de öyleyim. Kesinlikle flört yok. Ve masamın başındayken aklımda hep istediğim iş var.

Ama ofis dışında? Bunu gerçekten düşünemiyorum.

Leo'yu benimle flört etmeyecek kadar profesyonel olduğu için hem takdir ediyorum hem de biraz kızıyorum. Ben nasıl onun gibi erkeklere -oyuncular, çapkınlar, zamparalar- ilgi duymak için yaratılmışsam, o da flört etmek, kadınları kendine çekmek, onlara kendilerini iyi hissettirmek, özel hissettirmek ve onu *istemek* için yaratılmış. Bilmem gerekirdi. Flört etmek

Leo Hart'ın süper gücü, süper kahraman kostümü giymediğinde bile.

Benden ziyade bana bakması iyi bir şey. Evet, bazen bu egoma bir darbe oluyor ama böyle olması gerekiyor. Eğer bu işi sürdürmek istiyorsam - ki gerçekten istediğim işi bulana kadar sürdürmek istiyorum - Leo'nun profesyonel hayatının çarkında cinsellik içermeyen başka bir dişli olmak zorundayım. Kalp atışı olan bir masa sandalyesi ya da bir raptiye kadar keskin bir zihne sahip günlük planlayıcı gibi.

"Yani orada Hammonds hakkında hiçbir şey yok mu?" Leo masamın üzerinde duran *Property International*'ın açık kopyasına doğru başını sallıyor.

Emlak geliştirmeye hiç ilgilenmiyorum ama Leo'nun işimde harika olduğumu görmesine ihtiyacım var, bu yüzden sektör haberlerinden haberdar olmak için dergiyi her zaman tarıyorum. "Daha bu sabah geldi, o yüzden hepsini gözden geçirme fırsatım olmadı." Bu şeyin basılı kopyasını neden gönderiyorlar, hiçbir fikrim yok. Ayrıca günlük e-posta da alıyorum.

Leo dergiye bakmaya devam ettikten sonra masama doğru ilerliyor ve beraberinde Manhattan'ın merkezindeki konumumuza hiç de uygun olmayan yeni biçilmiş çimlerin ve çıtırdayan ateşlerin kokusunu getiriyor. Eminim ihtiyacı olan her şey internette vardır. Bu kadar yakına gelmek zorunda mı? "İnternette arama yaptın mı?" Bu fikrin onu ofisine geri göndereceğini umarak soruyorum.

Masamın yanında duruyor ve derginin sayfalarını çeviriyor. "Ne aradığımdan emin değilim," diye cevap veriyor mantıklı bir şeymiş gibi. "Sadece içimden bir ses... orada bir şeylerin değiştiğini söylüyor."

"Oh," diyorum, az önce çevirdiği sayfaya bakarak. "Ödüller." Derginin ortasında ödül töreniyle ilgili iki sayfalık bir haber yer alıyor. Leo'nun adı On Yılın Geliştiricisi'nin altında ve Hammonds logosu ön ve ortada.

"Ödüllere her seferinde farklı bir ajans mı sponsor oluyor?" Ben soruyorum.

"Kesinlikle. Ama asla Hammonds değil çünkü çok ucuzlar."

"Fark eder mi?" Ben soruyorum.

Sayfayı çeviriyor ve bir adım geri atıyor. Göz çizgisini takip ediyorum, ama Hammonds hakkında daha fazla sponsorluk malzemesi var. CEO'nun nasıl emekli olacağı hakkında.

"Okuyabiliyor musun?" diye soruyor, ellerini ceplerine sokarak. Masamın önünde volta atmaya başladı.

Dergiyi elime alıyorum, Leo'ya bakıyorum, bir tür sinir krizi geçirmek üzere olup olmadığını merak ediyorum. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Genelde derli toplu, çekici ve soğukkanlıdır.

"Hammonds CEO'su nöbet değişiminde istifa edecek," diyorum manşeti okuyarak. Duraklıyorum ve Leo volta atmaktan başını kaldırıp bakıyor. Devam ediyorum: "Frank Hammond 1984 yılında kurduğu şirketten emekli oluyor. Damadı Grant Boden, Batı Yakası ofisini yönettiği Kaliforniya'dan New York'a taşınarak görevi devralacak. Bay Hammond'un en büyük kızı Caroline Hammond'un kocası olan Grant, Hammonds'ta o zamandan beri çalışıyordu-"

Leo ofisine dönüp kapıyı arkasından kapatmadan önce cümlemi tamamlayamıyorum.

Grant Boden bir çeşit rakip mi? Baş düşman mı? Bir tür emlak savaşının içine mi düştüm?

Makalenin geri kalanına göz attım ama pek bir şey söylemiyor. Temelde Hammonds'un sektörün ne kadar önemli bir parçası olduğu ve bir sürü yüksek meblağlı anlaşma yaptığı hakkında bir tanıtım yazısı. Kimin umurunda?

Görünüşe göre benim pislik, aşırı çekici patronum biliyor. Bu da demek oluyor ki ben biliyorum. Bunun Leo için yarattığı sorunu çözmem gerek. Ama önce sorunun ne olduğunu bulmalıyım.

THREE

Leo

Bennett'e mesaj atıp geleceğimi söylerken Worth'un da gelmesini istediğimden bahsetmiyorum. Bennett ve Efa'nın binasının lobisinde Byron ve Fisher'ı görüyorum. Görünüşe göre sinirlendiğim kulaktan kulağa yayılmış.

"Hey," diyorum asansörlerin yanında onlara katılarak. Görünüşe göre artık iris taraması içeren devasa resepsiyon masasında imza atıyorum. Bennett güvenlik konusunda hâlâ paranoyak. Byron asansör kapılarını açık tutuyor ve Fisher'la birlikte içeri giriyoruz.

"O kadar da önemli bir şey değil," diyorum. "Worth'un seni aramasına gerek yoktu." Kabul etmek gerekir ki, birimizin bize ulaşım danışmanlık talep etmesi alışılmadık bir durum. Bu yüzden Bennett'e o mesajı gönderdiğimde, bunun büyük bir olay olacağını biliyordum. Ve büyük bir mesele. Bu lanet ödül törenini atlatmanın bir yolunu bulmam ya da birinin bana gitmememin doğru olduğunu söylemesi gerekiyor.

Bennett kapıyı açtı ve merhabalaşıp kucaklaştıktan sonra bara geçtik.

Paranoyak herif Efa'nın sapıđı olduđunu dűşündűđűnde kaldıđı otel sűitinden bir kesit.

Ta ki Efa değil, kız arkadaşıım Nadia olduğunu űđrenene kadar. Bennett'e yakınlaşmak için beni kullanıyordu. Kafamdaki Nadia imgesinden kurtulmaya çalışarak b a ř ı m ı sallıyorum.

Kanepe nereden gelirse gelsin, rahattır ve űnemli olan da budur.

Bennett bira, viski ve tekila dağıtıyor. Bana sunulan ilk řey olduğu için sek bir viski alıyorum. Onu içiyorum, boş bardağı űnűmdeki masaya bırakıyorum ve Worth'un uzattığı birayı alıyorum.

Hepimiz yerimize oturduđumuzda, alçak sesle konuşmalar durgunlaşıyor. "On Yılın Geliřtiricisi bűyűk bir olay," diyorum. Kazıyorum Ellerimi salarıımın arasından geçirip başıımı arkaya eđerek tavana bakıyorum. "Bűyle bir űdűl almak için gencim ve ortaya çıkıp űdűlű kabul etmek istiyorum, anlıyor musun?"

Worth, "Tabii ki kesinlikle gelmeli ve kabul etmelisiniz," diyor. "řunu da bilmelisin ki tűrende bir masa satın aldım ve hepimiz geliyoruz. Eđer bunu atlamak gűndemde bile deđilse çok kızacađım."

"Bunun bir sűrpriz olması gerekiyordu," diyor Bennett. "Sűrpriz," diyor Fisher, jazz ellerini sallayarak.

Worth'a başıımı sallayarak, "Siz bir avuç sik kafalısınız ama teřekkűr ederim," diyorum. O iyi bir adam. Orada olacak olmaları gűzel. Eđer gidersem, manevi desteđe ihtiyacım olacak. Ve kesinlikle gitmek istiyorum.

"Neden gitmemeyi dűşűnűyorsun ki?" Fisher soruyor. Nefes alıyorum. "Caroline orada olacak."

Sanki bir buçuk saat boyunca kimse konuşmuyor.

"Emin misiniz?" Worth sorar. "Kaliforniya'da yaşamıyor mu?"

"Caroline kim lan?" Fisher soruyor.

İ çekiyorum, bu iře gireceđimizi kabullenmiř bir řekilde. Sanki űrűyen balık bađırsaklarıyla dolu bir fııya uzanıp asla bulamayacađımı bildiđim bir řeyi aramak

üzereymişim gibi geliyor.

bulmak için. Bunu yapmak istemiyorum. Bir anlamı yok gibi görünüyor.

"Leo'nun nişanlandığı kadındı," diyor Worth ve iki haftalık morina balığı kokusu geliyor. "Çok eskiden."

"Onu tanıyor muyum?" Fisher soruyor.

İçim burkuluyor. Neredeyse on beş yıl sonra bile Caroline'la yaşadıklarım içimi kemirmeye devam ediyor. Kendimi o kadar saf, o kadar güvenen, aşktan gözü tamamen dönmüş biri olarak hatırlamak... anılar fiziksel olarak acı veriyor.

Yukarı Doğu Yakası prensesi ve Hammond servetinin varisi Caroline Hammond ile tanıştığımda New York'a geleli bir yıldan az olmuştu. On iki ay önce İngiltere'den Amerika'ya gelmiştik, çünkü babam emekli olma zamanının geldiğine karar veren seksen iki yaşındaki bir adamdan telefonla bir Alman fırını satın almıştı.

On altı yaşındaydım. Okuldan önce ve hafta sonları teslimatlarda babama yardım ederdim. Her gün uğradığımız bir durak vardı.

Babamın en önemli müşterilerinden biri olan 79th Street'teki Hammond'ların eviydi. Caroline'ı ilk kez üst kattaki bir pencereden dışarı sarkmış, bir tepsi ekmeği boşaltmamızı izlerken görmüştüm. Hayatımda gördüğüm en güzel kız olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

"Ona aşıktım," diyorum. "Ya da ben öyle sanıyordum. On altı yaşındaydım. Bir çocuktum. Ben sadece... onu bir daha görmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

Onu bir sonraki görüşüm bir hafta sonraydı. Mutfaktaydı, beni izliyordu. Hiçbir şey söylemiyordu. Siyah tayt giymiş ve büyük boy bir Blondie tişörtünü omzundan sıyırmıştı. Çıplak teni, gülümsememesi ve kalçasını kapı pervazına yaslayışı beni büyülemişti. Onunla ilgili her şeyi tamamen büyüleyici bulmuştum.

Onu üçüncü kez gördüğümde, onu arıyordum. Ve işte oradaydı, hala tamamen zorlayıcı, açık mavi gözleri

Mutfağa girer girmez gözlerini bana dikti. Cuma günüydü, babamın maaşını aldığı gündü ve o çekini tahsil ederken Caroline yanıma geldi, cesurca beni aşağı yukarı süzdü ve "Bu gece Marquee'de olacağım" dedi.

"Ve onun törende olacağını kesinlikle biliyorsunuz?" Worth soruyor.

"Evet, kocası babasının ajansının yönetimini devralıyor. Ödüllere sponsor olmalarının tek nedeni onu sektöre tanıtmak. Şehirdeki herkesin ağzını arayacak. Caroline da onun yanında olacak. Bunu bir süreklilik olarak sunmak isteyecekler -Hammond hanedanla evlenmiş biri olsa da hala ağacın tepesinde."

"Evli olduğunu biliyor muydun?" Worth soruyor.

Başımı salladım. "Birkaç yıl oldu." Google alarmı kurmuş değilim ama onu takip etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ona hâlâ aşık olduğum için değil. Aşık değilim. Ama bir daha onun tarafından şaşırtılmak istemediğim için. Şehre geri dönerse haberdar olmak istedim. Ama Berkeley'e gittikten sonra New York'a hiç dönmedi. Ve Tanrı'ya şükür. Dönseydi sanırım Manhattan'ı terk ederdim.

"Tamam," diyor Fisher. "Hoşlandığın kız kocasıyla birlikte bir etkinliğe katılacak. Hâlâ umurunda mı? Gerçekten mi? Bunca yıldan sonra? Siktir et onu. Sen hayatına devam ettin." Bağırıyor ve birinin, belki de herkesin onu çimdiklediğinden ya da ona bir şey fırlattığından eminim.

"Bu iyi bir soru," diyorum. "Haklısın Fisher, uzun zaman önceydi." Haklı olduğu bir nokta var. Neden bu kadar önemsiyorum ki? Artık Caroline Hammond'ın istediği her şeyi yapan çocuk değilim.

Kimi kandırıyorum ki? Sormasına bile gerek yoktu. Ona her şeyi isteyerek verdim. Ama o zamandan beri çok şey oldu. Caroline'a NYU'ya başlamadan hemen önce evlenme teklif ettiğim kişi değilim. O zamanki adam oldum.

Babası şimdi evlenmesini isterdi, kölelerine rüşvet verip hayatından çıkmasını sağladığı kişiyle değil. Ben Yukarı Doğu Yakası prensesini hak etmeyen bir ekmek dağıtımcısı değilim.

"Bazı şeyler iz bırakır," diyor Bennett. "İlk acının üzerinden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun."

Ve bu her şeyi özetliyor. Caroline'ın yaptığı şey bir dövme gibi içime işledi.

Caroline'la evleneceğimizi söylediğimde babam beni hata yaptığım konusunda uyarmıştı ve artık ona fırında yardım edemeyeceğimi çünkü Caroline'la birlikte olmak için ülkenin öbür ucuna taşınacağımı söylemişti. Sırt çantam ve iki yüz dolarla ayrılırken annem ağladı, Caroline ile Kaliforniya'da bir hayata başlamak üzere olduğumu düşünüyordu. Birbirimizi seviyorduk ve koca bir ülkenin genişliği bile bizi ayıramazdı.

Caroline'dan uzak durmam için verdiği on bin dolarlık rüşveti reddettiğimde, Frank Hammond bizi ayırmak için kızını Berkeley'e gönderdi. Ama tüm bu dış güçlerden daha güçlü olduğumuzu biliyordum. Birbirimize aşık olduk. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirecektik.

Caroline'ı Kaliforniya'da ilk görüşüm aynı zamanda son görüşüm oldu. Onun yurduna gittiğimde bana eğlenerek bakmıştı. Küçümseyici gülümsemesi, sanki benden büyümüş bir oyuncak bebekmişim gibi sunduğu o görüntü beni hiç terk etmedi.

Ancak bu yaz çıktığım kadının beni kullandığını keşfettiğimde anılar yeniden odaklandı ve keskinleşti. Caroline'ın yaptığı gibi babasını kızdırmak için değil, arkadaşımı alaşağı etmeye çalışmak için. Aldatma, tıpkı yıllar önce olduğu gibi derimi keskin bir şekilde kesti ve ölüp gömüldüğünü umduğum duyguların tabutunu açtı.

"Bu törene gitmek ve hiçbir şey umurumda değilmiş gibi görünmek istiyorum, Caroline'ın adını bile hatırlayamıyormuşum gibi, beni aşırı kontrolcü babasından intikam almak için nasıl kullandığını hatırlamak bir yana."

"Aynen öyle," diye seslenir Fisher. "Siktir et onları. Sen en az hepimiz kadar zengin, yakışıklı bir adamsın. Manhattan emlak piyasasını sen yönetiyorsun. Her kadın sana sahip olduğu için şanslı sayılır."

"Doğru," diyorum aşırı hevesli arkadaş grubuma sırtarak.

Fisher, "Tom Ford'u ara, yeni bir smokin al," diyor.

"Neredeyse yepyeni bir Tom Ford smokinim var," diyorum. "Sorun smokin değil." *O zaman sorun ne?* Caroline'ın beni çekici bulmasına ihtiyacım yok. Dönüp bana beni reddetmenin hayatının en büyük hatası olduğunu nasıl anladığını anlatmasını da beklemiyorum. On sekiz yaşındaydık. Bana hiç aşık olmamıştı. Bunu anlıyorum.

"Hayatım üzerinde herhangi bir etkisi olduğunu düşünmesini istemiyorum," diye açıklıyorum.

"Sen lanet olası bir milyardersin," diyor Fisher. "Ve acayip yakışıklısın, ya da kız kardeşim bana öyle söylüyor."

"Sana acayip yakışıklı olduğumu mu söyledi?" Ben sordum. "*Acayip*' kelimesini mi kullandı?"

"İstersen metni getireyim mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Haklısın. Kanıtlayacak bir şeyim yok. Peki neden ben öyle hissediyorum?"

Bennett derin bir nefes alır. "İhtiyacın olan şey koluna girecek doğru kadın."

Her şey kafamda yerine oturuyor. O haklı. Ödül törenine tek başıma g i d e m e m . Gitmek de istemiyorum. Caroline'ın hayatımda işaret edebileceği ve "Ondan daha iyisini yaptım" diyebileceği herhangi bir yön olmasını istemiyorum.

Saçma olduğunu biliyorum. Caroline Hammond'ın oyununda sadece bir piyondum. Yıllar boyunca beni aynı kadar paylaştan pek çok kişi olduğuna şüphe yok. Muhtemelen beni hatırlamıyordur bile. Ama onu tekrar görmek istiyorsam, toplayabileceğim her zırha ihtiyacım var. Dışarıdan mükemmel bir hayatım varmış gibi görünmeliyim. Sanki tamamen

Beni ateşten bir tuğla gibi düşürdüğü için minnettarım çünkü onsuz her şey çok daha iyi.

Fisher telefonunu çıkarır. "Vivian Cross'u arayabilirim. Bana bir iyilik borcu var."

"O evli," diye cevap veriyorum. "Bütün dünya onun geçen yıl evlendiğini biliyor. Neden evli bir kadını ödül törenine götürmek isteyeyim ki?"

Bennett müstakbel eşi hakkında "Aslında Efa'nın kayınbiraderiyle evli," diyor.

Efa'nın kayınbiraderlerinden birinden daha bahsedilince tüm grup inliyor. Yaklaşık üç bin tane kayınbiraderi var gibi görünüyor.

"Tabii ki öyle," diyor Fisher. "O zaman başka bir ünlü. Jada De Lune'a ne dersiniz? Onunla sözleşme imzalamak üzereyim. Yükselişte ve gelecek vaat ediyor."

Başımı salladım. "Hayır, birinin uçakla gelip kız arkadaşım olmasını istemiyorum. Bu çok garip."

"Yani ünlü olmayan biriyle mi çıkmak istiyorsun?" Fisher öyle diyor. "Bu çok kolay." Düşünürken gözlerini kısıyor.

"Bekle, birinin kız arkadaşın gibi davranmasını mı istiyorsun?" Bennett soruyor.

"Randevusuz gitmek istemiyorum. Ve bir kız arkadaşım yok..." Yarı düzenli olarak birkaç kadınla görüşüyorum. Herhangi bir şey çok tanıdık gelir gelmez, geri çekilme eğilimindeyim. Bir ilişki yaşamakla ilgilenmiyorum. Ve onlardan birine benimle ödül törenine gelmesini teklif etmek istemiyorum çünkü bu onlara yanlış bir fikir verebilir.

Worth, "Nişanlısı gibi davranabilecek bir afete ihtiyacı var," diyor. "Kız arkadaş yeterli değil. Caroline Hammond'ın Leo'ya hıyarlık etmenin yaptığı en aptalca şey olduğunu bilmesini sağlamaya çalışıyoruz ve o da arkasına bakmadı."

"Doğru," diyorum. "O bir pislikti."

"Peki ya Efa?" Fisher diyor ki. "Görebildiğim kadarıyla mükemmel bir kadın."

"O benim karım olmak üzere," diyor Bennett. "Onu Leo'ya ödünç vermeyeceğim."

O anda Efa elinde bir yığın pizza kutusuyla içeri giriyor. "Kapıyı duymadın mı?" diye soruyor, elindeki pizzayı modern zamanların özgürlük heykeli gibi havaya kaldırarak. "Gören de hizmetçin olduğumu sanacak." Bennett'e bir bakış atıyor ve ikisi de sevimli ergenler gibi kıkırdıyor.

"Herhangi biri için yapabileceğim başka bir şey var mı?" Efa soruyor. "İçecek takviyesi? Omuz masajı?"

"Leo'nun nişanlısı gibi davranmak isteyecek bir arkadaşın var mı?" Fisher soruyor.

"Ne demek 'poz'?"

"Bir akşam için. Onunla çıkacak birine ihtiyacı var. Ama gerçekten çiftlermiş gibi davranmaları gerekiyor."

"Yapabilirim," diyor hiç vakit kaybetmeden.

Bennett koltuktan homurdanıyor. "Efa."

Omuz silkiyor. "Ne? Onunla yatmayı teklif etmiyorum. Bir elbise giyip onunla bir partiye gideceğim."

"Teşekkürler," dedim. "Ama nişanınız oldukça yüksek profilli. *Forbes* makalesi ve diğer şeylerden sonra."

Efa sırtıtıyor, Bennett'in fedakarlıklarını hatırlar gibi onun için her şey hala zihninde taze.

"Herkesin onun benim erkeğim olduğunu bilmesi güzel," diyor. "Ama tanıdığım biri var mı bir düşüneyim." Kaşları konsantrasyon içinde birbirine yaklaşıyor. "Yani, gerçekten zor durumda olsaydın Eira bunu yapardı. Önümüzdeki hafta sonu burada olacak."

Gülümsüyorum ama başımı sallıyorum. "Teşekkürler, Efa. Bana bekâr biri lazım. New York'ta yaşayan."

"Tamam, düşünme şapkamı takacağım," diyor. "Peki ya iş yerinden biri?"

"Hayır. Yediğim yere sıçmam," diyorum.

"Ewww," diye yanıtlıyor. "Kimse sıçmaktan ya da yemek yemekten bahsetmiyor. Birinden seninle nişanlıymış gibi davranmasını istiyorsun. Sizin için çalışan birinin en azından evet demek için bir teşviki olurdu."

"Doğru. Ama ben her şeyi ayrı tutmayı tercih ederim." Seks için sağlıklı bir iştahım var. Ama benim sevdiğim seks gündelik, karşılıksız, minimal dramatik sekstir. Çalıştırdığınız biriyle seks yapmanın gündelik ya da minimal dramatik bir şey olmadığını çok erken anladım, bu yüzden her zaman bundan kaçınmayı başardım. New York'ta benim için çalışmayan bir sürü kadın var.

"Tamam, peki ya siz çocuklar? Birlikte çalıştığınız kadınlardan müsait olan var mı?"

"Hayatta olmaz," diyor Bennett. "Bizim için çalışan kadınlara sormuyoruz, çünkü patronları sorarsa evet demek zorunda hissedebilirler."

"İyi bir noktaya değindin," diyor Efa. "Böyle şeyler söylediğinde beni çok azdırdığını biliyorsun değil mi?"

"Bunu biliyorum," diyor Bennett sakince. "Bununla daha sonra ilgileneceğiz."

Efa iç çeker ve dışarı çıkar.

"Yani hiçbirimizin birlikte çalıştığı kadınlar değil. Ünlü biri değil. Peki ya kız kardeşler? Değer mi?"

Worth, "Bunu duymamış gibi yapacağım," diye yanıtlıyor. Onu suçlamıyorum. Eğer bir kız kardeşim olsaydı, yakın zamanda onu sahte nişanlı olarak işe almazdım.

"Peki ya Mary?" Fisher, Byron'ın kız kardeşini ima ediyor.

"O üniversitede," diyorum. "Pislik gibi görünmek istemiyorum."

"Pisliğin teki *olmana* rağmen mi?" Worth soruyor.

"Birini düşüneceğiz," diyor Bennett. "Ama plan bu olduğuna göre, kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?"

"Sanırım," diye cevap veriyorum. "Sadece bunu bir an önce atlatmak istiyorum. Onu ne kadar çabuk görürsem, o kadar çabuk atlatabilirim. Ve eğer sözde nişanlım ateşliyse, bu Caroline'ın ilacının düşmesine yardımcı olacaktır."

Kalbimi yerinden söken on beş yaşındaki bir kadınla mutlu bir şekilde nişanlıymışım gibi davranmak nesnel olarak çok saçma.

Yıllar önce hayatımı mahvettiğini düşünmüyor, ama mükemmel bir hayatım olduğunu düşünürse onu görme konusunda çok daha iyi hissedeceğim. Onsuz.

FOUR

Jules

Ofisimin kapısının açılma sesiyle yerimde zıplarken neredeyse tavana çarpacaktım. Kısmen, bu saatte kimsenin ofiste olmasına alışık değilim - saat daha yedi. Ayrıca, The Mayfair için strateji planım üzerinde çalışıyorum ve Hart Developments için mesai saati olmasa da, *gerçek işinin* masasındayken hayalimdeki iş üzerinde çalışmamam gerektiğini hissediyorum.

Leo içeri girdiğinde "Günaydın," diyorum. Ceketimi çıkarmıştım ve üzerimde kolsuz beyaz bir gömlek vardı ama Leo'nun karşısında en profesyonel halimle durabilmek için ceketimi tekrar giydim. İstediyin iş için giyinmek falan.

Masamın önünde durduğunda yakamı düzeltiyorum, kaşları sanki beni görmeyi beklemiyormuş gibi birbirine kenetlenmiş. Bugün gülünç derecede seksi görünüyor. Giydiği gömlek benim favorim. Kahverengi saçlarındaki sarı çizgileri ortaya çıkaran soğuk bir pembe. Çoğu heteroseksüel erkeğin giymek istemeyeceği bir renk ama Leo'nun umursamıyor gibi görünmesi ve sadece istediğini giymesi hoşuma gidiyor.

Hoşuma gitmesinden nefret ediyorum.

"Günaydın," diyor. Başka bir şey söylemeye başlıyor ama vazgeçiyor.

"Sana bir kahve getireyim mi?" Soruyorum, ne istediğini tahmin etmeye çalışıyorum ama sormak istemiyorum.

Başını sallar. "Ben iyiyim. Ne zamandır ofistesin?"

Omuz silkiyorum. "Bir saat. Önceden başlamak istediğim birkaç şey var."

Duyduğu en ilginç şeymiş gibi başını sallıyor. Beni biraz korkutuyor. "Senin için birkaç görevim var," diyor.

"Başla bakalım," diyorum ve sandalyemi dönerek ona doğru bakıyorum. Not almaya ve dünyanın en yetkin, yönetici asistanı olmaya hazırım.

Konuşacakmış gibi bana bakıyor ama yine bir şey söylemiyor. "Yerleşmeme izin verin, geri geleceğim."

Omuz silkiyorum ve hesap çizelgeme geri dönüyorum. Biri aramazsa ya da Leo yapmamı istediği şeyi bana devretmeye karar vermezse Hart Developments işlerine geçmem gerekmeden önce bir saatim daha olduğunu düşünüyorum.

Bu sabahki hesap çizelgesinde, yönetici olarak görev sürem ilk üç ayında Mayfair'de yapacağım acil maliyet tasarruflarının ayrıntıları yer alıyor. Ardından, önerilen yönetim yapısında yapılacak revizyonlar üzerinde çalışacağım. Şu anda çok fazla yönetim katmanı var. Bunun sebebinin şu anki müdür Louis'in otelin boğuştuğu hiçbir sorunun kendi dikkatine gelmediğinden emin olmak istemesi olduğuna eminim.

Departman müdürlerini, otel müdür yardımcısı unvanıyla doğrudan bana bağlı hale getirmek istiyorum. Bu şekilde, bir misafirle ilgili bir sorun olduğunda, departman başkanlarından herhangi biri kendini müdür yardımcısı olarak tanıtabilir ve sorunu çözebilir. Şu anda dört müdür yardımcımız, altı vardiya müdürümüz ve bunlara ek olarak departman müdürlerimiz var. Kimin ne iş yaptığından emin değilim ama bu kadar çok kişinin bizi korumasına gerek yok.

Otel müdürü. Otel müdürünün katta olması gerekiyor.

Leo'nun kapısı açılır ve kapı aralığında belirir. "Doğru," diyor. "Senin için alışılmadık bir işim var."

İçten içe inliyorum. Alışılmadık seslerden hoşlanmıyorum. Bu aynı zamanda artık planım üzerinde çalışamayacağım anlamına geliyor. Bunun yerine, kadınların numaralarını bir hesap tablosuna gireceğim ya da yatağında bıraktığı kadından binayı boşaltmasını istemek için dairesine uğrayacağım. Benden görev tanımım dışında bir şey yapmamı istemedi ama bu işe başlarken edindiğim ön bilgileri aklımdan çıkaramıyorum. Leo'nun her hafta kaç kadınla yattığını hayal bile edemiyorum. Konuşmamız bittikten sonra partide sadece on dakika kaldım ve o çoktan ikinci bir telefon numarası almıştı. Eminim son iki yılda pek bir şey değişmemiştir.

Gülümseyerek ona bakıyorum ve bu *alışılmadık* işin ne olduğunu söylemesini bekliyorum.

"Bu ödül töreni ay sonunda. Bana bir bunun için tarih. İşle ilgili nedenlerden dolayı."

"Doğru," diyorum, ses tonum biraz temkinli. "Randevu derken seninle gelecek bir kadını mı kastediyorsun?"

"Aynen öyle. Çekici, bekar, şehirde yaşayan birine ihtiyacım var ve..." Yüzünü buruşturuyor.

Lütfen, Tanrım, gecenin sonunda seninle yatması gerektiğini söyleme. Kusabilirim.

"Nişanlıymış gibi davranması gerekiyor. Benimle."

"Ne?" Filtrelerim bir an için bozulunca soruyorum.

"Ödül töreni için bana sahte bir nişanlı bulmanı istiyorum. Ve Hart Developments için çalışmamalı."

Beynimin onun ne dediğini anlamasını ve anladığında da kendini düzeltmesini bekliyorum.

Ama kendini düzeltmiyor. Azıcık bile. Çok ciddi.

"Beni neden bu işle görevlendirdiğini sorabilir miyim? New York'taki her kadınla yattın da ben de sana sevgili bulmak için diğer ilçeleri mi dolaşıyorum?"

Duraklıyor, işte o zaman iç sesimi kullanmam gerektiğini fark ediyorum.

"Üzgünüm, ben sadece-"

"Hayır, sorun değil. Ben, ben- Bu büyük bir gece. Ben sosyalleşecek birini aramıyorum. Nişanlımın rolünü oynayabilecek birini istiyorum. Herkesi etkileyebilecek, güzel görünebilecek ve inandırıcı bir şekilde nişanım olabilecek birini. Bu bir iş."

"Oh, sen ciddisin," diyorum ve hemen parmaklarımı ağzıma kapatıyorum ki başka bir şey ağzımdan kaçmasın. Çenemi kapatmam lazım yoksa kendimi kovduracağım.

"İş konusunda her zaman ciddiyimdir," diyor. "Lütfen sorularınızın gizli olduğundan emin olun. Dediğim gibi, burada çalışan biri değil ama belki bir arkadaş. Ya da bir tanıdık. Önceki işinizden bir meslektaşınız. Bir düşünün."

"Bir... eskort aramıyorsun değil mi?" Ona sordum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve karnım Coney Island'daki Cyclone'un zirvesinden aşağı yuvarlanmışım gibi kalkıyor.

"Hayır, Jules, eskort aramıyorum. Bir randevu arıyorum-" Kendini durdurdu. "Bir randevu artı. Bir randevudan biraz daha fazlası. Uber Premium gibi."

Ciddi mi bu adam? "Sana Uber gibi bir kadın bulmamı istiyorsun."

"Ben öyle demedim," diye cevap verir. "Sanırım ne istediğimi biliyorsun, Jules." Ses tonu ölçülü ve sert, sanki beni masanın üzerine yatırıp patronun kim olduğunu gösterecekmiş gibi. Ve Tanrı aşkına, muhtemelen ona izin verirdim çünkü o tam da annemin beni uyardığı türden bir adam.

"Tamam, bakalım bir şey bulabilecek miyim. Sadece... bir şey. Neden listenizdeki kadınlardan birini almıyorsunuz?"

Gözlerini kısar. "Kadrolu olduğumu kim söyledi?"

Tabii ki bir listesi var. "Olmadığını mı söylüyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor, çenesini kaldırıyor ve onu hiç bu kadar ateşli görmemiştim. "Bunun bir iş olduğunu anlayacak birini istiyorum. Bu etkinlik benim için önemli. Sorunsuz geçmesini istiyorum. Kesinlikle ortaya çıkacak ve rolünün ne olduğunu bilen birini istiyorum: benim sadık nişanlım."

"Tamam, yani sana sadık bir nişanlı bulmamı mı istiyorsun? Sorun değil." Sanki benden yeni bir masa sandalyesi almamı ya da Joey's Deli'den çavdar ekmeğinde pastırma sipariş etmemi istemiş gibi söyledim.

Ona nasıl nişanlı bulacağım?

Kapıyı kapatıyor ve ben sandalyeme geri oturup bacaklarımın arasındaki sıcaklığın kaybolmasını diliyorum. Neden oh neden oh neden?

Bu işi almanın bir risk olduğunu biliyordum. Bununla başa çıkabilecek kadar kendime hakim olduğumu sanıyordum.

Belki de ödül yemeği için ona bir eş bulmam ick'ten kurtulmama yardımcı olur. Keşke benim için biraz daha az marka olabilse. Daha az... oyuncu.

Kimi bulacağım ya da nasıl bulacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Yani, Leo objektif olarak seksi, buna şüphe yok. Ve zengin. Seksi ve zengin olmanın birleşimi, New York'taki her bekar kadının bir randevuya, özellikle de gösterişli bir ödül törenine evet diyeceği anlamına geliyor. Ama o Uber *Premium* istiyor. Sahte bir nişanlı istiyor, gece boyunca rol yapacak bir kadın. Ağzı sıkı bir kadın.

Aklıma hemen bir aktris geliyor. Bu şehirde çalışmaya ihtiyacı olan bir tiyatro öğrencisi olmalı. Kadının etkinlik için kendi elbisesini temin etmesi mi gerekiyor? Ona bir tür teşvik sunabilir miyim, eğer öyleyse, bütçe nedir?

Devam edebilmek için çok fazla cevaplanmamış sorum olduğuna karar verdim.

Leo'nun ofisine nadiren giderim. Onun kokusu var ve o masanın arkasında çok iyi görünüyor. Güçlü ya da öyle bir şey. Ama başka seçeneğim yok.

Kapıyı çaldığımda "Gel" diye bağılıyor ve bir an için yatağa girdiğinde de böyle mi söylediğini merak ediyorum

bir kadınla. Sonra aptal olduğumu fark ediyorum çünkü Leo gibi bir adam altındaki kadının orgazma ulaşp ulaşmadığıyla ilgilenmez.

Kapıyı açtığımda masasından bana bakıyor ve midem bulanıyor.

Vajina, sen hain bir kaltaksın!

"Ödül törenindeki randevunuzla ilgili birkaç sorum olacaktı."

Nefes alır ve başını sallar.

"Elbise için bir bütçeniz var mı yoksa kendisinin mi getirmesi bekleniyor?"

Sessizleşiyor, ki bunun Leo'nun düşünmesi olduğunu fark ettim. Her ne kadar onu beyinsiz bir yakışıklı olarak görmek istesem de, o aslında zeki biri. Ve stratejik. Bu yüzden Mayfair'in boşa gitmesine neden izin verdiğini anlayamıyorum. Sanırım bu onun için bir öncelik değil.

"Sanırım elbiseyi biz temin edeceğiz, değil mi?" diye soruyor bana. "Bu şekilde doğru görünüme sahip olduğundan emin olabiliriz."

Bir randevu mu yoksa bir robot mu istiyor? "Doğru görünüm nasıl olmalı?" Ben soruyorum.

"Zarif. Seksi. Pahalı. Sosyetik hisler." Bu adam benim sihirbaz olduğumu düşünüyor.

"Birini oynatmamı istediğiniz bu rol için bir ödeme var mı?"

Omuz silkiyor. "Eğer bunun yardımcı olacağını düşünüyorsan."

"Ne tür bir bütçe düşünüyordunuz?" Ben soruyorum.

"Doğru kişiyi istiyorum. Ne gerekiyorsa ödemeye hazırım."

Ne gerekiyorsa mı? Bu pek açıklayıcı olmadı. "Bu senin için önemli, ha?"

"Çok," diye yanıtlıyor.

Olası adaylardan, onlara teklif edebileceğim para miktarına kadar aklımda bir sürü şey dönüyor. Yeni tanıştığın bir kadının nişanlıymış gibi davranmasının zorluklarına kadar.

Ve sonra bunun Leo için nasıl en önemli şey gibi göründüğünü düşünmeden edemiyorum... ve benim için en önemli şeyin Mayfair'i yönetmek olduğunu... ve birinin diğeriyle nasıl değıştirilebileceğini.

Mayfair'i yönetmeme izin vermesi karşılığında Leo'nun nişanlısı gibi davranabilirim.

Bana bakıyor ve ben de hiçbir şey söylemeden ona baktığımı fark ediyorum.

"Hemen ilgileneceğim," diyorum ve çıkışa dönüyorum.

Ne kadar saçma bir fikir. Leo Hart'a aşıkmişim gibi davranmaya başlarsam, ona *gerçekten* aşık olmam an meselesi olur. Ve bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

FIVE

Jules

Daireye girer girmez ayakkabılarımı çıkarıp klimanın serinliğinin tadını çıkarıyorum. "Dışarısı neden bu kadar sıcak? Ekim ayındayız. Neredeyse."

"İklim değışikliğı," diye sesleniyor Sophia mutfaktan.

Sophia mükemmel bir ev arkadaşıdır. Düzenli, mükemmel bir aşçı, Saks'ta çalışıyor ve paylaşmaktan mutluluk duyacağı yüzde yirmi indirim alıyor, ayrıca yatlarda çalışan uzun mesafeli bir erkek arkadaşı var, bu yüzden hiç ortalıkta yok.

"Paella yapıyorum. İster misin?" diye sesleniyor.

Memnuniyetle iç çektim. "Daha fazla istediğim bir şey yok." "Soğuk bir bardak beyaz şarap ve bir iş dışında Mayfair'i yönetmek mi?" diye soruyor.

Mutfak-yaşam alanı kombinasyonumuza giriyorum. "Oh, evet.

Ve şu iki küçük şey."

Elime bir kadeh şarap sıkıştırıyor ve başını sallayarak bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Çalışma dolabımı onaylamıyor.

"Teşekkür ederim. Belki de evlenmeliyiz. Bence sen benim mükemmel eşimsin."

"Seninle evlenmezdim çünkü bok gibi giyiniyorsun."

Kadehimi kaldırıp bir yudum alıyorum. "Sana söyledim, olduğumdan daha yaşlı görünmek istiyorum. Beş yıldızlı otelleri yöneten yirmi dokuz yaşında pek kimse yok. Özellikle de üniversite mezunu olmayanlar. Olduğumdan daha yaşlı görünmeliyim. Ve daha nitelikli."

"Sadece daha yaşlı giyinmemişsiniz, Aralık 2016'da Hillary Clinton'ın gardırobunu miras almış biri gibi giyinmişsiniz."

"Belki de yaptım." Kendime ve düztabandan başka bir şeyle giyilemeyecek kadar kısa olan pantolonuma bakıyorum. "Boyuna ne kadar?"

"Senden daha kısa. Ve birkaç beden büyük. Bu ikisi de kötü şeyler değil. Ama iş kıyafetlerin sana uymuyor."

"Tabii ki var." Leo'nun ofisindeki pozisyon için mülakata girdiğimde, giyecek bir şeyler bulmak için Goodwill'e uğradım. Mükemmel, orta mavi bir pantolon takım buldum. Evet, biraz büyüktü ama kemer halkalarını diktim ve baharda Saks'tan aldığım ve biriktirdiğim favori kemerimle kağıttan bir bel oluşturdum. Ardından ceketin kollarını kıvırdım ve pantolon biraz kısa olduğu için yüksek yakalı bir gömlek ve düz ayakkabılarla eşleştirdim. Röportaj sırasında havalı görünüyordum ve bu kıyafet bugün de hala çok şık. "Hipster havası veriyorum."

"Büyükanneme pek de şık olmayan hisler veriyorsun. Her an tığ işi yapmaya başlayabilirsin."

Parmağımı şarap kadehime vuruyorum. "Ne harika bir fikir. Dairemiz için yapabileceğim örtüleri ve battaniyeleri bir düşünsene."

Sırıtıyor. "Göt herif nasıl?"

Bir tencere pilavın durduğu ocağın yanındaki tezgâha kayıyorum. Paella güzel gidiyor gibi görünüyor. "Pisliğin teki. Aslında bugün bir vites yükseltti."

Gülüyor. "Gerçekten mi? Kendine yeni bir spor araba mı aldı?"

Düşündükçe inliyorum. Ne kullandığından tam olarak emin değilim ama bahse girerim aşırı pahalı ve aşırı aksesuarlıdır. Bir keresinde babam altı haftadır ortalıkta yokken eski bir Porsche ile gelmişti. Onu gördüğüm için çok heyecanlanmıştım. Ve araba. Sarı bir araba babanın kullanabileceği en havalı şey gibi görünüyordu. Geriye dönüp baktığımda, annem onu gördüğünde muhtemelen kalbi sıkışmıştır. O zamanlar bilmiyordum ama babam yanında parası olmadığına kira ödemekte zorlanıyordu. Bir Porsche onun öncelikler listesinde değildi. "Muhtemelen. Ayrıca onun için bir randevu ayarlamamı istiyor."

"Oh," diyor, tavaya bir çeşit sıvı ekliyor. Ne olduğunu sormayacağım, çünkü kesinlikle hiç yemek yapmam ve eminim tadı harika olacaktır. "Yani onun son fethi için romantik bir şeyler ayarlamalısın."

"Hayır," diyorum. "Durum bundan çok daha kötü. Onun için bir kadın bulmalıyım."

Bana baktı. "Onun süper yakışıklı, zengin ve çekici olduğunu söylediğini sanıyordum. Kadınları elde etmekle ilgili bir sorunu var mı? O partide geçirdiğin birkaç saatten sonra ona bayağı vurulmuştun."

İç çektim. O gece ruh eşimle tanıştığımı sanmıştım. "Doğru. Ve hayır, onun bir sorunu yok." Sophia'nın tarif ettiği her şeye sahip. Ayrıca onda parmağınızı koyamayacağınız bir şey var, seksi. Belki de özgüvendir. Belki de ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi bana bakmasıdır. Her neyse, onda var. "Ama o gitmek istiyor-" Kendimi durduruyorum. Bunu gizli tutmamı istedi.

"Ne?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bu daha çok profesyonel bir rol."

"İlgimi çektin," diyor. "Ona bir fahişe mi tutuyorsun?"

İnledim. "Hayır! Bir şey söylemeyeceğine söz verir misin?" Başını sallıyor. "Ödül töreni yaklaşıyor ve nedense

bir nişanlı istiyor."

"Nedenini söyledi mi?"

Öyle mi yaptı? Tam olarak hatırlayamıyorum. "İş için olduğunu söylüyor. Belki de siktiği kadınların hepsinde garip bir tik vardır, bilemiyorum."

"Belki de bir nişanlısı olursa daha ciddiye alınacağını düşünüyor. Daha yaşlı adamlarla, sektörün önde gelenleriyle daha çok ilişki kurabilir. O daha genç, değil mi?"

"Otuzlu yaşların başında," diyorum. "Bizden birkaç yaş büyük." "Yani milyarlarımızı kazanmak için birkaç yılımız var, o zaman?"

Gülüyorum. "Doğru." Leo'nun sorunu da bu; bana kendi kendini yetiştirmiş bir milyarderin olması gerektiğini düşündüğüm türden acımasız bir girişimci gibi gelmiyor. Bu kadar genç yaşta nasıl bu kadar başarılı oldu? Belki de önümüzdeki gibi bir ödül töreninin bir nişanlı gerektirdiğini anlayarak? Ben kimim ki onun iş yöntemlerini sorgulayayım? Konu Mayfair'e geldiğinde tamamen ilgisiz görünmesi dışında.

"Yani... bir geceliğine patronumun sahte nişanlısı olmak için fazladan para mı istiyorsun?" Şakayla karışık soruyorum ama Sophia'nın tepkisini görür görmez sorduğuma pişman oluyorum çünkü dehşete düşmüş gibi görünmüyor.

"Belki," diye yanıtlıyor. "Ne kadar nakit?"

"Bu konuda biraz belirsizdi. Ama en az bin dolar alabileceğini düşünüyorum." Gerçek şu ki, Leo'nun bundan daha fazlasını ödeyeceğinden eminim.

Vay canına diyor. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle?"

Kıskançlık göğsümde düğümleniyor. Leo benim değil. Partide onunla geçirdiğim iki saat dışında hiç benim olmadı. Leo tam olarak istemediğim kişi, bu yüzden kıskanmamın bir anlamı yok. Sophia onun için mükemmel bir sahte nişanlı olurdu. "Herkes karşı çekici ve tatlı olmalısın ve güzel görünmelisin. Yani, tam zamanlı bir işim yok.

açıklama hazırlandı. Sadece yirmi Ekim gecesi boş olmanız gerekiyor."

"Yani, eğer çekici ve tatlı taklidi yapabiliyorsam, nişanlı taklidi de yapabilirim, değil mi?"

"Aynen öyle," diyorum. "Yarın buralarda mısın yoksa çalışıyor musun?" Açıklanamaz bir şekilde, meşgul olmasını istiyorum.

"Sabahları buralardayım. Öğlene kadar içeri girmem."

Telefonumu elime aldım. İçinde Leo'nun takvimi var. "İşe yararsa seni saat 10'da görebilir mi?"

"Saat 10'da görüşürüz," diyor. Tekrar tepeden tırnağa bana bakıyor. "Ne tür bir şey giymeliyim?"

Omuz silkiyorum. "Bir milyarderin nişanlısı olduğunu söyleyen bir şey," diye cevap veriyorum ve bunun ne olabileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Leo'ya ödül için bir eş bulmak hayatımda yapmak istediğim şey değil. Mayfair'i yönetiyor olmalıydım. Bu işte Leo'nun asistanı olmaktan çok daha iyi olurdu, gerçi onda da oldukça iyiyim. O da bunu biliyor. Ne kadar sıkı çalıştığımı, ne kadar verimli olduğumu gördü.

O zaman neyi bekliyorum? Onunla bu kadar yakın çalışmaktan nefret ediyorum. Her gün bir erkeğin dikkatini bırakın bir ömür boyu, bir partinin sonuna kadar bile çekemeyeceğimi hatırlatıyor. Belki de istediğim işi istemeliyim. Bunun için doğduğum işi. Her zaman Leo Hart'tan bir metre uzakta olmayacağım bir iş.

SIX

Jules

Operasyon: Mayfair'i Yönetme Operasyonu devam ediyor. Sophia yandaki Starbucks'ta kilitli ve Leo'nun saat 10'u olmayı bekliyor. Leo her şeyi yapabileceğimi fark edecek. Birlikte çalıştığı en etkileyici kişi olduğumu ve beni otelinin genel müdürü olarak işe alacağını anlayacak.

Ama önce, patronumla ilk kez planlanmış bir toplantım var.

Leo tam zamanında ofisinden fırlar. "Az önce takvimime baktım. Şimdi bir toplantımız mı var?" diye sorar. Kafasının karışmış olması anlaşılabilir. İkimiz için takvime hiç toplantı koymadım. Benimle konuşması gerektiğinde beni ofisine çağırıyor, ben de ondan bir şey istediğimde ofisine gidiyorum. Programa gerek yok.

"Var," diyorum, ayağa kalkıp ona sunmam gereken kâğıtları alıyorum. "Sadece yirmi dakika."

"Bana bir nişanlı mı buldun?" diye sorar.

"Tanışmanız gereken biri var. Yirmi dakika içinde burada olacak. Ama sizinle şu konuda konuşmak istiyorum."

önce bir şey."

O bana bakıyor ve ben de ona bakıyorum, yüzüm bomboş, sanki bakışlarının yoğunluğundan biraz başım dönmemiş gibi. Gerçekten buradan çıkmam gerek.

"Tamam," diyor. "Konu nedir? Maaşına zam mı istiyorsun?"

"Sayılır," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Mayfair hakkında."

İnliyor. "Şimdi ne oldu?" Louis'den gelen aramalardan aktif olarak kaçınıyor, bu yüzden neden otel tarafından sürekli rahatsız ediliyormuş gibi davrandığından pek emin değilim.

"Seninle birkaç şeyin üzerinden geçmek istiyorum." "Öyle mi?" diye soruyor.

Nefes alıyorum. İşte bu kadar. İşte atışımı yapıyorum. "Benim hakkımda bunu biliyor musun bilmiyorum ama geçmişim otelcilik."

"Tamam," diyor ve ofisine doğru geri dönüyor. Beni susturmuyor, sadece onun için daha rahat olacak bir yere götürüyor bizi. Onu takip ediyorum. "Kat hizmetlerinden resepsiyona kadar neredeyse tüm departmanlarda deneyimim var ve müdür yardımcılığı da yaptım." Üç müdür yardımcısından biri olduğumu eklemiyorum. Bir otelde birden fazla müdür yardımcısı olması alışılmadık bir durum değil.

"Doğru," diyor tekrar, masasının arkasına oturuyor ve bilgisayar ekranına bakıyor.

"Ve Mayfair'de çalıştım."

Bu onun dikkatini çekti ve sonunda bana baktı. "Sen mi yaptın?"

Başımı sallıyorum, otururken başka tarafa bakıyorum.

"Ve işlerin nasıl yürüdüğünü -ve yürümediğini- yakından görmem gerekiyor. Bazı fikirlerim var." "Burayı ben işletmiyorum," diye cevap veriyor. "Louis'le konuş. Ben Louis'im."

Eminim sizin katkılarınızı takdir edecektir."

Benden kurtulmaya çalışıyor ama ben buna izin vermeyeceğim. Şu an benimle ilgili, onunla değil. "Louis, Mayfair için doğru yönetici değil."

Leo iç çekiyor. Kucağında Margot Robbie olsaydı bile bu konuşmayla daha az ilgilenemezdi. "Ama Louis otelin müdürü."

"Ama olmamalı."

Çizgiyi aşmak üzere olduğuma dair bir uyarı gibi kaşlarını kaldırıyor. Ama söylenmesi gerekenleri söylemeye hazır olmadığım sürece bu işte çalışmamın bir anlamı yok.

"Duymak istemeyebilirsiniz ama bu doğru ve sanırım siz de benimle aynı fikirdesiniz. Louis hiçbir şekilde burayı ateşe vermiyor. Ama sorumluluklarından kaçıyor ve yeni fikirleri hayata geçirecek enerjisi yok. Kârlılığı artırmak için pazarlama bütçesini eskisinin onda birine indirdi ve sanırım bu onu şimdiye kadar bir işte tuttu, ancak pazarlama bütçesinin olmaması bir etki yaratıyor. Rezervasyonlar üst üste üçüncü yıldır düşüyor. Yıpranma ve aşınma belirtileri gösteren önemli sayıda oda olmasına rağmen sizden yenileme için herhangi bir sermaye yatırımı talep etmedi." Duraksıyorum ama Leo cevap vermiyor, ben de devam ediyorum. "Burayı yerin dibine batırıyor ve umurunda değil. Yaptığı şey bu. Geçmişine baktım ve sektördeki insanlarla konuştum. Yönettiği son üç yerde de bunu yapmış."

Leo iç çeker. "Mayfair benim için öncelikli değil." "Belli ki," diyorum ve hemen sonra keşke demeseydim diyorum. "O zaman Neden satmıyorsun?"

"Karışık bir durum. Yapamam."

"Yani daha da kötüye gitmesini izleyeceksiniz... ne zamana kadar?"

"Tüm bu toplantıyı Louis'den şikayet etmek için mi planladınız, yoksa bir çözüm önermek için mi buradasınız?"

Omuzlarımı geri çekiyorum. "Sizin için bir çözümüm var. Biraz yatırım gerektirecek ve iki yıl boyunca kârınızda bir artış görmeyeceksiniz ama..." Finansal tahminlerimi çıkardım. "Bundan sonra, karlılığın

önümüzdeki iki yıl içinde yüzde yirmi üç oranında artacaktır."

"Sizce pazarlama bütçesi artmalı mı?"

Önüne geliştirdiğim bütçe ve sermaye harcama planlarını koydum. Rakamları taramaya başladı, sonra bir sayfayı çevirdi ve etkinlik alanının kullanımını artırmaya ve daha yüksek oda fiyatlarını haklı çıkarmak için odaları yenilemeye yönelik önerilerimi gördü. "Pazarlama bütçesini artırmak tek başına yeterli olmaz. Bazı sermaye çalışmaları yapmamız gerekiyor. Reklam konusunda daha akıllıca davranmalıyız. Louis'in yaptığı hemen her şeyin farklı bir şekilde yapılması gerekiyor."

Mali tabloları incelemek için zaman ayırıyor, parmaklarını sütunlarda ve rakam satırlarında gezdiriyor. Oturup izliyorum, kıpırdanmamak için avuçlarımı olabildiğince sert bir şekilde birbirine bastırıyorum.

"Her şey etkileyici görünüyor," diyor. "Ancak bir müdürü işe alacak ve denetleyecek kapasiteye sahip değilim. Her şey zaman alıyor ve tüm dikkatimi New River'ın gelişimine vermem gerekiyor. Belki bu darboğazı aştıktan sonra bunu düşünebilirim."

Leo ile sadece üç aydır çalışıyorum ama bu darboğazı asla aşamayacağımı, aşsa bile başka bir darboğaza gireceğini biliyorum. O kendi kendini yetiştirmiş bir milyarder. Bunu topuklarını tekmeleyerek başaramadı. Şimdi dikkatini çektim. Fikirlerimin iyi olduğunu biliyor, yoksa bu toplantı beş dakika önce biterdi. Demir sıcakken dövme ve istediğimi istemeliyim.

Nefes alıyorum. "Louis'i kovmalısın."

"Dediğim gibi, bunu yapabilecek kapasitem yok."

"Her konuda yardımcı olabilirim." Belirsiz davranıyorum ve bahislerimi koruyorum. Ona aradığı kişinin ben olduğumu söylemeliyim.

Bu benim atışım.

"Beni müdür yapsaydınız, beni işe almanız, eğitmeniz veya denetlemeniz gerekmezdi. Güvenilir ve işimde iyi olduğumu zaten biliyorsunuz. Bir sürü deneyimim var."

otellerde. Louis'i kovmanı ve beni Mayfair'in müdürü yapmanı istiyorum."

Leo'nun dolgun dudakları sırtarak birbirine yapışıyor ve ağızını yumruklamak, sonra da onu öpmek istiyorum. "Doğru," diyor alaycı bir şekilde.

"Ben ciddiym. Bu iş için yeterli niteliklere sahibim ve stratejik planımı az önce sundum. Şimdi tek yapmam gereken onu uygulamak."

"Ve seni asistanım olarak işe aldığım konusunda ciddiym. İhtiyacım olan şey bir asistan. Benim bir otel müdürüm *var*."

"Sana başka bir asistan bulacağım. Benden iki kat daha iyi olacak ve ben de otelinizi işletmeye devam edebileceğim."

"Hayır, Jules." Kelimeleri neredeyse hırlayarak söylüyor ve sonra cep telefonunu çıkarıyor. "Bir arama yapmam gerekiyor. Buluşmamı istediğin kadın geldiğinde bana haber ver."

Atışımı yaptığımı ve tamamen ıskaladığımı fark etmenin verdiği uyuşuklukla koltuğumda oturmaya devam ediyorum. Şimdi ne yapacağım? Yedek bir planım yok. Geleceğimi avucunun içine almış ve o pisliğin tek ilgilendiği şey ödüller için aptal randevusu.

Ofisinden ne zaman ayrılacağımı sorar gibi gözlerini açıyor. Boğazımdaki pamuk yumağını yutmaya çalışarak kâğıtları topluyorum. Bu pisliğin beni ağılarken görmesine asla izin vermeyeceğim.

Leo'nun ofisinden çıkıyorum ve telefonum elimde çalışıyor. Tüm kâğıtlarımı masama bırakıyorum ve arayanın Sophia olduğunu görüyorum.

"Hey," diyorum usulca, gözyaşlarımı kırpıştıtararak.

"Pekâlâ dostum," diye mırıldanıyor sahte bir Avustralya aksanıyla ama sesi bütün gece içmiş gibi çıkıyor. "Şimdi ofise gelmemi ister misin, dostum?" Beni güldürmeye çalıştığını biliyorum ama hiç havamda değilim. Leo için başka bir sorun çözme havasında değilim. Beni Mayfair'in müdürü yapmayacaksa, ödül töreni için aptal bir nişanlı bulması neden umurumda olsun ki?

Ama Sophia benim arkadaşım ve bin dolar sayesinde bir dahaki sefere Jamie izinli olduğunda onu görmek için Florida'ya uçabilecek.

İç çekiyorum. "Neden olmasın? Resepsiyona beni görmeye geldiğini söyle yeter." Leo beni Mayfair'in müdürü yapmayacaksa, bundan sonra nereye gideceğimden emin değilim. Tekrar denemeli miyim? Pes edip başka bir yerde müdür yardımcısı olup terfi etmek için dua mı etmeliyim? Bu işe o kadar uzun zamandır gönül vermiştim ki, bırakıp gitmek bir kayıp gibi geliyor.

Lanet olsun. İşte bu. Lanet olsun.

Ondan hayır cevabını kabul edemem. *Hayır* mı? İki harf, tek hece. Bu hayır'ı bir şekilde evet'e çevirmem gerekecek, yoksa bu son üç ay ve kötü takım elbiselerim boşa gitmiş olacak. Kırılan gururumu bir kenara bırakıp fikrini değiştirmek için bir plan yapmaya karar verdim.

SEVEN

Leo

Worth beni iş günü boyunca hiç aramaz, bu yüzden telefonumun ekranında onun adını gördüğümde, nişanlımla buluşmak üzere olmama rağmen telefonu açıyorum. En azından umarım o her kimse nişanlım olur.

"Sadede geleceğim," diyor ben daha merhaba demeye fırsat bulamadan.

"Lütfen devam edin," diyorum alaycı bir şekilde.

"Bence bu sahte nişanlı olayı çok saçma."

İç çekiyorum çünkü Worth'a kendimi haklı çıkarmak zorunda kalmak istemiyorum. O her yönüyle iyi bir adam. Ona güveniyorum. Ondan hoşlanıyorum. Bu fikre katılmasını istiyorum çünkü bu benim için önemli. Ödül törenine yalnız gitmemin imkanı yok. Caroline'ın orada olacağını bilirken olmaz.

"Beni dinle," diyor. "Caroline olayını anlıyorum. Ama o ya da babası her şeyin düzmece olduğunu öğrenirse daha kötü olur."

Ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum. "Öğrenmeyecekler. Bu konuda endişelenme. İş yapmıyoruz ki

birlikte. Bir dahaki sefere soran olursa, her kimse ondan ayrılmış olacağım."

"Hammonds ile doğrudan iş yapmıyor olabilirsiniz ama New York'un küçük bir şehir olduğunu biliyorsunuz. Eminim emlakçılık da küçük bir iştir. Dedikodular çok gerçektir. Gülünç duruma düşmek istemezsiniz. Sahte nişan yapan bir adam olarak ünlenmek istemezsiniz."

"Elbette bilmiyorum, ama neden bu noktaya gelsin ki? Bunu sadece siz beşiniz ve asistanım biliyor."

"Ve rol için seçmelere kimi çağırdıysa. Ne demişler? Biri öldüğünde iki kişi sır saklayabilir. Benim hesabıma göre zaten altı kişisiniz, artı Efa. Bu senin rahat edebileceğinden daha fazla cinayet demek."

Kalbim göğsüme çarpıyor. O haklı.

"Neden biriyle çıkmıyorsun? Nişanlı olmak zorunda değilsin, değil mi?"

"Eğer biriyle çıkarsam..." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek duraklıyorum. "Bu, Caroline'dan beri *Caroline* kadar önemli biriyle tanışmadığım anlamına geliyor. Onu bu koşullarda görmeye hazır değilim."

"Nişanlısı olması için birini tutmak zorunda kalan bir adam olarak ortaya çıkmandan iyidir."

İnledim. O haklı. Eğer biri öğrenirse, bu küçük düşürücü olur.

"O zaman gidemem. Ödülü kabul etmeyeceğim," diyorum. "Çünkü başka bir çözüm yok."

Telefonun diğer ucunda sessizlik yankılanıyor.

Hay sikeyim. Caroline neden şimdi şehre dönmek zorundaydı? Neden Kaliforniya'da kalıp işi oradan yürütemedi? "Sevgilim!" deyişini dün gibi hatırlıyorum. İlk başta sofistike olduğunu düşündüğüm, ama sonradan bunun çok kaba olduğunu anladığım, etkilenmiş, küçümseyici bir tonu vardı. "Sevgilim, tabii ki

seninle evlenemem. Hiçbir zaman uzun vadeli bir ilişki yaşamayacağımızı biliyorsun. Ben bir Hammond'ım."

Sözlerinin kafasında yer etmesi, benim onun yavru kedisi için sadece bir yün yumağı, oyuncak edilecek bir şey olduğumu anlaması biraz zaman almıştı. Onun için hiçbir şeydim.

Worth, "Ben sadece seni korumaya çalışıyorum," diyor.

"Anlıyorum. Ama gidip bu ödülü kabul etmek istiyorum. Hammonds'un sponsor olması gitme isteğimi daha da artırıyor. Orada, eskiden ekmek dağıttığım bir şehrin önde gelenlerinin önünde durmak ve benimle iş yapmak isteyen, sahip olduklarımdan küçük bir parça isteyen herkese bakmak ve hepsini içime çekmek istiyorum."

Worth, "Bunu hak ediyorsun dostum," diyor.

Boğazımın düğümlenmesine aldırmadan yutkunuyorum.

"Belki de cevap iki katına çıkmaktır," diyor. "Belki de geri çekilmek yerine daha da sertleşmeniz gerekiyordur."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama... belki de nişan duyurunuzu *New York Times*'a vermelisiniz. Tam gaz git. Sahte olsa neden böyle bir riske giresin ki?"

"Gerçekliğe olan bağlılığımı kaybettiğim için mi? Ve bu, göreceli bir yabancının benim hakkımda güçlü bir sırrı bilmesi sorununu çözümüyor."

İç çekiyor. Bu hala bir sorun.

"İngiltere'de tanıdığın biri var mı? Efa'nın ya da Eira'nın bir arkadaşına ne dersin? Arada biraz mesafe var. Kesişme ihtimali daha az. Nişanın gerçek olmadığının anlaşılması ihtimali daha az."

"Bu gece konuyu açacağım."

Bugün Pazartesi, her zamanki buluşma gecemiz. Bir fiyatına beş fikir alabilirim.

"Bak, iki dakika içinde başlayacak bir toplantım var." Ona bunun potansiyel bir nişanlıyla olduğunu söylemiyorum, ama yine de bu toplantı birdenbire yapılacak yanlış bir şeymiş gibi geliyor.

Telefonu kapattım ve Jules'a içeri gelmesi için bağırdım.

Kafasını kapıdan uzatıyor. Sadece birkaç aydır benimle çalışıyor ama işleri bu kadar çabuk kavraması beni çok etkiledi. Akıllı ve becerikli ve Mayfair için hazırladığı plan etkileyiciydi. Eğer iyi bir asistana bu kadar ihtiyacım olmasaydı, Louis'in yerine onu denemek isterdim. Ama tekneyi sallamak istemiyorum. Haklı, Louis işinde çok iyi değil ama bana kalırsa şeytanı tanımaktan iyidir.

"Şu sıraya koyduğunuz kadın," diyorum. "Nerede çalışıyor?"

"Saks," diyor. "Florida'da bir erkek arkadaşı var, yani onun beklentileri ya da başka bir şey hakkında endişelenmene bile gerek yok. O benim ev arkadaşım. Tamamen anlıyor."

"İptal etmek zorundayım. Ya da en azından duraklatmaya basacağım.

New River'da endişelenmem gereken küçük çaplı bir kriz var."

Sanki ben onun patronu değil de sinir bozucu küçük kardeşiymişim gibi iç çekiyor. Herkese karşı böyle mi bilmiyorum ama onunla etkileşimde bulunduğum zamanın en az yarısında bana karşı sınırdan sinirli olduğu görülüyor. Şanslıyım ki bu onun iş performansını etkilemiyor gibi görünüyor.

"Ne krizi?" diye soruyor şüpheyle.

"Ben hallediyorum. Bunun için endişelenme."

"Yani Saks'ta çalıştığı için onu reddediyorsun. Ben resmen yokum. Sana bir nişanlı bulmayacağım. Müstakbel eşini kendin bul."

Sanki gizli bir düğmeye basmışım gibi. Jules bazen kendini ofisimi olabilecek en iyi hale getirmeye adanmış, gezegendeki en yardımsever kadın olabiliyor. Diğer zamanlarda ise tamamen uygunsuz ve açıkçası kaba olabiliyor. İşinde iyi olduğu için şanslı.

Ofisten hışımla çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Muhtemelen beni ödüllere götürecek birini bulma çabalarının boşa gitmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştır.

Mayfair'in müdürü Louis'in mesaj attığını görmek için e-postalarımaya geri dönüyorum. Jules ie baladığından beri hep Jules üzerinden yazıırdı, bu yüzden yazıması hiç beklenmedik bir ŗeydi.

Mesajı tıklayıp açıyorum ve metni tarıyorum. "Jules," diye tekrar bağırıyorum.

Sanki bunca zamandır kapımın arkasında duruyormuŗ gibi, çünkü hemen kafasını içeri sokuyor.

"Leo, nasıl yardımcı olabilirim?" diyor sanki Mary Poppins'miŗ gibi.

"Ne yaptın sen?"

Kapıyı biraz daha açıyor ve içeri giriyor. "ncesi için özür dilerim. Oda arkadaşım bekliyordu ve biraz sinirliydim."

Karŗılıklı konuŗuyoruz. "Louis'den gelen e-postayı gördün mü?" Ben sordum.

"Hayır. Yapmalı mıydım?"

"Onunla konuŗtun mu?" Ben sordum. "Ne hakkında?"

"Onun iŗini istediğin gerçeği mi?"

Yüz ifadesi sanki az önce ekŗi süt koklamıŗ gibi. "Hayır. Bunu neden yapayım ki?"

"Onunla en son ne zaman konuŗtun?" diye sordum. "Onunla hiç konuŗmadım."

"Ama eskiden Mayfair'de alıŗtıęınızı sylemiŗtiniz."

"Gördüm. Ama orada alıŗtıęım süre boyunca Louis'i sadece bir kez gördüm. Ofisinden hiç çıkmadı."

İ ekiyorum. Jules bana çok yetenekli bir yalancı gibi gelmiyor ve bana doğruyu söylediğine inanmamam için hiçbir neden vermedi. "Yani istifasını bana ŗimdi göndermesi tamamen tesadüf m?"

"İstifa mı etti?" Kalın ereveli gözlüklerinin altından genellikle zorlukla görülebilen gözleri ŗokla açılıyor. "İŗe mi alıyorsun? Ne gerekiyorsa yaparım. Hatta dl töreninde niŗanlın bile olurum."

Gölmekten kendimi alamıyorum. Jules benim tipim değil. Bırakın bir ömür boyu, bir gece için bile. Doksan yaşında gibi giyiniyor, hiç makyaj yapmıyor ve çoğu zaman sinirli görünüyor.

Jules şu anda sorunlarımı çözmeyecek. Mayfair için yeni bir müdür ve ödöl töreni için bir çözüm bulmam gerekiyor. Ve şu anda Jules'un gözlerindeki kaynayan bakışa bakılırsa, her şeyi kendim çözmek zorunda kalacağım.

EIGHT

Jules

Leo Hart nişanlısını oynayacak kadar çekici olmadığını düşünüyor. Ödül töreni için rolü üstlenmemi önerdiğimde bunu gözlerinden anladım. Dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamam. Leo çok yakışıklı bir adam. Ama gerçek şu ki, Mystique kılığındayken bana asılmıştı, bu yüzden ondan tamamen iğrenmiyorum. Belki de Sophia haklıdır ve ben de Granny-chic tarzında biraz zorlanıyorumdur. Leo'nun asistanı olarak işe alındığımda "otel müdürü" diye bağırarak yeni takım elbiselerle dolu bir gardırop alacak param yoktu. Sahip olduğum şey, Ann Taylored'ı yerel Goodwill'de hayatımın bir santimine kadar alacak kadar paraydı.

Görünüşe göre, Leo nişanlısının biraz fazla büyük takımlar.

Dolayısıyla, A sergisi: Empire State Binası kadar yüksek, her adım attığımda kaldırımda tıkırdayan parlak kırmızı topuklu ayakkabılar. Ve B şikkı: Bütün gün masamda oturmak şöyle dursun, bir bara gidecek olsam bile dar gelecek bir elbise. Dün işten sonra saçlarıma fön bile çekirtirdim, çünkü bir karşılık için planımı hazırlamıştım. Belime oturuyor

Uçları kıvrılmış olsa bile. Ben yüzde yüz Jules Moore'um. Kendimin karesi. Çünkü istediğimi elde etmek için ne gerekiyorsa yaparım, buna tam bir *Pretty Woman* dönüşümü de dahil.

Bugün Leo Hart'ı, beni Mayfair'in müdürü olarak iş alması karşılığında nişanlısı olarak ödül törenine götürmeye ikna etmem gerekiyor.

Turnikelere geldiğimde güvenlik görevlisi "Affedersiniz bayan," diye sesleniyor. "Kimliğinizi kontrol edebilir miyim?"

Ona doğru yürürken kordonumu tutuyorum. Genelde boynuma takarım ama etkisini bozmak istemiyorum. Benimle kartımdaki resim arasına bakıyor. Bir kez, sonra iki kez. "Oh, tamam, Jules. Seni orada tanıyamadım. bir saniye."

Ona gülümsedim. Bu tam da beklediğim türden bir tepkiydi. "Sorun değil," diyorum ve turnikelerden geçip asansörü beklemeden önce ona saçımı özel bir şekilde savuruyorum.

Umarım Leo bugün yine erken gelmez. Organize olmak istiyorum. Ona sunacağım argümanları bir kez daha prova edeceğim. Ona soracağım soruları gözden geçireceğim. Ama aynı zamanda insanlar gelmeden önce ofise girmek istiyorum. Hart Developments'taki insanların bana neden böyle giyindiğimi sormalarıyla ya da garip bir şekilde sormamalarıyla uğraşmak istemiyorum. Hangisinin daha kötü olacağına karar veremiyorum.

Elli altıncı katta iniyorum ve ışıkları açmam gerekiyor. Bu iyiye işaret. Güvenlik görevlisi dışında kimse beni sorgulamadan masama ulaşabilirim. Yağmurluğumun düğmelerini çözüyorum ve Leo'nun dış ofisinde b u l u n a n masama gidiyorum.

Ne yazık ki Colin çoktan içeri girmişti. "Günaydın, Jules," diye sesleniyor ve sonra dönüp gülümsüyor. Ofis kıyafetlerimdeki değişikliği görünce gülümsemesi şoka dönüşüyor. "Farklı görünüyorsun," diyor diplomatik olmaya çalışarak.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diyorum yanından geçerken. "Sonra görüşürüz."

Paltomu silkiyorum. Bu elbiseyi birkaç yıldır giymeme ve ofis dışında içinde kendimi çok rahat hissetmeme rağmen, yine de garip bir şekilde kendimi mahcup hissediyorum. Belki de topuklulardır. Yemin ederim ölümcül bir silah bulundurmaktan tutuklanabilirim. Küçük ve keskin bir hareketle kesinlikle birini kalbinden vurabilirim.

Belki de Leo geldiğinde bir şekilde fotokopi makinesinin ya da yazıcının üzerine eğilmeyi ayarlamam gerekiyordur.

Bilgisayarımda oturum açıyorum, toplantıları için günlük malzeme paketinin bende olup olmadığını kontrol ediyorum ve kendime bu akşam için kendimi kiralamama neden değdiğini tekrar söylüyorum. Bu beni fahişe yapmaz. Seks olmayacak. Leo bir oyuncu, bir playboy, kadınları su gibi içiyor ve günde üç kez duş alma alışkanlığı var, ama patron olarak bir pislik değil. Beni çekici bulsa bile bana asılmayacaktır. Kendimi tutabildiğim ve yüzünü yalamadığım sürece, ben altınım.

Artık geri dönüş yok. Ben buradayım, hazırım. Sadece Leo'nun tüm sorunlarına cevap olduğumu görmesi gerek. Mayfair'de yeni bir müdürü ve nişanlısı olacak. Bu onun için çifte kazanç. Ve ona iyi bir asistan bulabilirim. Bu iş iyi para kazandırıyor. Muhtemelen yirmi dört saat içinde pozisyonu dolduracak birini bulabilirim.

Leo ve ben hariç Hart Developments'ın tüm çalışanlarının çalıştığı dış ofiste Leo'nun kahkahasını duyuyorum. Geldiğinde her zaman insanlarla sohbet etmek için durur. Popüler bir adamdır. İnsanlar onunla çalışmayı seviyor. Olduğundan beş kademe daha az çekici olsaydı ben de onunla çalışmayı severdim.

Ayağa kalkıp masamın etrafında dönüyorum, böylece beni tepeden tırnağa görebilecek ve Leo Hart'ın nişanlısı olduğumu kanıtlayabilecek. Ayrıca ona kahve ikram etmeye (ki bunu geri çevirecektir) ve patronuma günaydın demeye hazır olacağım.

"Günaydın, Jules," diyor, ıslıl ıslıl kapıdan içeri dalarak. Beni görünce donakaldı. Gözleri benim

Parlak kırmızı dudakları vücudumda gezinmeden önce kaşlarını çatıyor. Sonra, ofiste uygunsuz davrandığını fark etmiş gibi başını sallıyor. "Seni gördüğüme sevindim. Nasılsın?"

"Güzel. Çantayı hazırladım." Masamdan kâğıtları alıp onu ofisine kadar takip ediyorum. "Kahve ister misiniz?"

Masasının arkasına oturuyor ve başını kaldırıp bana baktığında irkiliyor, sonra hemen gözlerini bilgisayar ekranına diyor.

Ekran hâlâ karanlık, çünkü henüz açmadı.

"Hayır, teşekkür ederim."

"E-postalarını gözden geçirdim," diyorum. "Gece boyunca acil bir şey gelmedi. New River mimarları bir toplantı istiyor. Onlara önümüzdeki hafta için birkaç saat verdim."

"Doğru," diyor ve konsantre olmadığını anlayabiliyorum. "Ve toplantılarınız arasında, düşündüm ki konuş."

Gözleri benimkilere kayıyor ve sanki biri göğüs kafesime çekiçle vuruyormuş gibi göğsümde bir sarsıntı hissediyorum.

"Konuşalım mı?" diye soruyor, sanki bir mayına basmak üzereymiş gibi bir ses tonuyla ve ölüm kalım meselesinde olmasına rağmen rahat olmaya çalışıyor.

"Evet, dün konuştuğumuz bazı şeylerden bahsediyordum. Beni nişanlın olmaktan çıkardığını biliyorum ama bence bu rol için mükemmel olurum. Tanışmamız mantıklı. Birlikte çalışıyoruz. Patron-çalışan ilişkileri her zaman olur."

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "**Neyle** tanıştınız?" "Nasıl tanıştığımızla. Tanışmamız."

"Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?" İnliyor. "Bazen kendimi çok yaşlı hissediyorum."

"Bu da bir yabancıya güvenmek zorunda olmadığınız anlamına geliyor. Sen benim patronumsun, bu yüzden bir haydut gibi davranıp

ilişki kurulur. Maaş çeklerimi imzalıyorsun. İşleri sizin için mümkün olduğunca kolay ve gizli hale getirmek için her türlü teşvike sahibim."

"Yani, nişanlım gibi davranmanın neden tamamen uygunsuz olduğuna dair tüm nedenleri sıralıyorsun. Burada yaptığın şey bu mu?"

"Bu uygunsuz değil. Bunu sadece seni memnun etmek için, işimi kaybetmemek için yapıyorum-"

"Hayır, bunu terfi için yapıyorsun. Yani sorun yok, öyle mi?" "Ama biz *gerçekten* nişanlanmayacağız. Sen nişanlanmayacaksın.

Vegas'a gitmemi, Elvis'in nikahı kıymasını ve sonra da beynini sikerim."

Az önce kullandığım kelimelerden utandım. Sikişme konusunu açmamalıydım. Patronuma. Çok yakışıklı patronuma. Bana mı öyle geliyor yoksa kulaklarının ucu kıpkırmızı mı?

Boğazımı temizliyorum ve devam ediyorum. "Demek istediğim, bu senaryoda ikimiz de istediğimizi alıyoruz. Ve bu iş için yeterli olmadığım anlamına gelmiyor. Son derece nitelikliyim. Otel işinin içini dışını bilirim. Daha da önemlisi, Mayfair'i tanıyorum. Bu iş benim için yaratılmış."

Başını sallıyor, ikna olmaya yakın değil. Bunun onu ikna etmek için son şansım olduğunu biliyorum. Her sabaha böyle başlayamam, yalandan evlenme teklif etmesi için yalvaramam.

"Üstelik senin için iki sorunu çözüyorum. Mayfair söz konusu olduğunda arka planda kalmayı seviyorsun, bunu anlıyorum." Leo'nun yanında çalışmaya başladığımda dikkatimi çeken ilk şeylerden biri buydu: otelle neredeyse hiç ilgilenmiyordu. Louis'in işinde bu kadar kötü olmasının nasıl yanına kâr kaldığını hep merak etmişimdir ve Leo için çalıştıktan sonra artık biliyorum. Louis'i sorumlu tutan kimse yoktu ve bunu kendi başına yapabilecek kadar kendi işinin patronu değildi. "Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, müdürün istifa etti ve bu konuda bir şeyler yapman gerekecek." Ellerimi uzattım. "Ta- dah," diye şarkı söylüyorum. "İşte buradayım. Bir numaralı sorun çözüldü. Hayır.

Özgeçmişlere bakmak için. Mülakat yok, size adaylarını satmaya çalışan işe alımcılarla uğraşmak yok. İşte buradayım, tonlarca deneyimim var. Kucağınıza düştüm."

Nefes alıyor ama sözünü kesmiyor, ben de bunu devam etmem için bir davet olarak algılıyorum.

"Ve ödül töreni için bir nişanlıya ihtiyacın var. Tahmin et ne oldu?" diye sordum. "Ta-dah!" Tekrar şarkı söylüyorum. "İlişkimizin başlangıç hikayesinin tamamen inandırıcı olacağı kadar uzun süredir birlikte çalışıyoruz. Seni utandırmayacağım, etkinlikte kendime hakim olabilirim ve aksi yöndeki önceki kanıtlara rağmen, aslında kendimi biraz cilalı bir şekilde sunabilirim. İşte buradayım. İki numaralı sorun çözüldü." Elimi kalçama koydum. "Yılın Asistanı ödülümün nerede olduğunu gerçekten merak etmeye başladım."

Kıkırdıyor. Sanırım ilk tanışmamız dışında ilk kez bu kadar uzun süre etkileşimde bulunuyoruz. Ama o geceyi sadece birimizin hatırladığını düşünürsek.

"Bak, Jules," diyor ve sesi kederli. Parlak planımı uygulamaya başlamak için heyecanlı olmadığını söyleyebilirim.

"Hayır," dedim. "Hayır deme. Bunu bir düşün. En azından bunu yapabilirsin. Düşünmek için yirmi dört saat ver. Ben rakip bir otelde işe girdiğimde ve sen asistansız, Mayfair müdürsüz ve nişanlısız kaldığında uyanmanı ve karar vermek için daha uzun süre beklemen gerekip gerekmediğini düşünmeni istemiyorum."

İç çekiyor. "Yani şimdi işin içine şantajı da mı katıyorsun?" Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki çenesini kaldırarak, "Evet demezsem istifa mı edeceksin?" dedi.

Omuzlarım düştü. "Bu tam olarak şantaj değil."

"O zaman tam olarak nedir?"

Benden ona karşı dürüst olmamı istiyor ve ben de bunu ona borçluyum. Gerçek şu ki, önümüzdeki birkaç ay içinde zaten bu işten ayrılacağım.

"Bu işi kabul ettim çünkü Louis'e karşı hüsrana uğramıştım ve neden bu kadar... ezici davranmaktan kurtulduğunu anlamıyordum."

"Bu işi Louis'ten nefret ettiğin için mi kabul ettin? Kafam karıştı. Bu da ne demek oluyor?"

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırarak iç geçiriyorum. "Sana ne kadar güvenilir olduğumu kanıtlamak için asistanın olmak istedim. Ne kadar güvenilir ve yetenekli olduğumu göstermek için. Ve sonra... sana özgeçmişimi gösterip Louis'in işini bana vermen için seni ikna etmeye çalışmak."

Yüz ifadesi kararıyor ve bir ürpertiye bastırıyorum.

"Bu büyük planın hakkında karanlıkta kaldığım fikrinden hoşlanmıyorum, Jules."

"Biliyorum. Sadece ilerlemek için bir şans istedim. Üniversite diplomam yok. Otelcilik ve otel yönetimi eğitimi almadım. Okuldan ayrıldığımdan beri sahada olduğum için biliyorum. Özgeçmişimi gönderirsem, benim gibi birine iki kere bakmayacağınızı biliyordum. Ve itiraz etmeden önce, özgeçmişimi gönderdiğimi bilmelisiniz. Birçok kez. Siz ya da İK ya da buralarda özgeçmişleri inceleyen her kimse bana hiç zaman ayırmadı, çünkü Mayfair'e getirebileceklerim kâğıt üzerinde iyi tercüme edilemiyor. Ama orası için iyi olacağımı biliyorum. Annem ben ortaokuldayken geçen yıl emekli olana kadar orada çalıştı. Evim gibi hissettiriyor. Ve ben sadece... daha iyi olmasını istiyorum."

Sinirlenmekte haklı. Ama ben onu kızdırmaya çalışmıyordum.

Onu kötü bir şekilde kandırmak. Bu onun da yararınaydı, çünkü daha iyi yönetilen bir otele sahip olacaktı.

Açık kapının çalınmasıyla bölündüm.

Dönüyorum ve Colin, sabah 9'daki toplantısına hazır. Kalbim çözülmüş bir balon gibi söndü. Atışımı yaptım. Ve mermi ayağımın içinden geçti.

"Sana bir kahve getireyim mi, Leo?"

Başını sallarken bana bakmıyor ve Colin ile görüşmeye başlıyor. Geri çekildim ve kapıyı kapattım. Yaptığım ilk şey öldürücü topuklu ayakkabılarımı tekmelemek oldu. En azından bütün günü onlarla geçirmek zorunda değilim. Ne anlamı olurdu ki?

NINE

Leo

Neden arkadaşlarımdan ahlaki rehberlik istediğimi bilmiyorum. Her ne kadar hepsi çok ahlaklı olsalar da, konu dini bakış açısına geldiğinde her biri "Umrunda Değil" kilisesinde papaz olmuş durumda. Sanırım benim de buna ihtiyacım var. Bir etik dersi, çünkü Jules'u o topuklularla gördüğümde bu konudaki tüm anlayışım tavan yaptı. Günün ilerleyen saatlerinde onu çıplak ayakla gördüğümde daha da kötü oldu. Neden bilmiyorum ama ofiste saçları açık, evde bir Pazar öğleden sonrası gibi dolaşırken, bir tür pembe dizi cadalozu gibi giyinmiş halinden daha seksiydi.

Worth'un evinin merdivenleri ben tırmandıkça daha da dikleşiyor. Zili çalmadan önce bir nefes alıyorum, ciğerlerimi doldurmaya çalışıyorum ama bir şekilde yapamıyorum. Kıçımı kaldırıp spor salonuna gitmeliyim. Yaşlı bir adama dönüşüyorum. Ben daha zili çalmadan kapı açılıyor ve Worth beliriyor.

"İçeri gel."

"Bana mı öyle geliyor yoksa bu merdivenler gittikçe dikleşiyor mu?"

"Kesinlikle sensin."

İçimden bir ses bu gece bu türden çok şey olacağını söylüyor; bir sürü "sensin" ifşası. Gerçi hafta ortası buluşmamızın asıl amacı bu değil.

Worth ve Fisher bu toplantıyı, yıllık otel kârları yarışmamızda Bennett'i nasıl yenebileceğimize ilişkin strateji hakkında konuşmak için çağırdılar. İlk başta yeni grup sohbetini görmezden geldim. Sanki Bennett'in yarışmayı kazanması umurumda da. Avenue harika bir otel. Hayatımda olup biten diğer her şey beni endişelendiriyor... ama aklımdan Jules'u Mayfair'in genel müdürü olarak işe almanın bir taşla iki kuş vurmak olabileceği düşüncesi geçti. Ama bu konuda ikinci bir görüşe ihtiyacım var, bu yüzden Worth'un merdivenlerinin başında nefes nefese kaldım.

Fisher'ın "Bir tür iç sevk sistemine ihtiyacımız var" dediğini duydum.

"Ya da biraz koordineli pazarlama," diyor Jack. "Birlikte çalışıp güçlü ve zayıf yönlerimizin neler olduğunu bulmalı ve birbirimizin otelleriyle telafi etmeliyiz."

Bana mı öyle geliyor yoksa en iyi arkadaşlarımızdan birini dostça olması gereken bir oyunda yenmek için buluşmamız garip mi?

Bir bira alıp oturuyorum ve çeşitli fikirleri tartışmalarını dinliyorum.

Fisher dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazarken bir duraklama olur. O bunu yaparken diğerleri susuyor. Bu bana işletme fakültesindeyken analiz etmemiz için bize bir vaka çalışması verildiği ve ardından çeşitli çözümler üretmemiz gerektiği zamanları hatırlatıyor - asistanlar ya da çalışanlar bize tekliflerle ya da sunumlarla gelmiyor. Kollarımızı sıvadık ve işe koyulduk. Ama ben geride duruyorum. Normalde yaptığım kadar yatırım yapmış hissetmiyorum.

"İyi misin?" Worth soruyor.

Başımı salladım. "Mayfair'in müdürü az önce istifa etti." "Olamaz. Bu berbat bir şey," diyor Fisher.

"Jules işi istiyor," diyorum. Buraya benim hakkımda konuşmak için gelmediğimizi biliyorum ama bu otelle ilgili.

"Jules kim?" Worth sorar.

"Asistanım."

Şaşkınlık yüzüne yansıyor.

"Çok fazla otel deneyimi var," diyorum. "Asistanım olarak çalışmaya gelmesinin tek nedeni Mayfair'i yönetmesi için onu işe almam konusunda beni ikna etmeye çalışmak. Ve eğer işi ona verirsem nişanlım gibi davranacağını söylüyor."

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldanıyor Jack, Fisher'ın az önce yazdıklarını okurken.

"Sence?" Dinlemediğini biliyorum ama gerçekten ondan bir şeyler duymak istiyorum. İzin almaya çalışmıyorum. Sadece kolay bir fikir birliği olup olmadığını bilmek istiyorum. Herkes tartışmanın aynı tarafında mı yoksa tartışmaya açık bir alan var mı?

Belki de izin arıyorum. Ödül töreni için bir nişanlı bulamazsam, gitmeyeceğim. Eğer gitmezsem, ödülü tamamen iptal edebilirler. Umurumda olmamalı ama umurumda. On yılın geliştiricisi olduğumu söyleyen rozeti istiyorum. Çok çalıştım ve işimi sıfırdan kurdum. Babama ve anneme neredeyse yirmi yıl önce bizi Londra'nın hemen dışındaki Slough'dan New York'a taşıyarak doğru şeyi yaptıklarını göstermek istiyorum. Babama tüm o erken sabahların bir anlamı olduğunu göstermek istiyorum. Başarılı olduğumu bildiklerini ve gurur duyduklarını biliyorum, ancak bu onlara ve dünyaya oğullarının iyi olduğunu söyleyen üçüncü bir taraf. Başarılı olduğumu.

Worth, "Kulağa bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyor muysunuz gibi geliyor," diyor.

Jules'a bunun neden iyi bir fikir olmadığına dair anlattığım tüm nedenleri ona da anlatmaya başladım. Ben konuşurken Fisher ve Jack dinlemek için döndüler.

"Neden sorguladığımı bilmiyorum."

"Peki sen neden buradasın?" Worth soruyor. Lanet olası Worth ve onun ilgili soruları.

"Benimle benim için çalışan insanlar arasındaki ayrılık konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

Worth, "Evet, sanırım hepimiz böyle hissediyoruz," diyor.

"Doğru," diye kabul ediyorum. "Ve Jules... onun her zaman çok seksi olduğunun farkındaydım, değil mi? Parlayan bir cildi var ve saçları her zaman çok... ve gözleri... Her neyse." Başımı sallıyorum. "Onu her zaman tanımlanmış bir alanda tutabildim, onu gerçekten bu şekilde düşünmüyorum."

"Akıllıca," diyor Worth.

"Ve dürüst olmak gerekirse, benim işimi kolaylaştırıyor. Ofiste biraz salaş giyiniyor. Saçlarını geriye atıyor ve kalın gözlükler takıyor. Şu anda bir pislik gibi mi konuşuyorum?"

Fisher, "Sesin her zaman bir pislik gibi çıkıyor," diyor. "*Daha fazla* hıyar gibi ~~görmekten~~ endişe ediyor musun?"

"Benim için çalışan bir kadın hakkında konuşmak çok garip.

Bu şekilde. Rahatsız edici."

"Arkadaşların arasındasın. İstedikğin kadar hıyarlık yapmaktan çekinme," diyor Worth.

Fisher, "Bunu sonsuza dek sana karşı kullanacağımıza söz veriyoruz," diyor. Gözlerimi deviriyorum ama gülmüyorum çünkü şaka yapmadığını biliyorum. Bu konuşmanın bedelini bana ödetecek, hiç şüphem yok.

Şüphe.

"Bu takası önerdiğinde -onu Mayfair'in müdürü yaparsam nişanım olarak hareket edecekti- bunu reddettim..." Sözümü kesiyorum. Bunu reddetmiştim, öyleyse neden şimdi düşünüyorum?

"Bunu reddettiniz çünkü..."

"Çünkü o benim için çalışıyor ve ben onun herhangi bir yükümlülük hissetmesini istemiyorum. Gücümü kötüye kullanmak istemiyorum."

Masanın etrafında bir sürü kafa sallama. "İyi sebepler. Başka ne var?"

"Çünkü otelimin başına ehil olmayan birini getirmek istemiyorum."

Daha fazla kafa
sallama.

"Yetenekli mi?"

Özgeçmişine bir göz attım. Çok fazla deneyimi var ama hiçbir zaman en iyi işi alamamış. Bu o kadar da şaşırtıcı değil. Genç ve bir kadın. Çok fazla üst düzey iş yok. "Bence genç ama içinde bir ateş var ve evet, bence bu işi yapabilir. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistan ve aynı beceri seti olmadığını biliyorum ama *umursuyor*. Bu savaşın yarısıdır."

Worth, "Görünüşe göre yetenek endişelenmen gereken bir şey değil," diyor. "Başka ne var?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım en önemli noktaları ele aldık: Ben onun patronuyum, o çekici, o bir iş istiyor."

"Gerçekçi olalım," diyor Fisher. "Şu anda eliniz kolunuz dolu. Eğer Mayfair'deki işi ona verirsen, büyük bir sorunu çözmüş olursun. Ve başka bir asistan bulabilirsin - Jules'u bu işin başına getir."

"Sonra da nişanlı meselesini çözmeyi teklif ediyor," diyor Worth. "Evet, sen onun patronusun ama o artık senin asistanın olmayacak. Mayfair'deki şu anki adamınızla en son ne zaman konuştunuz? Bana kalırsa, tüm bu sorunları sizin için çözen bu kadına teşekkür etmeniz gerekiyor, gerçekten çözüm olup olmadığını merak etmek yerine."

Sanırım istemediğim bir izin aldım.

"Eğer gerçekten endişeleniyorsanız," diye devam ediyor Worth, "onu geçici olarak işe alın. Mayfair'de iz bırakması için ona üç ay verin. Sonra da işini yapmıyorsa kovun."

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Bu mükemmel bir çözüm. "Doğru, onu bu grup sohbetine koyabilirim, böylece Bennett ve The Avenue'yu yenmeye çalışan ve başaramayan sizlerle uğraşmak zorunda kalmam."

"Bence sen kahrolası bir köstebeksin," diyor Fisher. "Bu gece buraya Bennett'i yenmeye çalışırken dikkatimizi dağıtmak için geldin."

Omuz silkiyorum. "İşe yaradı, değil mi? Her neyse, yapmamız gereken ilk şey gayri resmi yönlendirmeler. O zaman kapımıza gelen işlerden en iyi şekilde yararlanırsınız."

Worth, "Yine de sıkı bir liste olması gerekiyor," diyor. "Aksi takdirde tüm yönlendirmeler tek bir yerde toplanabilir."

"Gerçekçi olmak gerekirse, biz doluyken bir oda için danışmaya gelenler en yakın otele gitmek isteyeceklerdir."

"Ve kimse Boston'a gitmek istemeyecek," diyor Worth. "Burada bir otel satın almalıydım. Belki de alırım."

Yüksek sesle gülüyorum ve vücudumdaki gerginliğin azaldığını hissediyorum. Karar verilmişti. İstedikimi elde etmek için Jules'a istediğini vereceğim.

Bu bir kazan-kazan. Umarım.

TEN

Jules

Bugünkü kıyafetimden ödün verdim. Çöp torbası giymiyorum ve bifttek kesebilecek kadar sivri topuklu ayakkabılar da giymiyorum. Siyah bir kalem etek, ince topuk, biraz makyaj ve saçlarım açık. Leo, sahte nişanlısı olmam karşılığında Mayfair'in müdürü olmamı düşünmeyi kabul etti. Ve umarım cevabı evet olur. Olmazsa, Hillary takımlarıma ve işe alım web sitelerime geri döneceğim. Vardiya müdürlüğü için başvurmaya başlamam gerekecek. Mayfair'e geri dönemeyeceğim.

Masama daha yeni oturmuştum ki dış ofis kapısı açıldı ve Leo göründü. Beni görünce iç çekti. Bu iyiye işaret olamaz.

"Ofisime gel," dedi.

Bu daha da kötü. Günaydın bile demedi.

Tek kelime etmeden onu takip ediyorum ve masasının karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

"Her şeyi düşünüyordum." Ses tonu kasvetli ve kalbim mideme iniyor. Leo çekici ve zaman zaman acımasız biri, ama daha önce hiç

onu kasvetli gördüm. "Bir nişanlıdan -sahte bir nişanlıdan- ne istediğimi çok düşündüm. Ve Mayfair'in bir yöneticisinden. Ve... Sana bir teklifim var."

Kalbim etrafını kontrol eden bir mirket gibi yerinden fırlıyor. Kendimi masanın diğer tarafına fırlatıp ona her neyse, kabul ettiğimi söylemek geliyor içimden ama kendimi tutmayı başarıyorum.

"Mayfair'in müdürü olarak seni denemeye hazırım-" Bunu bir şartın takip edeceğini biliyorum ama konfeti bombaları patlatmak ve onu kucaklamak istiyorum. "Adil bir deneme olacak. Daha önce genel müdürlük deneyiminiz yok" -sözünü kesmeye başlıyorum ama kaşlarını kaldırarak beni susturuyor ve devam ediyor- "Genel müdürlük deneyiminiz yok. Başka pek çok deneyiminiz olduğunu takdir ediyorum. Ayrıca hırslı ve azimlisiniz, ki bu ikisi de uzun bir yol kat etmenizi sağlar."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diyorum. "Davam bittiğinde bana o işi kalıcı olarak vereceksin."

"Umudum ve beklentim bu yönde. Sizin de doğru bir şekilde belirttiğiniz gibi, Louis'in yerine birini aramak için ne zamanım ne de isteğim var."

Başımı salladım. "Ve sana başka bir asistan bulacağım."

"Biliyorum yapacaksın." Bana sırtıyor. "Ama haklısın, ilk işin bana işinde en az senin kadar iyi olan bir asistan bulmak."

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Bunun başarılabilir olduğundan emin değilim."

Ağzının kenarı seğiriyor ve ben gülümsememek için elimden geleni yapıyorum. Birbirimize sırtmak bizim tarzımız değil. Kaba ve profesyoneliz. Öyle de kalmalı.

"O zaman nişan meselesine geliyoruz."

Başımı sallıyorum, ağzımı ince bir çizgi haline getiriyorum, böylece ciddi olduğumu anlıyor.

Bazı kağıtları masanın benim tarafıma doğru kaydırıyor. "Bu imzalamanızı istediğim bir Gizlilik Sözleşmesi."

Kalemimin üstünü tıklayıp beş sayfanın sonuncusuna geçiyorum, imzalayıp ona geri veriyorum.

"Okumamışsın," diyor. "Bu işi gerçekten istiyorum" diye cevap veriyorum.

"Gizli tutmanızı istediğim konularla ilgili yükümlülüklerinizin farkında olmanız gerekiyor."

"Farkındayım."

Gözlerini uzun, sinirli bir şekilde kırpıştırarak kapatıyor, sanki kendini toparlamaya çalışıyor yoksa masanın üzerinden fırlayıp beni boğacakmış gibi.

Gizlilik Sözleşmesi'ni masama geri koyuyorum ve okumaya başlıyorum.

Her şey gayet makul görünüyor. Görünüşe göre nişanla ilgili bana söylediği her şey gizli. Bunun gerçek olmadığını kimseye söyleyemem.

"Yani anneme söyleyemez miyim?"

Başını sallıyor.

"*Annem* mi?"

"Jules, hepimiz biliyoruz ki annen bile bile ağzındaki baklayı çıkarmayacaktır. Ama arkadaşları nişanlandığınızı öğrenecek ve onu tebrik edeceklerdir. Kendini garip hissedecek ya da bekledikleri kadar heyecanlı olmayacak ve ardından şüphe ve kuşku gelecek. Yalanlar, aldatmalar, sırların açığa çıkması. Bu, düşmesi için sadece bir parmak dokunuşu gereken bir domino taşı dizisidir."

Söylediği hiçbir şeye itiraz edemiyorum ama anneme yalan söyleme düşüncesi boğazıma kadar pekmezle dolmama neden oluyor.

"Bilmek *zorunda* mı? Belki de her şeyi geçiştirebilirim?"

"Annenle yakın mısınız?" Leo soruyor. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Bir köpekbalığı gibi, soğuk ve ölü gözlerle bakıyor. Sanırım zenginler böyle zengin oluyor - oyunun sonunu görüyorlar ve lazer gibi öldürmeye odaklanıyorlar.

"Evet, annemle çok yakınım."

"Hayatının aşkıyla tanışmış olsaydın ve evleniyor olsaydın ona söylemeyi unutmazdın, değil mi?"

İç çekiyorum. "Hayır, ama-"

"Bunun gerçek olması gerekiyor. Bunun alışılmadık bir istek olduğunun farkındayım. Eğer birisi bunun görücü usulü bir nişan olduğunu öğrenirse... Alay konusu olmak istemem."

İçindeki İngiliz'den mi bilmiyorum ama tuhaf bir şekilde Bridgertonvari bir ifade tarzı var ve ben bunun için yüzde yüz buradayım. Çok sevimli. Gülümsediğimi fark ettim ve irkildim. Leo Hart'ın hiçbir yanını sevimli bulmamam gerekiyor. Bu küçük dil tuhaflıkları tuhaf ve eski moda ve muhtemelen sevişemediği anlamına geliyor. Ama BDE'si var, orası kesin.

"Anlıyorum," diyorum. Annem ona yalan söylememden hoşlanmayacak ama umarım sonunda her şeyi açıklayabildiğimde anlayışla karşılar. Tabii her şeyi açıklayabilirsem. Belki de bu gizlilik anlaşmasını bir kez daha gözden geçirmeliyim.

"Nişan konusunda sizden ne isteyeceğimi gözden geçirmek istiyorum," diyor.

Yüzük takmanın ve ödül gecesi ona aşıkmışım gibi görünmenin ötesinde, tartışılacak pek bir şey göremiyorum.

"Resmi bir duyuru yapmak istiyorum." Bunu söylerken sesi garip çıkıyor, sanki kafası karışıkmiş gibi.

"Ne tür bir resmi duyuru?" "*The*

Times'da bir ilan."

Gözlerim şok içinde açıldı. "*New York Times* mı?" diye sordum.

Bana dik dik bakıyor. "Hayır, *El Dorado Times*. Kansas'ın iyi insanların bunu resmileştirdiğimizi bildiğinden emin olmak istiyoruz."

Elimde değil, gülüyorum. Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim. En azından ofiste.

"*Times*'da evleneceğimizi duyurmak istiyorsun. Birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Gerçekten evleniyor olsaydım, bir duyuru yapardım. Yapmazsam şüphe uyandırır."

"Neden yapasın ki?" Ben soruyorum.

Konuşmaya başlıyor ve sonra kendini durduruyor. Sessizliği agresif değil, sadece düşünceli.

"Belki de çatılardan aşık olduğumu haykırmak istediğim içindir. Belki de sadece dikkat çekmek ve bedava reklam yapmak isterdim."

Tekrar gülüyorum ve kaşlarını kaldırarak *bunun saçma olduğunu biliyorum dercesine* sessiz bir jest yapıyor. Ve eğer biliyorsa, neden sahte bir kız arkadaşına sahip olmaya bu kadar kararlı? Kız arkadaş değil, nişanlı.

"Bunu enine boyuna düşündünüz ve gitmek istediğiniz yol kesinlikle bu mu?" diye sordum.

"Korkmaya mı başladın?" diye sorar. "Daha yüzüğü bile almadım."

Karnımın derinliklerinde gürültülü bir çan sesi duyuyorum ve onu uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Düğün çanları olmadığını biliyorum. Belki de kıyamet çanlarıdır?

"L. O. L," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Nişanlın olmayı kabul ettim. Sadece tüm seçeneklerini değerlendirdiğinden emin olmak istiyorum. Bunun senin için neden bu kadar önemli olduğunu gerçekten açıklamadın."

"Ve yapmayacağım. Bu senin için bir sorun mu?" Yine *Bridgerton*'daki o tutucu, kibirli pisliklerden biri gibi konuşuyor. Bir an cazibesi ve şakalarıyla dikkat çekerken, bir an sonra sanki cinayetimi planlıyormuş gibi bana bakıyor. "Bilmen gereken tek şey, bunun benim için önemli olduğu ve inandırıcı olması gerektiği. İnandırıcıdan da öte."

"Yani, bunun bir anlaşma olduğunu kimseye söyleyemem. Ve bir duyuru yapmak istiyorsun."

"Doğru."

Beklediğimden ya da istediğimden daha fazlası. Ve sanırım onun düşündüğünden daha karmaşık. Nişanlar birdenbire olmaz.

"Ve biz birlikte yaşamıyoruz, hiç birlikte görülmedik, birbirimizin sosyal medyasında fotoğrafımız yok çünkü...?" Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum, ama zeki bir adam için bunu gerçekten düşünmemiş.

Nefesini içine çeker ve teslimiyetle iç çeker. "Haklısın. Bu ilk düşündüğümünden daha karmaşık bir durum."

Kahretsin, bu fikirden vazgeçmesini istemiyorum. Sahte bir nişanlı istemediğine karar verirse, Mayfair'de bana bir şans vermek için hiçbir teşviki kalmaz.

"Sorun değil. Tüm bunlarla başa çıkabilirim." "Nasıl?"

Hem de nasıl. "Gelen kutunuzda çeşitli davetler var. Sadece iş için değil, sosyal toplantılar için de. SoHo'da yeni bir restoran olan The Vault'un açılışı gibi. Bunu birlikte yapabiliriz." Çabalıyorum, çıkış yolu olduğundan emin olmadığım devasa bir çukur kazıyorum kendime. Ama bu iş gerçekten istiyorum. "Eminim şu an ile ödül töreni arasında görünebileceğimiz başka etkinlikler de vardır."

"Sosyal medyam yok," diyor. "İş odaklı olan resmi Instagram'ım dışında."

"Bu yüzden orada olmamam mantıklı." O Insta sayfasını gördüm. Kişisel bir şey yok.

"Peki ya sosyal medyanız?" diye soruyor.

"Pek paylaşım yapmıyorum," diye cevap veriyorum. "En azından düzenli olarak. Ama gideceğimiz etkinliklerde birkaç fotoğrafımızı paylaşabilirim." Arkadaşlarım onun kim olduğunu hemen öğrenmek isteyeceklerdir. "Arkadaşlarıma senin çok özel biri olduğunu, bu yüzden ilişkimizi gizli tuttuğumuzu söyleyeceğim. Tamamen inandırıcı."

Gözlerini kısar ama karşı çıkmaz.

"Sonra da daire aradığımızı söyleriz ve ikimizin de hoşuna giden bir yer bulduğumuzda birlikte taşınırız," diyorum.

"Hayır," diyor. "Bu işe yaramaz. Nerede yaşıyorsun?"

"New Jersey."

O gülüyor ve ben onun kaval kemiğine kısa ve keskin bir tekme atmak istiyorum. New Jersey'de gülünecek bir şey yok. Yakınlarda iyi bir ulaşım var ve orada yaşamak Sophia ve benim iki banyolu bir ev alabileceğimiz anlamına geliyor.

"Eninde sonunda birlikte yaşayacak olsaydık işe gidip gelmeye devam etmene imkân yoktu. Ayrıca biz emlak işinde çalışıyoruz. Daire arıyor olsaydık herkes bilirdi."

İrkildim. Muhtemelen haklıdır. "Komisyoncunuzu arayacağım ve birkaç görüşe çıkacağım" demeye başladım.

Ama cümlenin tamamını söyleyemiyorum çünkü aynı anda Leo "Benim daireme taşınacaksın" diyor.

Şimdi gülüyorum. Sırıtmadığı zaman ciddi olduğunu anlıyorum.

"Taşınmamı mı istiyorsun? Dairemden çıkıp senin yanına mı?" İmkânı yok. Bir ödül yemeğine gitmeyi kabul ettim. Bu anlaşma gittikçe kötüleşiyor.

"Geçici olarak," diyor. "Dediğin gibi, eğer gerçekten nişanlı olsaydık, birlikte yaşıyor olurduk."

"Olmaz. Hiç gerek yok. Senin eski moda olduğunu söyleyebiliriz-"

"Ben değilim," diye sözümü kesti. "Bu inandırıcı olmalı."

Haksız değil ama tüm hayatımı alt üst etmeyi kabul etmedim. "Kim bilecek ki? The Mayfair'de çalışacağım, yani işe birlikte gitmek zorunda değiliz." "I Yapma.

istiyorum Orada için olmak herhangi bir Şans .

bunun gerçek olmadığını keşfeden herkes. Senin taşınman anlaşmayı bozar.

benim için."

Anlaşma bozucu mu? Yani ya bu olacak ya da Mayfair'i yönetme şansım olmayacak mı? Bu adil görünmüyor. Ama başka ne seçeneğim var ki? "Ne kadar süre için?"

"Ödül törenine kadar bir ayımız var."

Bir ay mı? Oturmaya devam etmek ve ofisten koşarak çıkıp eşyalarımı toplayıp aramaya başlamak için yapabildiğim tek şey bu

Başka işler için LinkedIn. Bir ay boyunca onunla yaşamamın imkanı yok.

Yapabilir miyim?

Her zaman istediğim iş için mi? Annemi gururlandırmak için mi? Bana her zaman söylediği gibi, onun ve benim gibi kızların aklımıza koyduğumuz her şeyi yapabileceğimizi göstermek için mi?

Babamın en son ne zaman gittiğini hatırlıyorum. Fazla paramız olmadığını ve bunun bizim için maddi açıdan zor olacağını anlayacak yaşıyordum. Geriye dönüp baktığımda, iki yakasını bir araya getiremeyeceği için çok korkmuş olmalı. Ama o her zaman yaptığı şeyi yaptı, her şeyi yoluna koydu. Ve şimdi benim de yapmam gereken bu.

"Bir ay," diyorum. "Ve ödül töreninden hemen sonra ayrılacak mıyız?"

"Belki de biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğu için evine dönüyorsun. Ama nişan birkaç hafta daha devam edecek."

"Ama dairemi kiraya veremez miydim?" Plandaki kusurları bulmaya çalışıyorum, çünkü en başından kendimi neyin içine soktuğumu bilmek istiyorum.

Leo şaşkın görünüyor. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama ben çok zenginim. Neden daireni kiraya veresin ki?"

"Tamam," dedim. "Hafta sonu taşınırım. Ayrı bir yatak odan var, değil mi?"

"Dört misafir odam var. Herhangi birini kullanabilirsiniz. Ya da hepsine."

"Çünkü yatağı paylaşmak için bir neden olmayacak, değil mi?"

"Aklıma bir tane bile gelmiyor," diyor.

Anlamıyor. Yatağı paylaşmaktan bahsetmiyorum. Ona seksin anlaşmanın bir parçası olmadığını söylemeye çalışıyorum. Bana öyle olduğunu düşünmesi için bir sebep vermedi ama eşyalarımı onun evine taşımadan önce emin olmam gerekiyor.

"Çünkü bu tamamen profesyonel bir ilişki. Nişanlılık gibi... yani... fiziksel bir beklentiniz yok."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ağzı bir karış açık kalıyor. "Hayır," diyor aceleyle. "Senden fiziksel bir şey beklemiyorum."

Hayal kırıklığına uğradığımdan değil, kesinlikle uğramadım. Leo Hart tam da çıkmak ya da nişanlanmak istemediğim türden bir adam ama cevabında biraz fazla coşkuluydu.

Belki de çelişkili duygularımı görüyor, çünkü "Çekici olmadığın için değil, sadece-" diye ekliyor.

Bir iniltiyle sözünü kestim. "Hayır, daha fazla bir şey söyleme. Bu sadece daha da garipleşecek. Ödül töreninin hemen sonrasına kadar nişanlıymışız gibi davranacağız ama seks yapmayacağız."

"Asla," diyor, içinden rahatlama fışkırıyor. "Garantili."

"Mükemmel," diyorum, ses tonum normalden biraz daha sert.

ELEVEN

Jules

Bunun göstermelik olduğunu biliyorum ve başka bir şey de beklemiyordum ama nişanlımın dairesine nişanlım olmadan taşınmak biraz tuhaf hissettiriyor. Ön kapıdan adımımı attığımdan beri, olmamam gereken bir yerdeymişim gibi hissediyorum. Birdenbire, asistanı olmak için görüşmeden önce tanışmış olmamız büyük bir olaymış gibi hissettirdi. Belki de onun dairesinde olmak, ben kendi sırlarımı saklarken o bana sırlarını gösteriyormuş gibi hissettirdiği içindir.

Leo'nun binasındaki resepsiyonistlerle sıkı arkadaş oldum bile. Taşındığımı ve onun kız arkadaşı olduğumu söyledim. Neyse ki gözlerini devirip "Bir tane daha mı?" diye yorum yapmadılar. Leo'nun daha önce biriyle yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum. Belki bir harem dolusu kadınla yaşamıştır.

Gerçek şu ki, bilmeme gerek yok. Umursamamalıyım. Sadece kendime ve gelecek aya odaklanmalıyım. Mayfair neye uğradığını şaşırarak.

Leo'nun parasıyla tuttuğum nakliyecilere doldurduğum bir düzine kutuyu taşımaları için bahşış verdim ve kapıyı kapattım. Henüz Leo'nun dairesine girmemiştim. Bana anahtarlarını verdi, ben de kopyaları düzenledim ve şimdi buradayım. Yeni bir adamla taşınmanın normalde nasıl olacağını tahmin edemiyorum ama bizim durumumuzda normal olan hiçbir şey yok.

New Jersey'den gelen her şeyim girişte yığılı. Yaşam alanına geçmek zor ama herhangi bir kutuyu taşımaya başlamadan önce bir yatak odası seçmem gerekiyor.

İlk gördüğüm şey Leo'nun devasa televizyon ekranı oluyor. Gözlerimi sertçe deviriyorum. Sporu ve pornoyu büyük sevdiğine şüphe yok. Dev televizyon bir yana, daire beklediğimden biraz daha gösterişsiz. Büyük ve harika bir konumda, bu yüzden bir servet değerinde olmalı, ama süslü değil. Duvarlarda pahalı sanat eserleri yok ve neredeyse evi dolduracak kadar mobilya yok. Burada bulunanlar tam olarak *uyuyor*. Bazıları biraz küçük görünüyor, sanki özellikle bu alan için satın alınmamış gibi.

Düşündüm de, bu biraz şaşırtıcı. Leo, New York'taki tüm iç mimarları tanıyor ve onu telefonda, en son New River'da yaptığı inşaatlar için tasarım konseptleri hakkında konuşurken duydum. Mekanın iç mekanları için ne istediği konusunda çok net fikirleri var.

Ama kendi evi, bırakın bir iç mimarı, IKEA kataloğuyla bile karşılaşmış gibi görünmüyor. Kafamı yaşam alanının uzak tarafındaki kapıdan içeri sokuyorum. Burası hiç dokunulmamış gibi görünen resmi bir yemek odası. Bir sonraki kapı, yine kullanılmış gibi görünmeyen bir ofis.

Yatak odalarını geçtim mi? Geri dönüyorum ve şu anda kutularım tarafından gizlenen giriş holünde altı kapı olduğunu fark ediyorum. Leo dairenin herhangi bir bölümünün yasak olduğuna dair bir şey söylememişti ve ben de

ama onun yatak odasını aramaya gitmeyeceğim.

Açtığım ilk kapı bir yatak odası. Bu kesinlikle bir tasarımcının elinden çıkmış gibi görünüyor. Ana yaşam alanının aksine, bu oda açık maviler, gümüş ve beyaz renklerle uyumlu bir şekilde dekore edilmiş. Yatağın üzerindeki çok sayıda yastık bana Leo'nun bu odayla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyor. Pencereye doğru ilerliyorum ve doğru manzarası anlaşılmayı mühürlüyor. Tüm şehri görebiliyorum.

"Merhaba," diye sesleniyor bir erkek sesi. Leo'ya benziyor. Kahretsin, o dönene kadar tüm eşyalarımın odamda olmasını istiyordum.

Onu kutuları ve bavulları incelerken bulmak için dışarı koşuyorum. "Hey, üzgünüm, hepsini temizleyeceğim. Sadece hangi yatak odasını almam gerektiğini bulmaya çalışıyordum."

"Sorun değil," diyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Ses tonu ofiste her zamanki halinden biraz değişmiş. Daha sıcak. Daha açık. İş yerinde soğuk biri değil, değil. Her zaman arkadaş canlısı ve naziktir, ama bir şekilde farklı hissettiriyor. Bu, yıllar önce kostümsüz partide tanıştığım adamın sesi.

"Ben iyiyim." Ben iyi değilim. Gerçekte birbirimizi çok az tanıırken eski arkadaşmışız gibi patronumun dairesinde takılmak tuhafın da ötesinde.

"Karar verdin mi?" diye soruyor, başıyla mavi-beyaz odayı işaret ederek. "Ön seçimden sonra favorim bu."

"Gerçekten çok güzel."

Kıkırdıyor. "Güzel. Tamam, böyle devam edelim. İstedğim bu değildi."

"Tasarımı birine mi yaptırdınız?"

"Bu odanın ve tüm yatak odalarının. Sonra vazgeçtim. Yapacak çok işim vardı ve sadece işlevsel olmasını istiyordum. Aslında ihtiyacım olan şey tasarımcının tüm kararları vermesiydi ama sanırım bir hata yapma ihtimaline karşı uygulamaktan çok korkuyordu. Sanırım bunu bir seçme olarak gördü. Ama on sekiz yıldır bu şekilde yaşıyorum.

ay oldu. Öğrenci evi gibi görünmesi beni biraz kızdırsa da alıştım."

Yarısı aksanına ve "öğrenci evi" deyişine, kısmen de mekanın tasarımının -ya da tasarımsızlığının- onu rahatsız etmesine gülüyorum. Bu beklenmedik bir şey. "Böyle bir şeyi karşılayabilecek çok fazla öğrenci olmadığından eminim, bu konuda için rahat olsun."

"Belki." Omuz silkiyor ve bir kutu alıyor. "İçeri alayım mı?"

"Elbette," diye cevap veriyorum, bir bavul kapıyorum. "Daha önce hiç oda arkadaşın oldu mu?"

"O zamandan beri değil... bir süredir. Arkadaşım Fisher ve ben yirmili yaşlarımızda birlikte yaşıyorduk." Kutuyu yere bırakıyor ve görmediğimi fark ediyorum, ama gömme bir dolap var ve bitişik bir banyoya açılıyor.

"Hiç kız arkadaşınla yaşamadın mı?" İkimiz de koridordan bir kutu alırken soruyorum.

Cevap vermeden önce birkaç vuruş yapıyor. "Pek sayılmaz," diyor.

Bu tam olarak bir hayır değil, ama evet deseydi daha çok şaşıırırdım. Onunla tanıştığım ilk gece, bağlanmak için tek bir kadın aramadığını anlamıştım. Hatta flört edecek tek bir kadın bile aramıyordu. Bu konuda hâlâ kırgın olduğumdan değil. Sadece buna kandığım için kızgınım.

Tüm eşyalarımı yeni odama taşımak için birlikte çalıştık. Saydım. İki bavul ve dokuz kutu. Sürekli New Jersey'e dönmek istemedim. Burada kalışımı bir tatil olarak göreceğim. İşe gidip gelirken bir mola olacak, orası kesin.

"Bu sonuncusu," diyor son kutuyu yatak odasına taşıırken. "Nereye koymamı istersin?" En küçük kutu bu, bir ayakkabı kutusundan biraz daha büyük.

"Oh, aslında, bunu alacağım." Yatağımın başucundaki çekmecedeki bulunan her şey; bir göz maskesi, Tylenol, aromaterapi topları ve acil durum magnezyum zulumu.

Bana kutuyu uzatıyor ve parmaklarımız sürtünüyor.

"Ooops," diyorum ve sonra keşke bunu kabul etmeseydim diyorum. Birdenbire onu her yerde hissedebiliyorum. İnanılmaz derecede çekici bir adamın dairesine taşındığımın farkındayım.

Ağzının köşesi biraz kalkıyor ama bir şey söylemiyor. Sanki bir soru sormak istiyormuş gibi bir an bana bakıyor. "Biraz yemek sipariş edeceğim. Sen ne istersin?"

"Hiç yiyeceğin yok mu? Mutfağınız çok büyük."

"Bazı eşyalarım var. Bir temizlikçi gelip temel malzemeleri stokluyor ama ben genellikle sipariş veriyorum."

"Hangi temeller?" Ona sordum.

Kaşlarını çatıyor ama dönüyor. Karton kutu köyümü terk edip onu yatak odasından dışarı kadar takip ediyorum.

"Bilmiyorum, süt ve kahve gibi şeyler."

"Mutfağınız o kadar büyük ve sadece süt ve kahve mi var?"

"Sanırım mutfağında ne olduğunu bilmem gerekiyor. Ama bilmiyorum."

"Hiç yemek yapmıyorsan buna gerek yok sanırım. Etrafı kurcalayabilir miyim?" diye sordum.

Omuz silkiyor, ama şimdi ben mutfağa doğru ilerlerken *beni* takip ediyor. Çok... atmosferik. Tezgah, bronz dolaplar üzerinde yüzen yoğun gri bir mermer. Kapılardan birine dokunuyorum: metal. Bunu daha önce hiç görmemiştim.

"Burası tam bir şef mutfağı."

"Bu büyüklükte bir yerin iyi bir mutfağa sahip olmaması garip olurdu. Benden sonra burayı satın alacak insanlar asla yemek yapmayacaklar ama mutfak, satın alma işlemlerinin önemli bir parçası olacak."

Yüz ifadesini anlamak için başımı kaldırıyorum çünkü şaka yapıp yapmadığından emin değilim. Sırtışı vücudumda canlı bir tel gibi dolaşıyor. Başka tarafa bakıyorum. Beni tanıtır tanıştırmaz kaçmam gereken o çekici, seksi adamın ta kendisi.

partide kendisi. Burada onunla yaşıyorum, karısı olmak üzereymişim gibi davranıyorum.

"Burayı siz mi geliştirdiniz?" İşle ilgili şeyleri saklamaya çalışarak soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Asla benim sitelerimden birinde yaşamam. Biri öğrenirse, ki herkes öğrenir, gecenin bir yarısı klimalarını tamir ettirmek için kapıma dayanırlar."

Gülüyorum. "Öyle mi dersin?" Bir çekmeceyi açıyorum ve hiç dokunulmamış gibi içine sıkıştırılmış güzel bir tencere seti buluyorum.

"İnanın bana. Manhattan'daki ikinci projemde, mimarın planlarını tamamlar tamamlamaz kendi birimimi seçtim. Taşınmak için sabırsızlanıyordum. İlk projemdeki tüm daireleri satmak zorunda kaldığım için biraz içerlemiştim. Hepsi Fisher'la paylaştığım yerden bin kat daha güzeldi. Sonra taşındım ve bir an bile huzur bulamadım. Kapıları açıldığında gıcırdayan insanlar kapımı çalıyordu. Cehennem gibiydi."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Leo çoğu zaman soğukkanlı görünüyor ama insanlar kapısını çaldığında sabrının sınındığını hayal edebiliyorum. "Neden ilk gelişimde bir birim almadın?"

"Kar marjımı düşürmek istemedim. Ben... mali durumum iyi değildi... Kısacası param yoktu."

Başımı kaldırıp, yarısını bile kullanamadığım mutfak eşyalarını inceliyorum. "New York emlak sektöründeki herkes gibi senin de paradan geldiğini sanıyordum."

Kıkırdıyor. "Hayır."

Parayla doğmamış olması ve en alttan başlamak zorunda kalması hoşuma gidiyor. Bu onu... Cümleyi zihinsel olarak bitirmeden önce dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

Buzdolabında süt dışında da pek çok malzeme var. Kolayca bir şeyler hazırlayabilirim. "Zengin misin?"

bir kiler için yeterli mi?" Ben soruyorum.

"Beni yargılamayacağına söz verirsen." Beklentiyle cevabımı bekliyor.

"Bunu duymak istemediğini biliyorum ama ben iyi bir yalancı değilim. Tutamayacağım sözler vermek gibi bir alışkanlığım yok ve kilerinizde ne olduğunu bilmeden sizi yargılamayacağıma söz veremem. Yattığın kadınların iç çamaşırlarını biriktiriyor musun? Orada camın arkasında falan mı sergileniyorlar?"

Duruyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Ne yapıyorum ben? Leo benim patronum, erkek arkadaşım ya da arkadaşım bile değil. İç sesimi duymasına katlanmasını bekleyemem.

"Özür dilerim, komik olmaya çalışıyordum."

"İlginç bir teori," diyor hiç vakit kaybetmeden. "Ama ben külot koleksiyonumu ofisime saklıyorum."

Bakışlarıyla buluşmayı başarıyorum ve bana sırtıtıyor. "Kiler burada." Dolap gibi görünen bir dizi mutfak kapısını açıyor, ama içlerinde bir kiler var. İçi dolu.

"Bisikletli İsa. Burada kendi şarküterini açmaya yetecek kadar malzeme var."

"Hayır, bu konteynerlerin çoğu boş, doldurulmayı bekliyor. Ama makarna, un, fasulye kutuları ve... bir şeyler var."

"Orası kesin. Bir sürü *stufi* var." Rafları inceliyorum, pahalı malzemelere bakıyorum, parmağımı farklı makarnaların ve domates kutularının etiketleri üzerinde gezdiriyorum. "Yemek yapsam sorun olur mu? Sanki... Ben televizyon şefi gibi bir şeyim. Bu mutfakta isteyebileceğim her şey var."

"Keyfine bak." Tezgâha yaslanıyor ve ben mutfağını karıştırırken beni izliyor. Gözlerini somut bir ip gibi üzerimde hissediyorum, dikkatimi ona çekiyor. Bu muhteşem mutfağa odaklanmam gerekiyor ama Leo dikkatimin yüzde doksan sekiz nokta yedisini alıyor.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," diyorum.

"İyi bir aşçı mısın?"

Gülmeye başlıyorum, çünkü onun kileriyle başım dönmek üzere ama yemek yapmak bana göre değil. "Yemek yapmayı seven insanlardan biri olduğumu söyleyemem. Ama tadına bakmak istersen sıfırdan harika bir peynirli makarna yaparım. Bunun yerine üç yıldızlı bir restoranın getirmesini istersen anlarım."

Omuz silkiyor. "Makarna ve peynir en iyisidir. Böyle bir teklifi nasıl geri çevirebilirim? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yardıma ihtiyacım yok. İhtiyacım olan son şey bir el. İhtiyacım olan şey onun gitmesi. Çok uzaklara. Ve beni terk etmesi. Bütün gece kafamda mutfakta birlikte sevimli olduğumuz bir montajın oynamasını istemiyorum.

"Ben unu alayım," diyor ve kilere yöneliyor.

Birkaç tavaya uzandım. Bu işi bir an önce halletmeliyiz, sonra yemek yiyip yatabilirim.

Elinde biraz makarna ve unla çıkıyor.

"İyi başlangıç. Ocağı nasıl açacağımı bilmem gerekiyor."

Büyük tencereyi suyla doldurmaya başlıyorum ve o arkamdan gelip musluğu kapatıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Alabilir miyim?" diyor, tencerenin kulpunu elimden alıyor ve içindeki bir buçuk santim suyu boşaltıyor. Sonra muslukla garip bir şey yapıyor ve tencereyi kaynar sıcak suyla dolduruyor.

"Kaynar su. Doğrudan musluktan mı?"

"Emlak geliştirme işinde uzun süredir çalışmıyorsun. Artık hiçbir mutfakta bunlardan biri yok."

"Bildiğim iyi oldu," diye cevap verdim. "Jersey'e ulaşmak on yıl sürebilir." Tencereyi ocağa koyup kontrollerle oynamasını izliyorum. Dışarıdan çok sipariş veriyor olabilir ama bu mutfağı gayet iyi biliyor gibi görünüyor. Çok şirin. Ve sevimli olmasından nefret ediyorum.

Makarnayı fokurdayan suya döküyor, sonra dönüp küçük tencereye biraz un koyuyor, ardından buzdolabından biraz tereyağı ve süt alıyor.

"Biraz peynir rendeleyeyim mi?" diye soruyor.

"Ne oluyor lan?" diye soruyorum. "Şu 'mutfakta rahat' meselesi," diyorum elimi ona doğru sallayarak. "Bu senin markana uymuyor."

"Benim
markam
mı?" "Aynen
öyle."

"Beşamel ve kurutulmuş makarna yapıyorsun. Burası Le Bernardin değil."

Ona sırtıyorum, çünkü elimde değil. Komik biri ve beşamelin ne olduğunu biliyor. Yani, kim gülümsemez ki?

"Doğru," diyorum, "ama bu senin sahip olduğunu düşündüğüm bir beceri seti değil."

"Markaya uygun olmadığı için mi?" diye soruyor, aksanını benimkini taklit etmek için düzleştirerek.

"Aynen öyle," diyorum.

"Markaya uygun ne olabilir?" diye soruyor ve mutfak tezgahına yaslanıp tencereye tereyağı koymamı ve ocağın altındaki çekmecedен bir çırpma teli çıkarmamı izliyor.

"Tüm yemeklerinizi Le Bernardin'den sipariş ediyorsunuz. Bu kötü bir şey değil. Bunu karşılayabilirsiniz."

"Ramen eriştesi zulamı görünce aklını kaçıracaksın."

Gülüyorum. "Ramenin kötü bir yanı yok. İngiltere'de var mı?"

"Tanrım, hayır. Orası kanlı bir çorak arazi. Mağaralarda yaşıyoruz, arabamız yok, akan suyumuz yok."

"Tamam, tamam, ramen var."

Kıkırdıyor ve benimle dalga geçmesinden duyduğum memnuniyeti bastırmak zorunda kalıyorum. Onunla konuşmak çok kolay. Tanıştığımız ilk gece de böyleydi. Sadece birkaç dakika sonra onunla konuşmaktan başım dönmüştü. Numaramı istediğinde uçuyordum. Sonra onu diğer kızla gördüğümde bir gümbürtüyle yeryüzüne indim.

Leo'nun çok farklı ve zıt fotoğraflarına sahibim.
Kafa karıştırıcı.

Ben beşameli karıştırırken o buzdolabına gidip bir blok peynir çıkardı. "İngiltere'de olmayan tek şey Amerikan peyniridir ve İngiliz halkı buna minnettardır. Burgerin üzerinde olmadığı sürece iğrenç."

"Bu konuda benden hiçbir itiraz alamayacaksınız. Elinde ne var?"

"Cornish cheddar." Gülüyor ve ben neden güldüğünden emin değilim. "Sizin de söyleyeceğiniz gibi bu çok markalı."

Gözlerimi kısıyorum, tavamla onun arasında gidip geliyorum. "İngiltere'den getirtiyorum."

Gülmeye başladım. "Bu aslında çok komik ve tamamen şımarıkça. Ama markaya uygun değil."

Karıştırdığım kaşarı yanımda parçalıyor ve sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi hissediyorum. Garip sessizlikler ya da yanlış bir şey söylediğim anlar yok.

-Bu alışılmadık bir durum.

"Sormaya korkuyorum," diyor, rendelenmiş peynir yığınının bırakıp baş üstü dolabından bir şey çıkararak. "Ama size göre benim markam tam olarak nedir?"

Çekiniyorum. Ona karşı dürüst olamam. *Pislik* diyemem. "Bilirsin, çok para, hızlı araba, bayanların erkeği."

"Patronun hakkında böyle mi düşünüyorsun?" Biraz şaşırılmış görünüyor, sanki neredeyse... incinmiş gibi. Bu ona, tanıştığımız o ilk gece dışında görmeye alışık olmadığım bir kırılmanlık katmanı veriyor. Acaba o partiyi hatırlıyor mu? Ya da beni. Muhtemelen partilerde rastgele kadınlarla yaşadığı binlerce karşılaşmanın içinde eriyip gitmişimdir. Bana göre, sohbetimiz, bağlantımız, kimyamız farklıydı. Şaka yapıyordu, kaderden bahsediyordu, ama bir parçam onun gerçek olduğuna inanmak istiyordu - her şeyin gerçekte olduğundan farklı olabileceğine.

"Aslında daha önce tanışmıştık. Çok eskiden."

"Yaptık mı?" Gözleri büyüyor ve aramızda bir şey olduğundan endişelendiğini anlayabiliyorum.

"Merak etme. Seni çıplak görmedim."

Bana dik dik bakıyor.

Tencereye bakıyorum. Bu küçük cesaret patlamasından pişmanlık duymaya başlıyorum.

"Ne zaman tanışmıştık?" diye soruyor. "Mayfair'de mi?"

Onu bilgilendirmeliyim. Ona tanıştığımızı söyleyip sonra da durumu anlatmamak adil değil. Bu sadece utanç verici.

-Sadece kostümden bahsetmiyorum. Bana asılıyordu ve ben gözden kaybolur kaybolmaz bir sonraki kadına geçiyordu. Uzun zaman önceydi ama hala kendimi iyi hissetmiyorum.

"Hayır, Mayfair'de değil," diyorum. "Birkaç yıl önceydi."

Ona baktığımda, alametifarikası olan sırtışını takındığını görüyorum. "Bana daha fazlasını anlatacak mısın?"

Omuz silkiyorum. "Önemli değil. Geçici bir şeydi."

Bir kahkaha attı. "Jules. Ne saklıyorsun? Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Başka zaman anlatırım," dedim. Hiçbir şey söylememeliydim. Sorun şu ki, daha önce tanıştığımızı hatırlamam gerekiyor, çünkü Evde Leo Hart soğukkanlı ve tatlı görünüyor ve mutfakta yolunu bulabilmesi çok sevimli. Ama o bir kadın avcısı. Bir çapkın. Bunu hatırlamam gerek.

Hiç konuşmuyor. Tenceremden gözümü ayırdığımda, iki kadehe alkol doldurduğunu fark ediyorum.

"Eğer konuşmayacaksan, kadeh kaldırmalıyız," diyor. "Nişanımıza." Sesinde hiç hayal kırıklığı yok. İfşa etmememi hiçbir şey olmamış gibi kabul ediyor. Belki de onun için değildir.

Bana bir shot bardağı uzatıyor ve bakışlarımız kilitleniyor. Sıcaklık içime akıyor, uzun ve durgun, şehvetli bir yavaş dans gibi.

Başım belada.

"Okul gecesinde mi?" Diye soruyorum ve bana uzattığı bardağı yere bırakıyor. Hissettiğimden daha fazla rezil olmuş gibiyim. Ama bu adamın iki mil çevresinde içki içmemem gerektiğini biliyorum. Ona güvenmiyorum, kendime de güvenmiyorum.

"Sadece bir shot tekila. Şişeyi devirelim, çok pahalı spor arabama atlayalım ve New York gece hayatına atılalım demiyorum. Ama bunu tercih etmiyorsan, hiç sorun değil. İkisini de kabul ederim."

Sos hazır. Ona dönüyorum.

"Bir shot tekila alacağım." Derimin altında kabarmaya başlayan sinirlerimi yatıştırabilir.

Atışını tutmuş, beni bekliyor. Tezgahta duranı alıyorum.

Kadehimi kaldırıyorum. "Bayan Hart gibi davranmaya."

İnliyor. "Tanrım, adını değiştirmezsin, değil mi?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, ne dediğini anlamaya çalışıyorum. "Yapmamı istemez miydin?"

"Hayır! Kendi lanet ismini koru. İsim değiştirme olayını anlamıyorum. Çok eski moda. Bir kadın evleniyor diye neden adını değiştirsin ki?"

Yemin ederim, yumurtalıklarımnda bir çekilme hissettim.

"Oh, şimdi de feminist mi oldun?"

Omuzlarını silkiyor ve kadehini benimkine yaklaştırıyor.

"Neden olmasın?"

Burada, onun dairesinde olmak her şeyi değiştirdi. O artık odadan çıktığında gözlerimi devirdiğim patronum değil. Hayır, o artık çizgi romanları seven ve beni güldüren Leo Hart. Bana numarasını veren ve gerçekten arayacağım adam. Ve şimdi burada, mutfakta Leo'nun yanında dururken, partideki o geceden beri ondan neden bu kadar nefret ettiğimi anlıyorum.

Çünkü ondan çok hoşlanmıştım. Ve çünkü partide birlikte geçirdiğimiz kısa süre boyunca, kendime özel bir şey -birini-bulduğumu umma izni vermiştim.

"Nişanlılığımıza içmeyelim," diyor. "Bu dairenin duvarları içinde dürüst olmalıyız. Ev arkadaşı olmaya içelim." *Vogue*'un kapağına yakışmayacak kirpiklerinin altından bana bakıyor. Nefes alıyorum, onunkine benzer hisler yaymaya çalışıyorum.

Yoğun bakışlar bana hiçbir şey yapmıyor. "Ve arkadaş olmaya," diyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçiyor.

Arkadaş mı? Leo Hart ile mi?

Belki buna içebilirim.

TWELVE

Leo

Jules beklediğimden çok daha iyi bir arkadaş. Eve gelir gelmez odasına kaçacağını düşünmüştüm ve onu dışarı çıkarmaya ikna edemeyecektim, ama onunla yemek yapmak? Sohbet etmek? Gidip gelmek? Eğlenceliydi. Ve... beklediğim gibi değil.

"Bu gerçekten güzel bir tekila," diyor. "Onu da mı ithal ettin?"

"Ha, ama hayır. Costco'dan aldım," diye yalan söyledim.

"Yapmadın," diyor. Bana bunu söylemesi hoşuma gitti. Çoğu insan, özellikle de benim için çalışan çoğu insan buna asla cesaret edemez. "Bahse girerim hayatında hiç Costco'ya gitmemişsindir."

Tüm varsayımlarına kıkırdıyorum. Beni çok tanımlı bir kutuya koymaya çalışıyor ve bu asla işe yaramaz. Tecrübelerime göre kimse için değil. "Şaşıracaksın."

Makarnayı sosla karıştırıyor ve ben de bir fırın kabı çıkarıyorum. "Teşekkürler," diyor, sesinde bir şaşkınlık notası var. Belli ki fırın kabı ona göre "markasız" bir şey.

Peynirli makarnayı döküyor ve midem gurulduyor. Gerçek rahatlatıcı yemek. Bunun gibisi yok.

"Öyleyse şaşırt beni," diyor.

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. Ne istiyor? Akşam yemeği için Örümcek Adam kostümü giymemi mi? Ya da belki Wolverine.

"Şaşıracığımı söylemiştin. Costco'nun müdavimi misin?" Tabanın üstüne biraz rendelenmiş peynir serpiyor ve fırına sürüyor.

"Ah, doğru. Dürüstçe mi? Son zamanlarda gitmedim. Ama çocukken babamla sürekli giderdik. Brooklyn'de bir fırını vardı ve çok sık giderdik."

Yüzünde bir sırıtma patlıyor. Gerçekten çok güzel. Kalın çerçeveli gözlüklerini çıkarıp gülümsemesini sağladığınızda Jules'un güzel olacağının her zaman belli belirsiz farkındaydım, ama ne kadar muhteşem olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum. Belki de eşofman giyen ve peynirli makarna pişirebilen kızlara bayılıyorumdur.

Tekila şişesini elime alıp iki shot daha dolduruyorum.

"Demek bu yüzden mutfakta ne yapacağını biliyorsun?

Bu

ailede. Daha önce paradan gelmediğinizi söylemiştiniz."

"Hiç de değil."

Uzun bir süre bana bakıyor ve ben onun bakışları altında yutkunuyorum. Sanki kalbimin tam ortasını görüyor. Sanki şimdiye kadar bana bir sisin içinden bakıyordu ve sonunda sis dağıldı. "Bu güzel, sanırım."

"Fakir büyümüş olmam güzel bir şey mi?" Gülererek soruyorum.

"Bence bu sizi daha... ilginç kılıyor," diyor. "Daha az markalı mı?"

Gülüyor. "Evet, belki."

İki shot bardağını da alıp birini ona uzattım. Biraz paniklemiş görünüyor.

"Bir tane daha doğurmak zorunda değilsin," diye onu rahatlatıyorum. "Sorun da bu zaten," diye yanıtlıyor. "Ben bir tane istiyorum."

Donup kalıyorum. İçki problemi mi var? Bağımlılığına falan mı olanak sağladım? Kahretsin.

Gülüyor. "Endişeli görünüyorsun. Endişelenme, bir tane daha olursa hava gitarı çalmaya ve memelerimi göstermeye başlamayacağım. Sadece, biliyorsun, artık asistanın olmasam da, sen hâlâ benim patronumsun."

"Bu da içilecek başka bir şey," diye cevap veriyorum. "Senin başka bir işin var. İçmek istemiyorsan içme ama bir konuda anlaşabilir miyiz?"

Gözleri hafifçe açılıyor ve ne önereceğimi düşündüğünü gerçekten bilmek istiyorum. Hayal gücü muhtemelen gerçeklerden çok daha güçlü. "Burası benim dairem ve evim. Burada patron olmak istemiyorum. Bu kapıdan dışarı adımımı atar atmaz, olmadığım tek zaman... Her zaman birinin patronu ya da geliştiricisi, insanların bir şeyler istediği biriyim. Buradayken... Arkadaşlarımla birlikteyken, ben sadece Leo'yum. Ve sen etrafımdayken de sadece Leo olmak istiyorum, eğer sorun olmazsa?"

Gözleri yumuşadı. Benimle pazarlık yapmaya çalışmayacağını söyleyebilirim.

Tezgâhtan shot bardağını alır ve kaldırır. "Sadece Leo."

Bakışlarımız kilitleniyor ve eminim başka bir şey söylemekten kendini alıkoyuyor. Ama ben duymak istiyorum. O komik ve ilginç biri ve onun benim yanımda rahat hissetmesini istiyorum.

İçkiyi geri deviriyor ve kendine geldiğinde, "Salataya ihtiyacımız var" diyor.

Gülümsüyorum. Belki asıl söylemek istediği şeyi sonra duyarım. "Evde salataya benzer bir şey yok. Bir şeyler sipariş etmemi ister misin?"

"Korkarım sadece Le Bernardin'den salata yiyorum."

"Salatalarımı 73. Cadde'nin köşesindeki şarküteriden alıyorum.rd
ve Amsterdam."

Gülüyor. "Herhangi bir salata yeterli olacaktır."

Door Dash'e bir sipariş veriyorum ve ardından çatal bıçak takımı ve servis altlığı bulmak için etrafı araştırıyorum. "Yemek odasını kullanmıyorum

çok. Ama belki de yapmalıyız. Odanın manzarası harika."

"Tüm odaların manzarası harika."

Neden umursadığımı bilmiyorum ama hoşuna gitmesine sevindim. "Tartışamam. Burayı satın almamın en büyük nedeni buydu. Ben on beş yaşındayken ABD'ye geldik ve her zaman muhteşem manzaralı bir dairem olmasını hayal etmiştim."

"İngiltere'den taşınmanıza ne sebep oldu?"

Tabakları ve peçeteleri çıkarıyorum ve birlikte her şeyi yemek odasına götürüyoruz. "Babam tüm hayatı boyunca Slough'da bir fırında çalıştı, ta ki bir gün Brooklyn'de bir fırın satın aldığını açıklayana kadar. Annem haftalarca ağladı. Gelmek istemedi. Arkadaşlarını ve ailesini bırakmak istemedi." Başımı sallıyorum. Babam gidip bu işi yapmadan önce onunla konuşmadığı için tam bir pislikti. "Her şey yoluna girdi. En iyi arkadaşı kısa bir süre sonra İspanya'ya taşındı ve burada arkadaşlar edindi."

"Peki ya sen? Ülke değiştirmeyi düşündün mü?" "Dürüst olmak gerekirse, bir fikrim yoktu. Ailem beni kararları. Ben de buna uydu. Ama oraya vardığımızda, olmam gereken yeri bulduğumu anladım." Tabakları yemek masasına koydum ve şehre baktım. "Heyecanlı hissettim. Sanki geleceğim... farklı olacaktı. Her şeyin aynı olduğu bir mahallede büyümüşüm ve geriye dönüp baktığımda muhtemelen nesiller boyu öyle olduğunu görüyordum. Herkesin ön ve arka bahçesi olan bir evi vardı. Cumartesi günleri anneler alışveriş yaparken çimler babalar tarafından biçilirdi. Pazar günleri araba yıkanır, kızarmış yemek yenir ve hafta yeniden başlardı. Amerika'ya gelene kadar bunu hiç sorgulamadım. Yaşadığımız Brooklyn'de, parka giderken Manhattan silüetini görebiliyordunuz ve şehrin beni beklediğini bir şekilde biliyordum."

Jules'a baktığımda bana baktığını görüyorum, ışıkların yansımaları pencerelerden yansıyor ve

Yüzünü aydınlatıyor, koyu kahverengi saç tellerini topluyor ve onları parlatıyor. Muhteşem bir kadın.

"Kulağa bir peri masalının başlangıcı gibi geliyor," diyor hüznle.

Kıkırdıyorum. "Yol boyunca birkaç trolle tanıştım ama evet. Buraya taşındığımız için kendimi çok şanslı hissediyorum." Kapı zili çalıyor ve ikimiz de mutfığa geri dönüyoruz. Ben kuryeden salatayı alıyorum, o da fırından peynirli makarnayı alıp masaya getiriyor.

"Peki ya sen? Manhattan'da olduğun için kendini şanslı hissediyor musun?" Yemek odasına dönerken bir şişe şarap ve birkaç bardak alıyorum, sonra o yemeklerimizi hazırlarken ben de şişeyi açmaya koyuluyorum.

İç çekiyor. Konuşmadan önce düşünmesi hoşuma gidiyor. Kadınlarla pek fazla kişisel sohbet yapmadığımı fark ettim. Profesyonel konuşmalar yapıyorum ve bazıları kişisel gibi görünüyor. Gülebilirim, şakalaşabilirim ve işi halletmek için ne gerekiyorsa yapabilirim. Sosyal hayatımda ise bir kadınla kendim hakkında bilgi paylaşmak istemem. İşler sadece fiziksel olduğunda, nerede ve nasıl büyüdüğüyle ilgilenmiyorum.

Hayatım boyunca böyleydi, tek bir istisna dışında. Geriye dönüp baktığımda, bu yaz Nadia ile bile, esas olarak seksle ilgiliydi. Ne zaman onunla bağ kurmaya çalışsam, o soyunuyor ve benim dikkatim dağılıyordu.

"Zor," diyor sonunda otururken. Ben de karşısına oturuyorum. "Annem hayatı boyunca otellerde çalıştı. Çok yorucu zamanlar geçirdi ve benim için daha iyi bir şey istedi."

Sözleri beni can evimden vurdu. Anladım. Bu yüzden burada, nişanlıymış gibi davranıyor. Kendisi için daha iyi bir hayat ve annesini mutlu etmek istiyor. Hay sikeyim. Birbirimize çok benziyoruz.

"Ve dileği yerine geldi," diyorum. "Mayfair'i sen yöneteceksin."

"Geçici olarak," diye düzeltiyor.

"Bu gece seni o kadar da iyi tanımadığımı fark ettim. Ama sizi tanıdığım kadarıyla, bu fırsatın elinizden kaçmasına izin vereceğinizi sanmıyorum."

Bakışları tabağına düşüyor ve yanaklarında hafif bir kızarıklık seziyorum. "Haklısın." Sonra tamamen gülüyor. "*Tamamen* haklısın. Eğer beni kovmak istiyorsan güvenliğin beni binadan çıkarmasını sağlamalısın."

Gerek kalmayacak. İçimden bir ses onun tam da o otelin ihtiyacı olan şey olacağını söylüyor.

"Senin için bir şeyim var," diyorum ve hızla gidip sehpanın üzerinde duran Cartier çantayı alıyorum. "Az önce askıdan bir şey aldım," diyorum ve çantayı peynirli makarnanın yanına bırakıyorum. "Sorun değil, değil mi?"

Avucunu kalbinin üzerine koydu. "Nişan yüzüğümü tasarlatıp sipariş üzerine yaptırmadın mı? Kırıldım."

Gözlerimi deviriyorum. "Demek istediğim, sence insanlar şüphelenir mi?"

"Yüzüğe göre değişir sanırım."

Çenemi çantaya doğru kaldırıyorum, onu bakmaya ve kendisi için bir karar vermeye davet ediyorum. Çatalını bırakıyor ve çantayı alıyor. "Az önce internete girdim-" diye başlıyorum ama çok ileri gidemiyorum çünkü yüzük kutusunu çıkarıp açıyor ve çığlık atıyor.

"Ne?!"

"Ne?" Yankıladım. Kutuyu kontrol etmedim. Şaka dükkanı örümcekleriyle falan mı doldurdular?

"Takmamı beklediğin yüzük *bu* mu?" Kutuyu bana çevirdi. İnternette gördüğüm ve hakkında telefon ettiğim yüzüğe benziyor.

"Nefret mi ediyorsun?"

"Hayır, nefret etmiyorum! Bir insan nasıl nefret edebilir ki?"

"Peki neden az önce bir ceset görmüş gibi çığlık atıyorsun?"

Benimle yüzük arasında bir kez, sonra iki kez bakışıyor. "Bu *muhteşem*. Kaybedeceğim diye endişeleniyorum."

"Sigortam bunu karşılıyor. Kaybetmeyeceksin diyorum.

Hâlâ onu ısıracakmış gibi bakıyor. "Takacak mısın?" diye sordum.

Kutudan çıkarıp parmağına takıyor. "Tam oturdu."

Ona yakışıyor. Uygun. "Bana ne kadar tuttuğunu söyleme."

Kıkırdıyorum. "Ona fazla bağlanmayacağına söz verirsen bağlanmam."

İç çekiyor. "Buna söz veremem. Ama geri istediğinde sana fiziksel acı çektirmeyeceğime söz *verebilirim*."

"İyi bir uzlaşma," diyorum bir lokma peynirli makarna alarak. İnledim. "Bu çok güzel."

"Ev yapımı peynirli makarna" diyor. "Tabii ki güzeldir." Bana sırtıyor ve bir çatal dolusu makarna alıyor. Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve bakışlarımı ondan alamıyorum. "Güzelmış."

Başımı sallıyorum ve mutlu bir sessizlik içinde yemeğe devam ediyoruz, yüzük parmağında parlıyor, sanki birlikte yemek yiyen nişanlı bir çiftmişiz gibi. Ve buna inanmak düşündüğümde daha kolay. Karşımdaki kadın komik, hırslı, güzel ve harika bir arkadaş ve bu gecedan düşündüğümde daha fazla keyif aldım. Sadece çizgiyi aşmadığımdan emin olmalıyım. Bunu berbat edemem. İkimiz için de.

THIRTEEN

Jules

Resmi olarak Mayfair'in müdürü oldum. Birikimlerimin bir kısmını siyah pantolon ve gri ipek gömlek giymek için harcadım. Hart Developments için büyük boy pantolon takımlar iyiydi ama i bu. Her Şey mkemmek olmak zorunda. Mayfair'de üniforma giymeyen tek kişi müdür. Yine de bu kıyafetler üniforma gibi *hissettiriyor*. Ya da kostüm gibi. Sanki tam ben değilmişim gibi. Sanki benim yetişkin versiyonum.

Aynada saçımı ve makyajımı kontrol ediyorum. Saçlarım alışık olduğumdan daha sade bir Şekilde topuz yapılmış. Ve lenslerimi takıyorum. Ben hazırım.

Planım sahada olmak, müdür olarak sahada dolaŐmak. Otelde çalıştığımı biliyorum ama buranın müdürü olarak her Şeyi farklı bir açıdan greceğime eminim. Ama aynı zamanda tüm müdür yardımcıları ve vardiya müdürü katmanlarının ne yaptığını gerçekten kavramak ve hangilerinin burada olmasına gerek olmadığını anlamak istiyorum. Kendimi Leo'ya kanıtlamak istiyorsam bunu yapmam gerekiyor.

Ofisimin kapısının çalınması beni hazırlıksız yakaladı.

"Sizin için bir çiçek teslimatı," diyor Joan. Joan yönetim ekibinin asistanıdır. Onu çok uzun zamandır tanıyorum.

"Çiçekler mi?" Soruyorum ve kartı sapların arasına sıkıştırılmış olduğu yerden çekiyorum. Aranjman lüks, bir vazoda bol miktarda açık ve koyu pembe gül.

Kartı açıyorum ve sadece Leo'dan gelebileceğini bilsem de, küçük kâğıtta onun adını görmek kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Neredeyse karısı yeni bir işe başlayan müşfik nişanlı rolünü oynuyor. Anlıyorum. Ama neden bu kadar hoşuma gidiyor?

Kartta şöyle yazıyor: "Güller markaya uygun mu? İyi şanslar. Sevgiler, Sadece Leo."

Bana böyle sevimli bir mesaj gönderdiği için ondan nefret ediyorum. Bundan daha fazla markalaşmasına ihtiyacım var. Bu tatlı, samimi dış görünüşün altında daha çok Oyuncu Leo'nun gizlendiğini biliyorum. Temel olarak, şu anda yaptığından çok daha fazla pislik eğilimi göstermesine ihtiyacım var. Çünkü bu şekilde devam ederse, ne kadar bariz bir pislik olduğunu unutacağım ve ondan hoşlanmaya başlayacağım. Gerçekten sevmeye.

Ya da belki daha az pislik olursa, kendimi artık ona çekici bulmayacağım? Belki de garip beynim ve hasarlı kalbim bu şekilde çalışıyordur.

Açıkçası, onun pislik seviyesi hakkında fazla söz hakkım yok, bu yüzden akışına bırakmak zorundayım ve her kim olursa olsun, pislik olsun ya da olmasın, Leo Hart'a karşı hislerimi uzak tuttuğumdan emin olmalıyım.

Dün onu zar zor gördüm. Potansiyel bir gelişmeyi görmek için şehir dışına çıkması gerekti ve ben de bütün günümü odamı düzenlemeye çalışarak geçirdim.

Ben yattıktan sonra eve geldi - ki kabul etmek gerekir ki bu acınacak kadar erken bir saatti. Ama otele erken varmak istiyordum. Yedide geldim. New Jersey'den buraya gelmek zorunda olmamaktan nefret etmiyorum. Leo'nun bu kadar erken

Pazar günü ortalıkta yoktu. Cumartesi günü peynirli makarna ve üç tekiladan sonra yatağa girdim, zihnim dönüyordu ve kalbim sanki gelmiş geçmiş en iyi randevudan dönmüşüm gibi çarpıyordu. Pazar gününü onsuz karşıladım. Kendimi toparlamam ve yeniden bir araya gelmem gerekiyordu. Leo'yla çıkmadığımı kendime hatırlatmak için. Gerçekten onunla yaşamıyorum. Oda arkadaşı değiliz ve kesinlikle sevgili de değiliz. Pisliğin teki olmasa bile, o benim patronum. Dediği gibi, kovulmamaya kararlıyım.

"Onları masana bırakayım mı?" Joan soruyor.

"Elbette," diyorum. "Bu harika olur. Bana ihtiyacınız olursa telsizim yanımda, resepsiyonda ya da etkinliklerde olacağım." Otel personelinin beni buralarda görmesi gerekiyor ki, yönetim değişikliğinin başka değişikliklerin de geleceği anlamına geldiğini, üstü kapalı da olsa anlayabilsinler.

"İyi şanslar," diyor Joan. "Ve unutma, bu işi arkadaş çevreni genişletmek için almadın." Bana göz kırpmıyor ve çiçekleri masama bırakıyor.

Lobiye girdiğimde durup her şeyi içime çekiyorum. Buranın sahibi olmadığımı biliyorum ama şu anda sahipmişim gibi hissediyorum. Bu, çocukluğum boyunca ve yirmili yaşlarımın çoğunda hayalini kurduğum an. Bunu olduğu gibi ve temsil ettiği şey için takdir etmeliyim: yıllarca süren sıkı çalışma ve kararlılık.

Resepsiyondaki yüksek sesler dikkatimi çekiyor, ben de araştırmaya gidiyorum. Bir çift ön büro çalışanlarımızdan Malika ile konuşuyor ve işler kızışıyor gibi görünüyor. Masanın arkasına geçip konuşmalarını dinliyorum. Belli ki oda tahsisi konusunda bir sorun var. Malika en az üç yıldır bu işi yapıyor ve gördüğüm kadarıyla işinde iyi.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Sözüünü kesip Malika'ya odaklanıyorum.

Malika sesini alçaltarak, "Bay ve Bayan Pearson oda atamalarından memnun değiller," diyor.

Orta Batı'dan gelen turistler oldukları neredeyse kesin olan yaşlı çifte dönüp gülümsüyorum. "Bunu duyduğuma çok üzuldüm. Endişeniz tam olarak nedir?"

"Daha alçak bir kat istiyorlar," diyor Malika.

Aynı zamanda Bay Pearson şöyle diyor: "Karımın açılan bir pencereye ihtiyacı var. Geceleri pencereler kapalıyken klostrofobik hissediyor. Rezervasyon yaparken açılan bir pencere talep ettik."

"Bay ve Bayan Pearson, biz bu işi hallederken size bir çay ya da kahve getirebilir miyim?" Resepsiyonu dolaştım ve onları lobi salonuna yönlendirdim.

"Bir kahve iyi olurdu," diyor Bayan Pearson. "Yaygara kopardığım için özür dilerim," diyor, "ama uyuyamayacağım. Uyuyamayacağımı biliyorum."

"Lütfen endişelenmeyin. Bunu halledeceğiz." Salon garsonlarından birini işaret ediyorum. Onu tanıyamadım. "Pearson'lara kahve lütfen, benim hesabıma yaz." Konuklara dönüyorum. "Birazdan yanınıza döneceğim."

Başımı sallıyorum ve resepsiyona dönüyorum. Umarım Malika çoktan bir çözüm bulmuştur.

"Bugün doluluk oranı yüksek mi?" Ona yaklaşırken soruyorum. "Evet," diyor, belli ki biraz uzaklaştığı için rahatlamış Pearson'lardan.

Vardiya müdürü Ali'ye bakıyorum.

"Yüzde yetmiş yedi ile çalışıyoruz," diyor Ali.

Boş odalarımız var, ancak alçak katta bir oda ihtiyacı mevcut çözüm havuzunu sığ bir su birikintisine indiriyor. "Birinci katta boş oda yok mu?" Ben soruyorum.

Malika yüzünü buruşturur ve Ali yaklaşır. "Birinci ve ikinci kattaki her şey çoktan tahsis edildi," diyor. Ali'nin ses tonunda, Pearson'lara "yardım" etmeye çalışmadığına sevinmemi sağlayan biraz gerginlik var.

"Tamam, bakalım bir şeyleri değiştirebilecek miyiz? Bayan Pearson'ı bütün gece ayakta tutamayız, değil mi?"

"Ama bu onların notlarında yoktu," diyor Ali. "Odalar tahsis edildi. Tahsis edildikten sonra onları değiştirmeyiz."

"Taylor Swift giriş yapsa ve birinci katta bir oda istese ne yapardınız?" Ben sorarım.

"Ona neden Four Seasons'ta olmadığını sorardım." Sırıttıyor.

Komik ama aynı zamanda, bu otel hakkında kötü düşünüyorsa ve bunu benim ve başka bir personelin önünde söylemeye hazırsa, tavrı muhtemelen konuklara da yansıyacaktır.

"Annen olsaydı ne yapardın?" Ona sordum.

Neredeyse gözlerini deviriyor ve klavyeyi tıklamaya başlıyor. "Bu odayı -on-on iki- daha yüksek bir kata taşıyacağım, çünkü öğleden sonraya kadar giriş yapmayacaklar," diyor ekranı göstererek. "Bu onlara bir yükseltme sağlar ve Pearson'lar için yer bırakır."

O kadar da zor değildi.

"Tamam, bu iyi bir çözüme benziyor." Neden en başta teklif edilmediğinden pek emin değilim. "Malika, Pearson'lara odalarını bizzat gösterebilir misin?"

Ali yanımda duruyor, ağzını onaylamayan bir çizgiye bastırmış. Sanki iyi bir check-in deneyimini kasten engelliyormuş gibi hissediyorum. Patronunun önünde neden böyle davransın ki?

"Teşekkürler, Ali. Bu sorunu çözebilmiş olman çok güzel."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor ve ben de işleri biraz soğumaya bırakmak için konsiyerj masasına doğru ilerliyorum.

Ali'nin her zaman Mayfair çalışanlarının en önemli özelliklerinden biri olduğunu düşünmüşümdür. Çok popüler ve hepimizin bir arada olduğu her sosyal toplantının -yıllık tatil partisi veya dinlenme odasındaki doğum günü kutlaması- her zaman can damarı. Ama sanırım ben onu hep iş arkadaşlarından biri olarak gördüm. Umarım hayatı benim için zorlaştırmaz. Zaten söndürmem gereken yeterince yangın var. Yeni alevler bulmama gerek yok.

Lobiye geçip konsiyerj ekibinin iki yeni üyesine kendimi tanıttıktan sonra kendi odama dönüyorum.

Ofis. Tüm personele bir tanıtım e-postası göndermeye çalışıyordum ve Ali'nin bu sabahki tepkisi bana bir fikir verdi.

Ofisimin kapısını gl kokuları eşliğinde açıyorum. Gerçekten inanılmaz görünüyorlar. Leo ile nişanlandığımı otelde duyurmayacağım. Kimsenin bilmesine gerek yok ve kimsenin buradaki yeni görevimin kayırmacılık olduğunu düşünmesine de ihtiyaım yok. Belki bazıları öğrenecek ama öğrenseler bile çoğu Leo'nun buranın sahibi olduğunu bilmeyecek. Personelin tek umursadığı şey genel müdürlerinin kim olduğu. O da benim. şimdilik.

Masama oturdum ve bir e-posta yazmaya başladım. Kendimi tanıtıyorum, benim ve annemin otelcilik deneyimlerini, The Mayfair'de çeşitli görevlerde nasıl çalıştığımı, oteli New York otelleri arasında en üst sıralarda tutma konusunda tutkulu olduğumu anlatıyorum. Daha çok bizi en üst seviyeye *ıkarmaya* kararlıyım ama bunu söylemenin bir anlamı yok.

Son olarak, personel alanlarına kilitli oy sandıkları bırakacağımı ve otelde veya çalıştıkları alanda görmek istedikleri  değişikliği isimsiz olarak bırakmaktan çekinmemeleri gerektiğini duyuruyorum. Bu kutulara yazılanları sadece benim göreceğim konusunda herkesi temin ederim.

Deneyimlerimden biliyorum ki, sahadaki insanlar genellikle sorunların nerede olduğunu ve nasıl çözüleceğini biliyorlar, ancak sesleri çıkmıyor ya da konuşmaktan korkuyorlar. Bugün bile Malika'nın, Ali'nin onaylamayacağını dşndğu için Pearson'ların sorununa bariz bir çözüm getirmekten rahatsız olduğu hissine kapıldım. Hiçbir personel misafirlerimizi memnun etmek için doğru olanı yapma konusunda endişe duymamalıdır.

Ali'nin resepsiyonda daha iyi bir deneyim için bir engel olduğundan şüpheleniyorum. Ancak değişiklik yapmadan önce, insanlara seslerini duyurmaları için bir şans vermek istiyorum.

FOURTEEN

Leo

Bir projede zafer gibi hissettiren bazı noktalar vardır - kutladığım ve heyecanlanmama izin verdiğim noktalar. New River'da ilk düzeltme elektrik ve su tesisatı kuruldu, lobi ve gösteri dairesi neredeyse hazır. Sonunda bitmiş projenin ne kadar inanılmaz olacağını görebiliyorum.

"Tavanı açabilir misin?" Şoförüne sordum. Camları çoktan indirdim ama şu anda New York'u olabildiğince iyi hissetmem gerekiyor. Bu harika şehre doyamıyorum ve her şeyi deneyimlemek istiyorum. Bir köpek gibi başımı camdan dışarı uzatıp sosisli sandviç standlarının, taşan çöplerin ve ancak gökyüzüne baktığımda görebildiğim Eylül sonu güneşinin kokusunu içime çekmek istiyorum. Korna seslerini, sokakta birine bağırarak mutsuz bir restoran sahibinin çığlıklarını ya da yolu işgal eden inşaat işçilerinin birbirlerine seslenişlerini duymak istiyorum.

Sahip olduğum her şeyi bu şehre ve beni buraya getirdikleri için aileme borçluyum. Sevmediğim hiçbir şey yok.

Binamın önünde duruyoruz ve içeri girmek için sabırsızlanıyorum. Dairemin olağanüstü manzarası beni çağırıyor; ufuk çizgisine bakmak ve şükretmek istiyorum.

Daireye daldım ve hemen Bach'ın çello süitlerini duydum. Gülümsedim. Jules. Bir ev arkadaşıyla eve gelmeyi dört gözle bekleyeceğimi kim bilebilirdi?

Kapı arkamdan çarpıyor ve yaşam alanına girmeden önce ayakkabılarımı çıkarıyorum. Müzik kapanıyor. Jules döndüğümü duymuş.

"Hey," diye sesleniyorum.

Kafasını yatak odasından çıkarıyor. Çiğniyor. Yutkunuyor. "Hey." Dışarı çıkıyor ve kapı pervazına yaslanıyor. "Nasılsın? Çok mutlu görünüyorsun."

Elinde yarısı yenmiş bir elma tutuyor. Bileğini tutup kaldırıyorum, sonra da elmasından bir ısırık alıyorum.

Ben çiğnerken bana gülümseyerek, "Keyfine bak," diyor.

Bu sefer yutkunma sırası bende. "Jules, bugün güzel bir gün!"

Dairenin pencerelerine doğru giderken o da beni takip ediyor.

"Lanet olası New York Şehri," diye bağıriyorum. "O kadar harika ki adını iki kere koymuşlar." Alçak güneş ufuk çizgisini koyu turuncuya çevirmiş. Çok güzel. "New York benim hayatımın aşkı."

Yanımda duruyor, şehre bakıyor. "Piyango falan mı kazandın?" diye soruyor.

"Elbette. Hayatıma bak!"

Gülüyor. "Evet, öyle söyleyince öyle oluyor. Ama bugün ne oldu? Her zaman böyle... neşeli değilsin."

Kıkırdıyorum ve gözlerim onunkilere kayıyor. Saçları başının üstünde dağınık bir topuz yapmış ve telleri her tarafa yayılmış. "Ah, sormadım bile - ilk günün nasıldı?"

İç çekiyor. "İyi olduğunu düşünmüştüm ama sonra sen havayı yumruklayarak ve New York'un o harika dansını yaparak geldin."

"Dans yok."

"Eğer burada olmasaydım, bahse girerim dans ederdik." Işıl ışıl bana bakıyor ve tek düşünebildiğim onunla şu anda nasıl dans etmek istediğim.

Ama ben kadınlarla dans etmiyorum. Kadınlarla seks yapıyorum. O kadar. Tekrar bu işe bulaşmayacağım. Nadia'yla böyle korkunç bir hata yaptıktan sonra olmaz.

"New River'da ilk yürüyüşümü yaptım ve harika.

"New River'da görüşler vardır Harika. Bu uzay o Harika. Bu...

güzel."

"Bu inanılmaz Leo. New River muhteşem olacak. Görmeyi çok isterim."

"Güzel, çünkü onu göreceksiniz. Bir hafta içinde orada bir kokteyl vereceğim. Satış merkezini açıyoruz. Aesha'dan gelen e-postayı aldın mı?"

"Yaptım. Senin için nasıl çalışıyor?"

"Asistanım olduğun zaman senden daha çok gülümsüyor."

Jules gülüyor ve sanki neşe kabım doluyor. Güldüğü zaman göz kamaştırıyor. "Bu zor olmazdı. Ama iyi bir asistan mı?"

"İyi görünüyor. Onu iyi eğitmişsin."

"Tabii ki istedim. O işe geri dönmek zorunda kalmak istemiyorum. Her neyse, çabuk öğreniyor."

"Gerçekten o kadar kötü müydü?" Sorduğum anda, keşke sormasaydım diyorum. İçimde benim için çalışmanın ne kadar kötü olduğunu duymak istemeyen bir şey var. Ondan değil.

"Hayır, elbette değildi, ama bugün otele geri dönmek... ait olduğum yer burası." Dönüyor ve koltuğun bir ucuna oturuyor.

Ona sırtıyorum. Çok rahat, çok rahat. Bu çok hoş. Burada olmasına sevindim.

"Bu arada çiçekler için teşekkürler."

"Benim için zevkti. Nasıl geçti?"

"İlginçti," diyor. Biraz daha açmasını isteyerek duraklıyorum. Gidip büfeden bir bardak su alıyorum.

mutfak. "Kulağa biraz dangalakça geliyor," diye sesleniyor bana. "Ama artık her şeyi farklı görüyorum. Geliştirmem gereken alanlar ve farklı yapacağım şeyler olduğunu hep biliyordum ama bugün görmeyi beklemediğim bazı şeyler gördüm. Bu... hayal kırıklığı yarattı."

"Detaylandırmak ister misin?"

Gülüyor. "Mayfair umurunda bile değil."

"The Mayfair umurunda bile değil, ama The Mayfair'de geçen gününüz kesinlikle umurunda."

Bana bir saniye, sonra iki saniye baktı ve "Lanet olsun Leo. Hepimizin iyiliği için markana sadık kal, olur mu?"

"Keşke bunun neleri gerektirdiğini bilseydim."

"Bugün neler olduğunu size anlatmadan önce ateşi keseceğim" diye devam ediyor. "Biraz daha araştırma yapmak, daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Sonra ya çözüm bulacağım ya da sorunları çözmek için sizin katkınızı gerektirebilecek ya da gerektirmeyecek bir plan yapacağım."

"Ne kadar gizemli," diye cevap verdim.

"Şifreli değil. Ama sen burada sadece Leo'sun, değil mi? Patronum değilsin."

Haklı olduğu bir nokta var. "Yeterince adil." Kanepede ona katılıyorum. "Bana daha önce ne zaman tanıştığımızı anlat. İş bağlamında mıydı?"

Başını sallıyor. Belki de hayal görüyorum ama birdenbire gözlerimin içine bakamaz oldu. Onu tanıyabileceğimden mi endişeleniyor? Kesinlikle hayır. Daha önce tanıştığımızı anlayacak olsaydım, bunu şimdiye kadar yapardım. Aylardır benim için çalışıyor.

"Bana bir ipucu ver."

Ağzının kenarlarında bir sırıtış seğiriyor. "Saçlarımın rengi farklıydı."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne renk?" Omuz silkiyor. Neden bu konuda bu kadar suskun? Kendimi utandırdım mı? Ya da o? Umarım birlikte yatmamışsızdır. "Neden bana söylemiyorsun?"

"Tüm nedenler listesini mi istersiniz, yoksa sadece benim ilk üçümü mü?"

"Kesinlikle. Eğer bir liste varsa, bana bir liste verin."

Birkaç saniye boyunca Manhattan'a bakıyor. "Sanırım bunu utandığımı söyleyerek özetleyebilirim."

Hangi konuda utanabilirdi ki? "Manhattan'da mı tanıştık?"

Başını sallıyor.

"Eğer işte değilse, o zaman bir barda?" Tekrar başını sallıyor.

Bu gerçekten daraltmıyor. Manhattan'da on binden fazla bar var. Ve son birkaç yılda çoğuna gittiğime eminim. "Çok şakacısın," diyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, değilim." Yüz ifadesi tamamen endişeli. Nerede tanıştığımızı bilmek istememe rağmen, onun bu konuda stres yapmasını istemiyorum.

Ayağa kalkıyor. "Gitmeliyim. Sophia'yla kokteyl için buluşacağım. Üstümü değiştirmem gerek."

Kanepede yanımdan geçip giderken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu daha önce görmüş müydüm? Ve tam o sırada, bana bakmak için başını geri çevirdiğinde bir şey görüyorum. Bir tanıma parıltısı var.

"Hey," dedim.

Durdu ve yüzünü bana döndü. Aramızda sadece birkaç metre olacak şekilde duruyorum. Ve sonra onu görüyorum, *görmemem* mümkün değil. Ve onu şimdiye kadar neden tanımadığımı anladım. "Sen Mystique'sin."

Gözlerini deviriyor ve gitmeye hazırlanıyor ama ben kolundan tutuyorum. "Hey, bekle bir dakika."

Kıpırdamıyor, ben de elimi bırakıyorum. "Beni hiç aramadın."

Alaycı bir kahkaha atıyor. "Hayır. Ama o gece numaranı verdiğin diğer kızlardan birinin verdiğine eminim."

"Ne?"

"Gitmem gerek."

"Bir dakika bekle. Sen neden bahsediyorsun?"

Ellerini kalçalarına koydu. "Evet, kostümsüz partiye kostümle gittim."

"Harika bir kostümdü." Kesinlikle olağanüstü görünüyordu. Güzel gözlerinden büyülendiğimi ve gözlerimi boynundan yukarıda tutmak için elimden geleni yaptığımı hatırlıyorum. Ateş gibiydi. Ve karakterin çizgi roman versiyonunu takip etmesini ve film versiyonuyla bariz rotayı takip etmemesini sevdim. Ama o gece ilgimi çeken şey kostümünden çok daha fazlasıydı. Onunla uzun zamandır hissetmediğim bir bağ hissettim. Çok... gerçekçi görünüyordu. Mavi olmasına rağmen çok fazla çabalamıyordu. Yüzde yüz kendisi gibiydi. New York'u ne kadar sevsem de, bu çok nadirdir.

O geceki gülümsemesi hala beynime kazınmış durumda. O geceden beri o kadını birden fazla kez düşündüm.

Ve şimdi burada, tam önümde.

Başını sallayarak onaylıyor. "Evet. Ve gitmem gerekiyordu."

"Evet, arkadaşına ekürilik yapıyordun. Ama ben sana numaramı verdim çünkü sen bana kendi numaranı vermedin. Ama hiç aramadın çünkü..."

"Çünkü senin bir şey olduğunu görebiliyordum..."

Kaşlarımı kaldırıp cümlesini bitirmesini bekliyorum.

"Demek geçmişimiz bu," diyor. "Büyük bir sır değil."

"Ama neden utanıyorsun?"

"Kostümsüz bir partide parlak mavi bir mutant gibi giyinmiş olmam dışında mı demek istiyorsun? Bir de gittiğimi sandıktan *dakikalar* sonra numaranı başka bir kıza vermiş olman dışında mı?"

Numaramı başkasına mı vermişim? Mystique'in tekrar ortaya çıkmamasına çok üzüldüğümü hatırlıyorum. Hemen ardından gittiğimi sanmışım. "Numaramı başka kimseye vermedim," diyorum beynimi yoklayarak. O gittikten sonra gece tüm parlaklığını kaybetmişti. Biraz sönük ayrıldığımı hatırlıyorum, Mystique gittiği için hayal kırıklığına uğramışım ama onunla tanıştığım için heyecanlıydım. O gece yanımda kimseyle ayrılmadığımı biliyorum. Kafamın parlak mavi bir mutantla dolu olduğunu hatırlıyorum.

Bana gözlerini devirdi. "Tuvalete gittim ve dışarı çıktığımda telefonunu bir kadına verdiğini ve onun da muhtemelen numarasını yazdığını gördüm. Sonra geri verdi."

"Aman Tanrım!" Sonunda bulmacanın parçalarını bir araya getirerek araya giriyorum. "Jean demek istiyorsun!"

"Adı Jean mıydı? Grey'deki gibi mi?" Gözlerini deviriyor. "Sakın söyleme, senin küçük kız kardeşin, değil mi?" diyor alaycı bir tavırla, benden bir yalan bekliyor. Gerçekten bazı güven sorunları var.

"Hayır, küçük kız kardeşim değil. Kuaförüm. Yıllardır saçımı kestığı kuaför salonundan kendi işini kurmak için taşındı. Değiştirmemi istedi."

"Tabii ki yaptı."

Omuz silkiyorum. "Bana inanmanı sağlayamam." Onu ikna etmek için ne yapabilirim? Elimde gerçek bir kanıt var mı bilmiyorum. Doğruyu söylediğimi kanıtlamak zorunda olmamam gerektiğini biliyorum ve Jules'un güvensizliği beni kızdırmıyor; bunun yerine, içinde bir şeylerin kırıldığını görmeme yardımcı oluyor.

Telefonumu çıkardım. "O Pazartesi bana mesaj attı. Parti hangi tarihteydi?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "On iki Nisan, iki yıl önce."

Aramaya gidiyorum ve sonra Jules'a dönüp bakıyorum. O tarihi nasıl bu kadar yakın aklına getirebilmişti?

"Ne?" diye sorar. "Randevuları hatırlıyorum."

Jean'in mesaj dizisini buluyorum ve Nisan'ın on dördüne geri dönüyorum. "Al," diyorum, ona telefonumu uzatarak.

"Doğru," diyor alaycı bir şekilde. Ama telefonumu alıp mesajlara göz gezdirdikten sonra bana geri veriyor. "Belki de haklısındır" derken sesindeki gerginliğin bir kısmı gitmişti.

"Ben ciddiylim. Bana mesaj atmanın ne kadar süreceğini merak ettiğimi hatırlıyorum ve sonra hiç atmadın."

Bir süre bana baktı ve sonunda "Düşünsene, seni arasaydım muhtemelen şu anda evli olurduk" dedi.

Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. *Umursamaz* bir tavır takındığını açıkça *görebiliyorum* ama şimdi onu biraz daha yakından tanıdığım için bu tavrın ne kadar kırılğan olduğunu anlayabiliyorum.

"Aramadığın için hayal kırıklığına uğradım," diyorum. "Henüz evlenmedik ama sol yüzük parmağına bakılırsa doğru yolda ilerliyoruz."

Bir kahkaha atıyor ve gururunun göğsüme bastırdığını hissedebiliyorum. "Tanrıya şükür yanlış anlamışım. Arayabilirdim ve sen de sahte bir nişanlı olurdun." Göz göze geliyoruz. Önce gözlerini kaçırıyor. "Ama aramadım ve işte buradayız. Ve evet, listeyi Aesha'dan aldım. Cuma gecesi nişanlılığa uygun olduğumdan emin olacağım."

Bir yanım konuşmayı partideki o geceye geri götürmek istiyor. Ondan gerçekten hoşlandığımı ve aramasını umduğumu bilmesini istiyorum. Ama bunun ne yararı olur ki? Arkadaş olmaya çalışıyoruz. Daha fazlası karmaşaya ve sorunlara yol açar.

"Güzel. Aesha'nın ilgilenmesine sevindim. Giyecek bir şeye ihtiyacın olursa Bergdorf'ta bir hesabım var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun ne anlama geldiğini sanıyorsun? Bir şeye ihtiyacın olursa Bergdorf'a git ve benim hesabıma yaz demek." Gülmeye başladı ve ben de izlemek için döndüm. İzlememezlik edemem. "Ne?" diye sordum.

"Gidip ne istersem onu mu almalıyım?"

Omuz silkiyorum. "Eğer bir şeye ihtiyacın varsa. Eğer gerçekten nişanlım olsaydın, söyleyeceğim şey bu olurdu, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Daha önce hiç bir milyarderin nişanlısı olmamıştım. Ya da herhangi birinin. Birinin kıyafetlerimi ya da herhangi bir şeyi ödemesi fikri... çok fazla. En hafif tabirle sıra dışı."

"Gitmek zorunda değilsin."

Tekrar gülmeye başlıyor. "Nişanlınızın ihtiyaç duyabileceği en az şeyi alacağıma söz veriyorum."

Onu bir soyunma odasında, bir aynanın önünde soyunurken görüyorum. Şehrin manzarasına geri dönüyorum.

Dağınık ve karmaşık, kendime hatırlatıyorum. Ve ben ikisine de hazır değilim.

FIFTEEN

Leo

Jules az önce iki dakika içinde New River'ın dışına varacağını bildiren bir mesaj gönderdi, ben de onu karşılamak için asansörü aradım. Bir çift olarak kendimizi toparlamak için birkaç dakika yalnız kalmak iyi olacak. Bu yüksek profilli bir etkinlik ve dünyanın olduğumuza inanmasını istediğim yeni nişanlı çift gibi görünmemiz gerekiyor.

Düşünüyorum da, muhtemelen biraz daha yavaş başlamalıydık -belki de dışarıda birlikte yemek yemeliydik. Asistan Jules'a alışkınım: huysuz, becerikli, azarlayıcı. Ve ev arkadaşı Jules'a da alışığım: zahmetsizce havalı, komik ve yüzeyin altında kaynayan biraz kırılganlıkla birlikte makarna ve peynirde bir usta. Ama nişanlısı Jules kim olacak?

Asansör inerken kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor ve öğrenmek için sabırsızlandığımı fark ediyorum.

Kapılar açılır ve o kapıların diğer tarafındadır.

Karşısında duranın ben olduğumu fark ettiğinde kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Merhaba!"

"Merhaba," diyorum, biraz nefes nefese. Biraz gözlerim kamaştı.

"İyi misin?" diye soruyor. "Gidiyor musun?"

Başımı sallıyorum ve içeri girebilmesi için kapıları açık tutuyorum. "Seninle buluşmak için geldim. Kaybolmayasın diye."

İçeri girip kapılar kapanırken "Bu çok hoş," diyor. "Her şey plana uygun gidiyor mu?"

"Sanırım öyle. Emlakçıları tüm parti işlerini hallettiler. Ekibimin her şeyi zamanında hazır etmesi gerekiyordu." "Yakışıklı görünüyorsun," diyor.

"Büyüleyici görünüyorsun." Elbisesi kalçasının ortasına kadar geliyor, tek omuzlu ve kırmızı, her yeri firfırlı. Çok seksi değil ama yeterince seksi. Ruju elbisesiyle uyumlu ve her nasılsa dudaklarını daha büyük ve daha cazip gösteriyor.

"Teşekkürler," diyor. "Bergdorf's iyi iş çıkardı, değil mi?" "Bergdorf'un övgüyü alabileceğinden emin değilim."

Yine gülümsüyor. Acil durdurma düğmesine basıp dudaklarının görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek istiyorum. Ama yapmıyorum. Sadece gülümsemesine karşılık veriyorum ve ne düşündüğünü merak ediyorum.

Yirminci kata ulaşıyoruz ve asansörün kapıları açılıyor. "Oh," diyor. "Her şey bitmiş. Ben bir inşaat alanı bekliyordum."

"Sadece lobi ve bu kat. Sadece insanlara her şeyin nasıl görüneceğine dair bir fikir vermek için."

"Çok zekisin," diyor, sesinde alaycılıktan eser yok.

Asansörden çıkıp planlanan iki çatı katından birinin kapısına doğru ilerliyorum.

"Leo," diye fısıldıyor.

Arkamı dönüyorum ve gözleri sanki unuttuğum bir şeyi hatırlamamı bekliyorum ş gibi açılıyor.

"Elimi tutmalısın," diyor.

Nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. O haklı. Yapmalıyım.

Ama...

Şampanya kadehlerini dolduran ve kanepe tepsilerini düzenleyen garsonlara ve garson kızlara bakıyorum. Tam önümde duran Jules'a dönüyorum. Papyonuma uzanıp hafifçe çekiştiriyor. "Çok şirin."

"Sevimli mi? Komutanlık, güç ve biraz da tehlike demek istemiyor musun?"

Burnunu kırıstırıyor. "Çok, *çok* tatlı."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. İşini bitirdiğinde elini tutup onu çatı katı girişinden geçirerek ana yaşam alanına götürüyorum.

"Demek burası New River'ın çatı katı," diye anons ediyorum. Umarım etkilenmiştir. İnşaat ve emlakçılar burayı bu geceki lansmana yetiştirmek için canla başla çalıştılar.

"Beni gezdirecek misiniz?" diyor elimi sıkarak.

"Elbette, mutfakla başlayalım ve yüksek standartlarınızı karşılayıp karşılamadığını görelim."

"Bana nasıl bir alıcının böyle bir yer istemesini beklediğinizi anlatın" diyor.

"Burası beş milyon dolarlık bir daire, bu yüzden arkalarında biraz para olmasını umuyorum ama genç ve kendi işlerini kurmuş da olabilirler. Bu tür bir yer için ailenin zengin olması gerekmiyor. Burası on yıl önce şehir merkezinden daire satın alabilecek ama fiyatı artmış kişilere hitap ediyor. Yine de şehir merkezinde para kazanıyorlar. Hedef alıcılarımızı Manhattan'da kalmak isteyen, çocuk sahibi olmayan genç profesyoneller ya da şehir dışına taşınmış, şehirde *bir pied-à-terre* isteyen ancak Yukarı Doğu Yakası fiyatlarını ödemek istemeyen yaşlı insanlar olarak görüyorum."

"Mantıklı." Parmaklarını mutfağın tezgahında gezdirirken, dolapları açarken, fırının içine bakarken onu izliyorum. "Güzelmiş," diyor. "Modern bir dokunuş."

"Doğru. Aradığımız görünüm buydu. Ve yüzeyler iyi, değil mi?"

"Bölgede normalde görebileceğinizden daha mı iyi?" diye soruyor.

"Doğru. Bölge gelişmekte olan bir bölge ve burası da yeni inşa edilen ilk konut bloklarından biri. İnsanların buraya gelmek için bir teşvike ihtiyacı var. İyi bir alan ve bitişler için iyi bir fiyat istiyorlar."

"Satıldım," diyor. "Ne zaman taşınıyoruz? Beni eşikten taşıyabilirsin."

Gözlerimiz kilitleniyor ve onu içeri taşıırken topuklarının havada tekmelendiğini hayal etmekten kendimi alamıyorum. "Başka bir yer bulmamız gerekecek. Sana söyledim, bir daha kendi evimde yaşamayacağım."

"Evet, doğru. Bergdorf'ta ev satılıyor mu? Belki yarın öğle tatilinde uğrayıp bir tane alabilirim."

Ona sırtıtıyorum ve öylece duruyoruz, birbirimize bakıyoruz ve aptallar gibi gülümsüyoruz. Yaz boyunca Nadia tarafından kıcıma tekme yememiş olsaydım, her şey farklı olsaydı, şu anda Jules'u öpmek zorunda kalırdım.

Aesha araya giriyor. "Leo," diye sesleniyor ve bir saniye sonra ortaya çıkıyor. "Özür dilerim, bölmek istemezdim ama Tyler Groves burada ve merhaba demek istersin diye düşündüm."

"Teşekkürler, Aesha." Haklı, merhaba demek istiyorum. Pisliğin teki ama aynı zamanda şehirdeki en iyi ajanlardan biri. Onu ekmek dağıttığım günlerden beri tanıyorum. Babası Caroline'inkine rakip bir iş kurmuştu ve Caroline'ın buna çok kızdığını hatırlıyorum.

Jules elini benimkinin içine kaydırıyor ve dışarı çıkıyoruz. Sol elindeki yüzüğe bakıyorum ve göğsüme bir sıcaklık doluyor. Bu alışık olmadığım bir sahiplenme duygusu. Ona aldığım yüzüğü taktığını görmek hoşuma gidiyor - dünyanın geri kalanına bu kadının benim olduğuna dair pek de ince olmayan bir mesaj.

"Tyler," diye sesleniyorum, yaşam alanının karşısında beni fark ettiğinde. Saçları geriye doğru taranmış ve yıl boyunca bronzlaşmış. Bazı şeyler hiç değişmiyor. Jules'un elini Tyler'inkini sıkacak kadar uzun süre bırakıyorum. "Seni gördüğüme sevindim." Birbirimizi selamlayıp el sıkışıyoruz ve gözleri Jules'a kayıyor.

"Bu Jules Moore. Nişanlım."

"Vay canına, tebrikler," diyor Jules'u bir aşağı bir yukarı süzerek. "Bilmiyordum."

Aesha başka biriyle buluşmam için beni çağırmadan önce Jules'la el sıkıştılar. Bu gece konuştuğumdan emin olmak istediğim kişilerin isimlerini sordu ve ben de ona beş isim verdim. Hepsiyle görüşmemi sağlayacağını söyledi ve şu ana kadar sözüne sadık kaldı. O iyi bir asistan. Jules onu işe alırken iyi iş çıkardı, şaşırmadım değil.

Harlem'deki bir sonraki projeme yatırım yapmak isteyen Andrew Feinstein ile tanışıyorum. Ona etrafı gezdiriyorum ve onunla daha derinlemesine konuşuyorum, ama nereye gidersek gidelim, Jules'un her zaman farkındayım. Sanki o benim enerji kaynağım gibi bir şey ve depomun tükenmesini önlemek için bir şekilde ona bağlı kalmam gerekiyor.

"Bu gece geldiğiniz için teşekkürler," diyorum. "Birlikte yapmaktan bahsettiğimiz gelişim için faydalı bir karşılaştırma olacağını düşündüm. Benzer ama önemli farklılıkları var."

Başını sallıyor, bakışları odanın içinde geziniyor. "Çok ilginç. Bir süredir bu bölgeye gitmemiştim."

Andrew bu gece burada olduğu için çok şanslıyım. O masasından kalkmayan türden bir para babası ve bu alanda gelişme fikrinin onun için rahat olmadığını biliyordum. Çok riskliydi. Burada olmak büyük fark yaratacak.

Bakışlarım Jules'a takılıyor. Tyler'ın ona söylediği bir şeye gülüyor. Onu yanımda istiyorum. "Seni nişanlımla tanıştırayım," diyorum.

"Nişanlandınız mı?" diye soruyor, sesinde bir şok belirtisi var. "Yeni oldu. Henüz resmi bir tören yapmadık. henüz duyurulmadı." Çenemi ona doğru kaldırıyorum. "Kırmızılı olan o."

"Karımı da getirmeliydim," diyor. "Belki dördümüz yemeğe çıkabiliriz?"

"Kesinlikle. Onu getireyim de tanışırsınız." Andrew onunla yemekte buluşabilirdi, ama bu onu almak için kullanışlı bir bahane.

Tyler'dan uzakta.

Jules'a doğru yürüyorum ve Tyler'la konuştuğunu duyuyorum. Gülüyor. "Aslında çok nazik ve düşünceli biri."

Alçak sesle ve ona biraz fazla yakın bir şeyler mırıldanıyor. Kadın fark edilir bir şekilde vücudunu ondan uzaklaştırıyor. O pislik ne diyor? Bahse girerim ona asılıyor.

Tanımadığım biri beni durduruyor ve elimi sıkarak bu gelişme için beni tebrik ediyor. Gülümseyip teşekkür ediyorum ama bir yandan da Jules'un Tyler ile yaptığı konuşmayı dinliyorum.

"Hayır," diyor, biraz daha güçlü bir şekilde. "Hiç de öyle düşünmüyorum. O iyi bir adam."

Ben ikisine katılırken başını kaldırıyor, gözleri rahatlama ve minnettarlıkla dolu. Anında Tyler'ın ağzına bir yumruk atmak istiyorum. Jules sert biri. Kurtarılmaya ihtiyacı yok, o zaman neden beni gördüğüne bu kadar memnun?

Kolumu Jules'un beline doladım. "İzninle Tyler, nişanımı alıp gideceğim."

Cevap vermesi için ona zaman tanımıyorum, Jules'u ondan uzaklaştırıyorum, elim sırtının küçük kısmında.

Yürürken dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Bu adam tam bir pislik."

"Daha fazla katılamazdım. Sana kaba davrandı mı? Uygunsuz mu? Onu dışarı attırabilirim. Hatta kendim bile kovabilirim."

Başını iki yana sallar. "Hayır, bana kaba davranmadı. Demek istediğim, bana asıldı, ki bu-"

"Sana asıldı mı?" Homurdanıyorum, o mutlak bok lekesini bıraktığımız yere doğru bakıyorum.

"İyiymiş. Ona ilgilenmediğimi söyledim." Jules dikkatimi çekmek için yakamı çekiştiriyor, ben de gözlerinin içine bakıyorum. "O iyi bir adam değil. Senin hakkında kaba davrandı. Eğer bu senin partin olmasaydı onu taşaklarından vururdum."

Bu beni gülümsetti. "Bana kaba davrandığı için ya da bana sataştığı için ona saldıracaktın."

Sen?"

Elini benimkinin içine sokuyor ve içimi bir huzur kaplıyor. "Senin hakkında çok kabaydı."

"Merak etme," diyorum. "Herkese karşı kaba davranıyor. Ben de

onu uzun zamandır tanıyorum. Bunu kişisel olarak algılamıyorum." "Siz arkadaş mısınız?"

Kıkırdıyorum. "Kesinlikle hayır. İşe yeni başladığımda benimle konuşmazdı bile. Şimdi sürekli işbirliği yapmaya çalışıyor. Ona işkence etmek için yanımda tutuyorum." Sadece o değil. Hammonds için de durum aynı.

"Beni seninle evlenmemem gerektiğine ikna etmeye çalışıyordu." "Ne kadar ironik," diyorum. "Yani sen onunla konuşurken ve birini iyi bir adam, nazik ve düşünceli olarak tanımlarken...?" Sözümü kesiyorum.

"Seni hiç tanımıyor," diyor.

Ona bakıyorum. O haklı, o değil. Ama öyle mi? O mu?

"Andrew," diyorum başladığım yere geri döndüğümüzde, "seni Jules ile tanıştırayım. Jules, Andrew ve ben başka bir Harlem projesinde birlikte çalışabiliriz."

"Çok havalı bir bina, değil mi?" Jules, mükemmel, sadık bir nişanlı olduğunu söylüyor. Bu ona kolayca gelen bir rol gibi görünüyor. "Ve tam da bölgenin ihtiyacı olan şey."

"Daha fazla katılamazdım," diyor Andrew. "Ben de tam Leo'ya senin ve eşimin akşam yemeğinde bize katılmanız gerektiğini söylüyordum."

Jules hiçbir şeyi kaçırmıyor, bana "Bu programda var mı?" der gibi bakmıyor. Sahte nişanlılar konusunda iyi bir tanesine sahibim. "Bu çok hoş olur. Karın bu gece burada mı?"

"Çalışmıyor, çalışıyor. Avukat, büyük bir dava, nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Jules Mayfair'in müdürü olarak çalışmaya yeni başladı," diyorum. Tam olarak gösteriş yapmıyorum, ama Jules zeki ve yetenekli ve bunun için övgü almalı.

"Oh güzel. Kulağa çok iş gibi geliyor."

Gülümserken adeta pozitiflik saçıyor. "Çok fazla iş var ama aynı zamanda çok da eğlenceli. Benim geçmişim otellerde. On altı yaşımdan beri orada çalışıyorum. Gerçekten başka bir şey bilmiyorum."

On altı mı? Onun hakkında bunu bildiğimi sanmıyorum. Mayfair'i yönetme fikrini bana satmaya çalışırken bundan bahsetmiş miydi? Acaba o lüks bir otelde aynaları parlatırken ben de aynı yerin mutfağına ekmek mi götürüyordum? Ondan biraz daha yaşlı olmama rağmen yollarımız bu şehirde milyonlarca kez kesişmiş olabilir. Andrew'la konuşmaya devam ederken elimi kalçasına koyup onu kendime doğru çekiyorum, daha yakın olmasını istiyorum.

Andrew, "Eğer başka bir iş ararsan bana haber ver. Otelcilik alanında pek çok tanıdığım var." Ona bir kart uzattı.

Bana gülümseyerek teşekkür ediyor ve onunla temasa geçeceğini söylüyor. Bu kesinlikle Jules'a yakışan bir şey - beni her zaman diken üstünde tutuyor. Ama onu tanıdıkça, onu kaybetmemek için çok çalışacağımı daha iyi anlıyorum. O çok değerli... bir çalışan.

SIXTEEN

Leo

Artık resmileşti: Jules Moore beni öldürmeye çalışıyor. Limuzinde yanımda otururken bacaklarına bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama bu gece çok seksi. Haftanın çoğunda ondan uzak durmayı başardım. Birlikte geçirdiğimiz akşamdan sonra bir adım geri atmam gerekiyordu. Nişanlım rolünde o kadar... mükemmeldi ki, göz kamaştırıcı ve tamamen çekiciydi. Neyse ki ben de o da işle meşgulüydük. O dışarıdayken ben sadece bir gece buradaydım. İşte buradayız. Giyinmiş ve SoHo'daki Vault'un açılışına gitmeye hazırız.

"Kadın yeniden satabileceğimi ve ödediğimden daha fazlasını alabileceğimi söyledi.

-Ya da parasını *sen* ödedin, yeter ki mahvetmeyeyim." diyor. "Ne?" Az önce söylediği her şeyi kaçırdım çünkü Jules'u çekici bulmamam için bir sürü sebep saydım. Kısa bir liste değil.

"Çantam. Chanel ve bir servete mal oldu. Ama parası olan herkes bunu takıyor, ben de uygun olacağını düşündüm. Sadece parayı düşünmediğimi düşünmeni istemiyorum. Pahalı olduğunu biliyorum ama tekrar satabilirim

ve ödediğinizden daha fazlasını alırsanız, aslında size para kazandırıyorum."

"Çantayı geri vermene gerek yok," diyorum, dikkatim dağılmış bir halde.

"On buçuk bin dolardı Leo," diye karşı çıkıyor.

"Sende kalsın. Eğer bu işi başarırırsak, benim için on bin dolardan çok daha değerli olacak."

"Ve bir buçuk. Yarısını unutma. Beş yüz doları temsil ediyor. Her neyse, çantayı almayacağım. Konuyu değiştirirsek, bu restoranda biriyle tanışmayı bekliyor muyuz? Sahibini falan tanıyor musun?"

"Kimseyle tanışmayı beklemiyorum ama Manhattan küçük bir yer." Bir milyondan fazla insanın yaşadığı bir şehirde anonim olmak kolay olmalı, ancak bu şehirde dedikodu hızla yayılıyor. Kimin izlediğini ve fısıldadığını asla bilemezsiniz. İş dünyasında profilim her zamankinden daha yüksek. Birini şahsen tanımasam bile, onlar mutlaka benim tanıdığım birini tanıyor. "Normalde bu tür şeylere hayır derdim."

"Evet, nadiren bir şeye evet diyorsun. Asistanınızken bu özelliğiniz beni hep şaşırtmıştır."

"Neyi seviyorsam onu seviyorum. Favori restoranlarım ve barlarım var. Güvendiğim küçük bir arkadaş çevrem var... Geri kalan her şey sadece gürültü."

Hemen cevap vermiyor. Pencereden döndüğümde bana baktığını görüyorum. Gözlerimiz kilitlendi.

"Ailen hala Brooklyn'de mi?"

"Florida'ya taşındılar, gerçi burada da bir evleri var. Güneye gitmek kışın yaptıkları bir şey olarak başladı ve şimdi... babamın golf handikapı yedi."

"Kulağa golfte çok kötüymüş gibi geliyor."

Kıkırdıyorum. "Golfte gerçekten *iyi* olduğu anlamına geliyor. Annemi çok kızdırıyor. Oraya son gittiğimde bana babam öldüğünde onu özlemeyeceğini, çünkü zaten hiç ortalıkta olmadığını söylemişti."

"Vay canına," diye cevap veriyor ve konuşurken dudak büküşüne odaklanmamaya çalışıyorum.

"Evet, acımasız biri. Ama aynı zamanda onu seviyor. O da oldukça iyi bir golfçü. Sadece bunu her gün yapmak istemiyor."

"Hâlâ birlikte olmaları çok güzel."

"Kulağa pek öyle gelmiyor ama onlar birbirleri için yaratılmışlar."

"Seninle çok gurur duyuyor olmalılar."

Bana alışık olmadığım bir yumuşaklıkla bakıyor. "Benimle ~~ve~~ kardeşimle gurur duyuyorlar."

"Oooh bir kardeş," diyor.

Boğazıma bir kıskançlık düğümleniyor. "O evli," diye cevap veriyorum. "Mutlu bir şekilde."

Gülüyor. "Numarasını sormuyordum. Sadece daha önce ondan hiç bahsetmedin."

"Yakın değiliz. Benden biraz daha genç. Eyalette üniversiteye gitti. O zamana kadar ailemin biraz daha parası vardı. Lisedeki sevgilisiyle tanıştı, Long Island'a yerleşti. İyi bir hayatı var." Ağır bakışlarının değerlendirmeye dönüştüğünü hissedebiliyorum. "Peki ya siz? Numaralarına ihtiyacım olan kardeşlerin var mı?"

Sırıttıyor. "Korkarım tek çocuğum."

Başımı salladım. "Peki annenle baban hâlâ birlikte mi?"

"Kesinlikle hayır. Babam..." Kendini bir şeye hazırlıyormuş gibi nefes alıyor. "Ben büyürken pek ortalıkta yoktu. Şehre gelip giderdi. Cömertçe söylemek gerekirse pek güvenilir değildi."

Kahretsin, kulağa hiç hoş gelmiyor. "Kulağa biraz pislik gibi geliyor."

Omuz silkiyor ve ben daha fazlasını söylemesini istiyorum. Belki de şimdi zamanı değildir.

"New York pisliklerle dolu. Otel müdürlüğü işi benim için iyi gitmezse, onları uzak tutmak için bir sprey geliştirmeyi deneyebilirim."

Mizahla konuyu saptırıyor. Not edildi. Ben de onunla gideceğim. "Sanırım bunu zaten yaptılar? Buna biber gazı deniyor."

Araba restoranın dışında durduğunda gülümsüyor.

"Olduğun yerde kal, ben gelip kapını açacağım," dedim.

Dışarıda muhtemelen bir ünlünün fotoğrafını çekmeye çalışan birkaç fotoğrafçı var. Gazetecilerin çoğu içeride olacak.

Arabanın kapısını açtım ve elimi uzattım. Elimi tuttuğunda içime bir sıcaklık yayılıyor. Harika görünüyor ve daha da iyi hissettiriyor.

Ayağa kalkarken kulağıma fısıldıyor: "Yani bu gece halkın ne kadar mutlu bir nişanlı olduğumuzu görmesi için mi?" "Özel olarak kimseyle konuşmayı hedeflemiyoruz, değil mi?"

"Hayır, sadece eğlenmeye odaklanalım. Bilirsiniz, nişanlı bir çift gibi."

"Sorun olmaz," diyor, sesi sıcak ve rahat, sanki gerçekten nişanlıymışız ve nişanlısı olan şanslı piçle dışarıda bir akşam geçirmeyi dört gözle bekliyormuş gibi.

O haklı. Onunla birlikte olmak iyi hissettiriyor. O komik ve zeki ve yüzeyinin altında çok şey var. Giderek daha fazla soyunmak ve içine dalmak istiyorum - gerçek ve mecazi anlamda.

İçeri girdiğimizde, insanların içki ve kanepelerin tadını çıkardığı restoranın arka tarafındaki bir avluya yönlendiriliyoruz. Burada büyüyen üç zeytin ağacının arasına yerleştirilmiş birkaç yüksek masa var.

"Bu çok güzel," diyor. "Her ne kadar parke taşları daha güzel görünse de New York'taki hiçbir kadın parke zeminli bir yerde yemeğe gitmek istemez. Fayanslar gerçekten işe yarıyor. Elektrik mavisini de modern bir hava katıyor."

"İç mimar gibi konuşuyorsun."

"Uzun zamandır otelcilik sektöründe çalışıyorum. Birkaç şey gördüm. Bu çok akıllıca," diyor ve elini

Benim. "New York'ta böyle bir mekâna sahip olmak bir restoranın en önemli özelliği ama bu gece herkes burada masa bulamaz. Kimseyi oturtma kaygısı olmadan kanepe ve içki servisi yapmak, sonra da akşam yemeğini içeride servis etmek daha iyi." Bakışları sanki her küçük ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyormuş gibi mekânda dolaşmaya devam ediyor. "The Mayfair'de çatı katında böyle bir şey yapmayı çok isterdim. Bu fayanslar çok akıllıca bir seçim."

"Orası personel alanı değil mi?"

Kaşları kalkıyor. "Aynen öyle. Kazançlı bir alanın tamamen israfı. New York'ta temiz havanın çok önemli olduğunu herkesten iyi biliyorsun ve temiz hava almak için çatı katından daha iyi bir yer yok. Harika bir bar alanı olabilir."

Ona sırtıtıyorum. Haklıydı, onu işe aldığım için pişman olmayacağım. O çok zeki.

"Muhtemelen haklısın," diyorum. "Sadece benden daha fazla yatırım isteme."

"Tatlım, az önce bana bir Chanel çanta aldın. On buçuk bin dolardı ve seni öpmedim bile. Belki de seninle gerçekten evlenmeli ve otelim için biraz sermaye yatırımı yapmalıyım."

Kıkırdıyorum, bunu yaparken dış mekânı tekrar tarıyorum. Bakışlarım bir şeye takılıyor. *Birine*. Donup kalıyorum. Onu on yıldır görmedim ama Caroline Hammond'ı bir mil öteden tanırım. Gülüşünü on mil öteden tarıyorum. Hala kulaklarımda yankılanıyor. Kalbim başlangıç çizgisindeki bir yarış arabası motoru gibi atmaya başlıyor.

"İyi misin?" Jules elimi çekiştirerek soruyor.

"Elbette," diyorum, nefesimi içime çekip kulaklarımdaki bum, bum, bum sesini bastırmaya çalışarak.

"İyi görünmüyorsun."

"Az önce kaçınmayı umduğum birini gördüm..." Ödül törenine kadar.

"Birini öldürmem mi gerekiyor?"

Gözlerimi kırpıştırıp Jules'a odaklanmaya çalışıyorum.

"Ne?"

"Vay canına, birini öldürmeyi teklif ediyorum ve sen beni geri çevirmiyorsun. Kimden bahsettiğimizi bilmem gerek."

"Önemli bir şey değil." Hostes akşam yemeği için insanları içeri yönlendirmeye başladı. Zihnim ileriye doğru dönüyor. Caroline'la karşılaşmadan masamıza ulaşabilirsem, belki yollarımız kesişmez. Onu görmeye hazır değilim. Doğru kafa yapısında değilim.

Jules elini omzumun üzerinden geçirip yaklaşarak, "Belli ki bir şey var," diyor. Benim elim de doğal olarak onun belinde duruyor. Dünyanın geri kalanı için, ellerini birbirlerinden uzak tutamayan bir çift gibi görünüyoruz.

"Mekânın içinde fotoğrafçı beklemiyordum," diyorum kameralı bir adama doğru başımı sallayarak. Muhtemelen bunun saçmalık olduğunu anlayabilir, ama bir tür yanıt.

Masamızı göstermeyi teklif eden bir hostes tarafından bölündük. Jules ve ben el ele onu takip ediyoruz.

Odanın köşesinde oturuyoruz, ben de duvara bakan koltuğa oturuyorum. Güzel, تنها bir yer. Yanımda ya da arkamda neler olup bittiğini görmek için dönmüyorum. İsteyeceğim son şey Caroline Hammond'ın uzun zamandır görüşmediğim bir arkadaşımış gibi yanıma gelip merhaba demesi. Onunla ilk kez ödül töreninde karşılaşmam gerekiyor. O zaman onun için hazır olacağım.

Onun yerine, dikkatimi Jules'a veriyorum.

"Bazı uygulamaları paylaşmak ister misin?" Jules masanın karşısından soruyor. Bir şeylerin ters gittiğini biliyor ama ne olduğunu söylemem için beni zorlamamasını takdir ediyorum.

"Elbette." Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Endişeli görünüyor. "Ben iyiyim," diyorum.

Masanın öbür ucuna uzanıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Gösteriş için mi yoksa rahatlatmak için mi yaptığını anlayamıyorum. Sebebi ne olursa olsun, hoşuma gidiyor. Çok fazla.

Garsonumuz geliyor ve Jules'a patateslerimin tadına bakabileceğine söz verdikten sonra sipariş veriyoruz.

"Neden mutfaktan size ayrı bir patates siparişi vermelerini istemiyorum?" diye sordum.

"Çünkü lansman gecesi ve şeflerle garsonların yapacak yeterince işi var. Bahse girerim mutfakta kaos vardır. Gecenin sonunda birinin öldürüleceğine bahse girerim." Duraklıyor ve gözlerini kısıyor. "Ya da en azından yumruklanır."

"Ne mutlu bir düşünce. Misafirperverliğin perde arkası kulağa acımasız geliyor."

Gözleri genişliyor. "Açlık Oyunları gibi, ama daha kötüsü, çünkü asla çıkamıyorsun. Ve ihtimaller *hiçbir zaman* sizin lehinize olmuyor."

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ve geri döndü," diyor bana sırtarak. "Bir an için seni kaybettiğimi sandım."

"Üzgünüm, ben sadece-"

"Açıklamana gerek yok," diyor neşeyle.

Ona söylemeliyim. Ne de olsa ödüller yakında verilecek ve o zamana kadar öğrenmesi gerekiyor. Eğer gerçek nişanım olsaydı, ona söylerdim. "Az önce geçmişimden bir kadın gördüm."

Bana bakıyor, kaşları sanki bir espri bekliyormuş gibi kalkık.

"Bir dakikalığına nişanlanmıştık. Onu uzun zamandır görmedim."

Çiğnediği ekmeği yutuyor. "*Gerçek* bir nişanlın mı vardı? Ve bu gece burada mı?"

"Uzun sürmedi." Babası onu Berkeley ona nişanlandığını söyledikten on gün sonra. Ondan iki hafta sonra da nişanı attı. Resmi olarak. "On sekiz yaşındaydım ama evet, ona evlenme teklif ettim. Ben... Ben aşık olduğumuzu sanıyordum." Geriye dönüp baktığımda, Caroline'ın bana hiç aşık olmadığı açıktı, ama ben ondan çok etkilenmişim. Ona tapıyordum. Bilge ve sofistike görünüyordu ve beni seçtiği gerçeği... Kendimi New York'taki en şanslı adam gibi hissediyordum.

"Ama aşık değildiniz?" Jules soruyor.

"İnsan 18 yaşında aşık olabilir mi?"

"Neden olmasın?" diyor. "Bilmediğim bir yaş sınırı var mı - bilirsiniz, rıza yaşının ötesinde falan?"

"O zamanlar çok farklı bir adamdım."

Burnunu kırıştırıyor. "Gerçekten mi? Buna inandığımdan emin değilim."

"Hâlâ babamın yanında çalışıyor, sabahın dördünden itibaren şehrin dört bir yanına ekmek dağıtımı yapıyordum. Hiçbir şeyim yoktu." *Hiçbir şeyim* yoktu, eklemiyorum.

"Ama sahip olduklarınız sizi siz yapmaz," dedi.

basitçe cevap verir. "Şu anda olduğun adamdan çok daha fazlası olduğunu hayal ediyorum. Yakışıklı. Nazik. Çalışkan. Bir otel sahibi olmakla en ufak bir ilginiz yok."

Ona sırtıtıyorum. "Belki de son söylediğinde haklısındır."

"Peki nişanlandığınız kadın, ne oldu?"

Kalbini kırdı mı?" "Ve ruhumu ve ruhumu."

"Vay be. Çok mu dramatik?" Gülüyor ve gecenin beklenmedik stresine rağmen dudaklarımın kenarları seğiriyor. "Ne oldu böyle? Seni bayıltıp böbreklerinden birini mi sattı?" Sanki haklı olduğunu onaylamamı bekliyormuş gibi gözlerini kısıyor.

Arkama yaslandım. "Siktir. Duydun mu?"

Çenesi gevşiyor ve eliyle ağzını kapatıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, böbreğimi satmadı. Ciddi misin sen?"

Gülmeye başlıyor. Gözlerinde yaşlar oluşuyor.

"Gördünüz mü? Olabileceği kadar kötü değil."

Buna itiraz edemem.

"Ve babanla kaçıp üvey annen olmadı, çünkü annenle baban hala mutlu bir evlilik sürdürüyor, yani... ne kadar kötü olabilir ki?"

"Lanet olsun Jules, o beyninin içinde ne var? Cidden endişeliyim."

"Annem suç romanları yazmam gerektiğini düşündü çünkü hayal gücüm dünyanın gerçekliğinden çok daha kötü." Uygulamalarımız teslim edilirken iç geçiriyor. "Ama aslında, sanırım hep en kötüsünü bekliyorum ya da en kötü senaryonun ne olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Çünkü..."

"Çünkü mü?"

Omuz silkiyor ve masanın ortasındaki üç tabaktan birinden patlıcanlı bir şey alıyor. "Tanrım, patlıcana bayılıyorum, ya sen?"

Daha fazla saptırma.

"Özellikle hayranı değilim, o yüzden keyfine bak." "Patlıcan hayranı değil misin? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bana her zaman en kötü sonucu aradığından bahset."

"Eskiden herkesin bunu yaptığını düşünürdüm, ta ki oda arkadaşım Sophia onu korkuttuğumu söyleyene kadar. Her zaman bir adım öndeyim, gerçekleştirmek üzere olan felaketi önceden tahmin etmeye çalışıyorum. Sonra da bunun için plan yapmaya, strateji geliştirmeye çalışıyorum. Bir duruma en kötü senaryo için bir planla girersem, iyi olacağımı biliyorum."

Bunu hafif, esintili bir şekilde söylüyor ama söylediği şey karanlık. Gerçekten üzücü.

"Neden?" Ben soruyorum.

Gözlerimin içine bakıyor ve inliyor. "Tanrım, patlıcan çok güzel. Parmağıyla birlikte." Parmaklarıyla şef öpücüğü yapıyor ama cevap vermiyorum.

Bir cevap istiyorum.

"Sanırım ben çocukken çok kötü şeyler olduğu için. Sanırım en kötüsünü beklemek için yaratılmışım." Sözleri sanki ciğerlerime dolanıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

"Ne tür kötü şeyler?"

Gözlerini deviriyor. "Hala böbreklerim var, eğer düşündüğün buysa."

"Düşündüğüm bu değil." Bu işten şakayla sıyrılmasını istemiyorum. Bunu duymak istiyorum.

"Sanırım şimdi dramatik olan benim. Bir çocuğun başına gelebilecek kötü şeyler listesinde *o kadar* da kötü değil. Ama babam pisliğin tekiydi, dediğim gibi sürekli gelip giderdi. Ben çok küçükken bile bizimle uzun süre kaldığını hatırlamıyorum. Annem sabahları işe gittiğinde yan apartmandaki komşularımızın bana bakıcılık yaptığını hatırlıyorum. Yıllar sonra annemin oteldeki işi saat üçte bittiği için kabul ettiğini anladım, bu da beni otobüsten alıp akşam yemeği hazırlayabileceği ve yatağıma yatırabileceği anlamına geliyordu."

Son kelimedede sesi çatlıyor. Yutkunuyor ve omuzlarını geri çekiyor.

"Her neyse, babam sanki o gün işe gitmiş gibi, sanki onu o sabah görmüşüm gibi, aylardır ortalıkta görünmese bile kasabaya gelirdi. Evimizin önüne geldiğinde onu gördüğüme çok sevinirdim. Bana her zaman bir oyuncak, bir kitap ya da hep istediğim bir şey getirirdi. Üçümüzün bir aile olduğunu, sahile gittiğimizi, kağıt oynadığımızı, kırlara taşındığımızı ve evimizin arkasındaki meyve bahçesinden elma topladığımızı hayal etmeye başlardım. Her türlü yarışmayı yapardık - gıdıklama yarışmaları, taklit yarışmaları, gülümseme yarışmaları... Her zaman en mutlu halimde olurum. Sonra ortadan kaybolurdu. Süt ya da gazete almak için dışarı çıkar ve bir daha geri dönmezdi." Duraklıyor ve o anları kafasında canlandırdığını biliyorum. "Her seferinde ağlardım, ağlardım ve onun için yas tutardım."

Sikeyim.

Bu kez masanın öbür ucundan elini uzatan ben oluyorum ama o elini çekip başını sallıyor.

Anlıyorum. Burada kaybetmek istemiyor. Belki hiçbir zaman, ama kesinlikle toplum içinde değil.

"Tam bir pislik gibi konuşuyor," diyorum, sesim gergin, yumruklarım sıkılı. Küçük bir çocuğa bunu yapacak kadar şerefsizin teki. "Onu şimdi görüyor musun?"

Başını tekrar sallıyor ve gözlerinden akan yaşları, onları uzak tutmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen görebiliyorum. "Hayır. Onu görmek gibi bir niyetim yok. Annem benim ailem. Ve teyzem."

"Kahretsin, çok üzgünüm," diyorum. Bunu onun için daha iyi hale getirmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Gidebiliriz. Burada olmak zorunda değiliz. Belki de ihtiyacı olan şey biraz saptırmadır. "Ama en azından böbreklerin var."

Kahkahayı patlatıyor ve gözyaşlarının düşme tehlikesi geçirdiği gözlerinin kenarındaki peçeteyi siliyor. "Kesinlikle," diyor. "Çok daha kötüsü olabilirdi."

Mezelerimizin yerini ana yemeklerimiz aldı ve artık Jules'un dikkatini dağıtacak patlıcan yok.

"Yani bana hala nişanlıyla olan hikayeni anlatmadın," diyor.

Bana içini döktü. Ona neden parmağında kocaman bir elmas yüzükle karşımda oturduğunu söylemem adil olur.

"Ona aşık olduğunu sanıyordun, o da sana. Ve evlenme teklif etti."

"Sonra babası bunu öğrendi ve onu ülkenin öbür ucundaki bir üniversiteye gönderdi. NYU'ya gidecekti ama Berkeley'e gitti."

"Hepsi bu kadar mıydı?" diye sorar.

Keşke. "Babama, onu batıya kadar takip edebilmek için fırından ayrılacağımı söyledim. Bir sürü tartışmaya neden oldu. Annem bana hayatımı bir kenara attığımı söyledi. Babam haftalarca benimle konuşmadı. Her neyse, iki hafta sonra Kaliforniya'ya doğru yola çıktım. Caroline'a geleceğimi söylemiştim. Benim yerel bir iş bulacağımı, onun da üniversiteye devam edeceğini düşünmüştüm... Görünüşe göre o aynı şekilde düşünmüyordu."

"Her şeyin sonsuza dek mutlu bitmediğini varsayıyorum."

"Hayır. Güldü ve onu gerçekten takip edeceğimi hiç beklemediğini söyledi." Bunu yıllardır kimseye anlatmadım. Aslında, sanırım şu anda bile sadece Bennett tüm hikayeyi biliyor. Ama Jules'da beni ona karşı tüm benliğimle davranmaya iten bir şey var. Bazı şeyleri sulandırmaya ihtiyacım yok. Benim takımımında olduğundan hiç şüphem yok. Ona ne söylersem söyleyeyim, benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirmeyecek.

"Ama ona Kaliforniya'ya geleceğini söylemiştin."

Omuz silktim. "Sanırım beni ne kadar zorlayabileceğini görmek istiyordu."

"Ne yani, seninle alay mı ediyordu? Seni test mi ediyordu?"

"Babasını kızdırmaya çalışıyordu. Ben çapraz ateşte kaldım. Keşke bunu görmem bu kadar uzun sürmeseydi. Yirmi yıl sonra geriye dönüp baktığımda, her şey apaçık ortadaydı."

"İşaretler var mıydı?"

"Ailem gördü. Görünüşe göre ben hariç herkes. Onun arkadaşlarıyla nadiren vakit geçirirdik. O da benimkilerle takılmak istemiyordu. Ama ben aşıktım. Sadece onunla olmak istiyordum. Arkadaşlarımı yanan bir kütük gibi mutlulukla bıraktım. O bırakmadı, ki bu iyiydi. Ama kız arkadaşlarıyla dışarı çıktığı akşamlar oldu, ancak sosyal medyada görünen grupta çok sayıda erkek vardı. Ve ben çok çaba sarf ediyordum. Ama ne biliyordum ki? Ben on sekiz yaşındaydım ve o tam bir prenses. Her şeyin böyle olması gerektiğini varsayıyordum. Ve bunu yapmaktan mutluydum, bilirsiniz. Sadece onun mutlu olmasını istedim."

Başını sallıyor. "Çünkü sen aşıktın."

"Doğru." Bu yaz Nadia'ya aşık olduğumu düşünüp düşünmediğimi merak ederek duraklıyorum, ama hayır, yakın bile değildim. O sadece etrafımdaydı. Sanırım seks iyi olduğu için onun isteklerine uymuştum.

"Yani sen Kaliforniya'da ortaya çıktığında nişanı mı bozdu?"

"Eğer yüzüme güldü demek istiyorsan, evet, nişanı bozdu."

"Ne demek güldü?"

"Bana, 'Benim için gerçekten her şeyi yaparsın, değil mi?' dedi. Sonra bana birlikte olduğumuz süre boyunca sadece babasını kızdırmaya çalıştığını söyledi. Sanırım bana söylediği son şey, 'Seninle gerçekten evleneceğimi düşünmedin, değil mi?' oldu. Sonra da bana soyadını hatırlattı." Onunla, o günle ilgili düşünceler içimde çalkalanıyor ve kaçma isteği duyuyorum. Bu restorandan kaçmak, *Property International*'a ödülü kabul etmeyeceğimi söylemek için. Caroline Hammond'ı bir daha görmek istemiyorum. Bir daha asla.

Jules, "Kulağa kaleci gibi geliyor," diyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Doğru."

"Ve o da ödül töreninde olacak."

Donup kaldım. Ödüller hakkında hiçbir şey söylememiştim. "Nasıl tahmin ettin?"

Nefesini içine çekiyor. "Şu 'iş için nişanlıya ihtiyacım var' olayını hiç anlamamıştım. Ama eğer orada olacaksa, her şey mantıklı geliyor."

"Babası Hammonds'un başındaki Hammond. Caroline'ın kocası görevi devralıyor ve sanırım şirketin hala ne kadar güçlü olduğunu göstermek için ödüllere sponsor oluyorlar."

"Urgh," diyor Jules. "Bu çok acınası. Yani o devralmıyor bile. Kocasını devralıyor. Tırnaklarını yaptırmak ve spa'ya gitmek dışında bir şey yapıyor mu?"

"Ailenin çok parası var. Çalışmasına gerek yok."

"Çok paran var. Çalışmak zorunda değilsin ama tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorsun."

"Ofise hep benden önce geliyorsun." Yüzünü buruşturuyor.

"Ne?"

"Mayfair'le ilgili planlarım üzerinde çalışmak için erkenden giderdim."

"Yani? Hâlâ çalışıyordun."

"Evet, çok çalışıyorum," diye itiraf ediyor. "Ama eminim Caroline Hammond çalışmıyordur. Ve sen de onunla tanıştığında kolunda bir nişanlı istiyorsun çünkü neden? Kendi kendini yetiştirmiş bir milyardersin, çok yakışıklısın. Amerika'daki her kadın seninle evlenmek ister. Ona ne kanıtlaman gerekebilir ki?"

Elimi tekrar saçıma götürüyorum. "Evet. Ben sadece..."

Bana bakıyor, bakışları ağzıma dalıyor ve sonra tekrar gözlerime dönüyor. "Ne?"

"Büyürken hiç fazla paramız olmadı," diyorum. "Başımızı sokacak bir evimiz ve karnımızı doyuracak yemeğimiz vardı ama hiçbir zaman fazladan bir şeyimiz olmadı. Mutluydum, beni yanlış anlamayın. Kendimi hiç... Caroline'ın bana hissettirmeyi başardığı şekilde küçük hissetmedim. Ve haklısın, param var ama doğru seçimi yapmış biriyle aynı hayatı paylaştığımı bilmesini istiyorum."

"Hayır," diyor Jules. "Ona senin ruhunu ezmediğini kanıtlamak istiyorsun. Seni kırmadığını." Duraksıyor. "Ve bunu kanıtlayabilmek için yalan söylemen gerekiyor, çünkü hala bir parçan biraz kırık."

Gözlerimi kırpıyorum ve tekrar kırpıyorum. Jules'un az önce söylediklerini hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

"Sanırım bu sadece... Onu gördüğümde zırhımda herhangi bir çatlak olmasını istemiyorum. Hayatımdaki herhangi bir şeyi gösterip 'Ben senden daha iyisini yaptım' demesini istemiyorum."

"Ben teorime oy veriyorum," diyor. "Her iki durumda da ben senin yanındayım. Ve bu hafta Bergdorf'a gidip onu The Mayfair'in temizlikçi üniformasını giyiyormuş gibi gösterecek bir şey alacağım."

Sanki boks ringine geri dönmem için bana koçluk yapıyormuş gibi konuşuyor. Ağzımın köşesi kalkıyor. Tam burada, tam

Şimdi, Jules Moore olabilir olmak benim favori kişi üzerinde gezegen.

"Ne giyersen giy, onu gölgede bırakacaksın."

"Ne hakkında ve PANTOLON TAKIMII giydi ne zaman I oldu Asistanınız mı?"

"Oh, senin pislik-itici kıyafet?" I Omuz silk.

"Bende hiç işe yaramadı."

"Öyle sayılır," diyor. "Bana hiç asılmış gibi değildin."

"Benim için *çalıştığın* için, seni çekici bulmadığımı için değil."

Omuz silkiliyor. Belli ki yalan söylediğimi düşünüyor.

"Sen öyle diyorsan." "Ben öyle diyorum. Kadınlarla çıkmama konusunda katı bir politikam var.

birlikte çalışmak. Yani evet, senin o yönünü ortaya çıkardım."

Gülmeye başladı. "Beni dinlemedin mi?" Burnunu kırııştırıyor ve sanki bir oyuncak ayıya sarılıyormuş gibi omuzlarını yukarı kaldırıyor. "Bana çok *tatlı* şeyler söylüyorsun." "Nişanlılar ne içindir?" diye soruyorum.

Onunla evlenmemin imkanı yok.

Bu çukurdan çıkmak için. Yapabileceğim tek şey kazmayı bırakmak.

Gerçek şu ki, nasıl giyinirse giyinsin, Jules Moore'a sonuna kadar bağlıyım.

SEVENTEEN

Leo

Havayı Caroline Hammond'la paylaşmak zorunda kalmama rağmen bu gece harika bir gece geçirdim. Jules'u restorandan çıkarken takip ediyorum, onu görmekten keyif alıyorum. Dışarı çıkar çıkmaz durdu ve aniden döndü, neredeyse ona çarpıyordum.

"Bir şey önerebilir miyim?" diye soruyor, gözleri muziplikle dolu.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Evet diyeceğine söz verir misin?"

Gülümsemesi bulaşıcı ve ben de sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Neyin peşinde olduğunu sadece Tanrı bilir. Ama şu anda umurumda değil. Onun coşkusuna kapılmak istiyorum. "Tamam, söz veriyorum."

Kolumu tutup beni sıkıyor, sanki ona Mayfair'deki müdürlük işinin kalıcı olarak onun olduğunu söylemişim gibi. "Şoförüne söyle bizimle birkaç blok ötede buluşsun. Bu ayakkabılar izin verdiği sürece yürüyelim. Bu yaz sonu gecelerini seviyorum. Fazla zamanımız kalmadı."

Kıkırdıyorum. Benden sınırsız bir söz alıyor ve istediği şey eve yürümek mi?

Tam şoförüme mesaj gönder tuşuna basıp bizi arabada takip etmesini istediğimde, tepemizde bir gök gürültüsü duyuldu.

Jules'un gözleri büyür ve bir kahkaha patlatır. "Görünüşe göre ıslanıyoruz."

Yürüyüşle ilgili fikrini değiştirmesini bekliyorum ama elini benimkinin içine kaydırıyor ve yürümeye başlıyoruz. Geç oldu ama New York bu gece uyumak istemiyor. Her yerde insanlar var ve trafik yoğun saatlerde işliyor. Batıya doğru ilerlerken çeyrek büyüklüğünde damlalar kaldırıma sıcıyor. Gökyüzüne bakıyorum, ne kadar çabuk sıırıslık olacağımızı merak ediyorum.

"Neden camlar kapalı sürmüyoruz?" Ben öneririm.

"Çünkü çok çabuk eve döneceğiz ve ben bu gecenin bitmesine hazır değilim."

İçimde bir şeyler kıpırdıyor. Jules az önce evimi aradığı için mi yoksa bu gecenin biraz daha devam etmesini istediği için mi emin değilim. Belki de ben de aynı şekilde hissettiğim içindir.

"Parkta bir tur atabiliriz," diye önerdim.

Sırııyor ve kirpikleri yağmurdan kaçıyor. "Camları açık tutabileceğimize söz veriyor musun?"

Başımı salladım ve hemen arkamda duran şoförüme elimi uzattım.

Biz.

Arabaya biner binmez, Jules

pencereden bana bakıyor. "Hadi," diyor. "Bu gece New York'un sesini sonuna kadar açmalıyız." New River'ın ilk onarımı tamamlandığında tam olarak böyle hissetmişim.

Burası pek çok olasılığı barındıran bir şehir. Sadece kollarımızı açmamız gerekiyor. I bakış at Onu, tamamen yapamaz için uzlaşmak huysuz asistan, ofisimde taze ve aydınlıktı, yanımda oturan kompleksli kadın.

"Söz sözdür," diyor ve camı indiren düğmeye basmak için bana doğru uzanıyor. Yüzlerimiz artık o kadar yakın ki; bana bakıyor, gülümsüyor ve tek düşünebildiğim ne kadar güzel olduğu. Bileğini yakalıyorum ve

Pencereyi kendim indirdim ama onu bırakmadım ya da gözlerimi ondan ayırmadım.

Işık değişmiş olmalı çünkü araba sarsılıyor ve Jules bana daha da yaklaşıyor, kolları göğsümde, dudakları benimkinden bir santim ötede.

"Seni öpeceğim," diye uyarıyorum, itiraz etmesi için ona bolca zaman tanıyorum.

O yapmayınca, başının arkasını kavriyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Biz öpüşürken New York'un kokusu kayboluyor, Broadway'de sokak satıcıları tarafından sıkıştırılan turistlerin konuşmaları fısıltıya dönüşüyor, barlardan ve restoranlardan gelen rekabetçi müzik ve sabırsız New York sürücülerinin kaçınılmaz korna sesleri uzaklarda kayboluyor. Tek düşünebildiğim onun bu fırtınada nasıl sakin olduğu - bu karanlıkta ışık, donmuş kalbime güneş.

Elimi Jules'un kalçasından yukarı kaydırıyorum ve onu kucağıma çekiyorum, dudaklarımız hiç ayrılmıyor. Bal, sıcaklık ve akşam yasemini tadında. Elim eteğinin üzerinde gezinirken parmak uçları elmacık kemiklerimi sıyrıyor. Sonuna kadar değil, çünkü bunun böyle olmasını istemiyorum. Böyle bir arabanın arkasında olmaz. Ama onu daha fazla hissetmeme yetecek kadar, onunla çevriliyim.

Bu gece aramızdaki şeyler değişti, belki de sadece bu gece değildir. Belki de bu, şehrin üzerinde kopmayı bekleyen fırtına gibi bir süredir tehdit ediyordu. Jules'u tanıdıkça daha çok bilmek istiyorum. Onunla ilgili her açıklanamaz şey sadece anlaşılabilir değil, aynı zamanda zorlayıcı hale geldikçe, daha çok içine çekiliyorum. Onu *anladığımı* hissediyorum. O da beni anlıyor.

Araba bir süre durdu ve ben camdan dışarı baktım. Binamın dışındayız. Öpüşmemizi kesiyoruz ve Jules arabadan inmeye çalışıyor, ama inerken elini tutuyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum.

Büyük yağmur damlaları kaldırımda birleşti ve nem bir vites yükseltti. Ben

Bunun tüm şehir mi yoksa Jules ve benim ısı ürettiğimiz bu kaldırım mı olduğundan emin değilim.

Yağmura aldırmadan kaldırımı geçiyoruz ve Jules'u binanın duvarına yaslıyorum. Onu tekrar öpüyorum, altımda nefes nefese kalışının tadını çıkarıyorum. Vücudum zonklamaya başlıyor. Bu kadını istiyorum. Onu yağmurda istiyorum. Kucağımda. Yatağımda. Homurdanıyorum, öpüşmemizi derinleştiriyorum, sokaktaki mahremiyet eksikliğinden dolayı hayal kırıklığına uğruyorum.

Boynuna öpücükler kondururken, "Beni yukarı çıkar," diye fısıldıyor. "Lütfen Leo."

Vites değiştirmem için gereken tek şey *lütfe*n. Artık geri çekilmek yok.

Bizi binanın lobisinden geçiriyorum, eli sıkıca benim elimde ve doğruca bekleyen asansöre biniyoruz. Öpüşmelerimiz giderek çılgınca, çaresiz ve istekli bir hal alıyor. Elleri gömleğimden yukarı kayıyor, karnıma bastırıyor.

Bu gece ne oldu? Bunu iyice düşünmeli miyiz?

Jules elini aletimin üzerinde kaydırıyor. Elinden ve bana yaptıklarından başka her şey hakkındaki düşünceler yok oluyor. Bunu o da benim kadar istiyor.

Bunun sonuçları olacak. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama şu anda Jules'un içine kaymaktan ve onun etrafımda sıkıldığını hissetmekten başka bir şey düşünemiyorum.

Asansörün kapıları açıldı ve dışarı düştük. Zihnim bir duygu ve ihtiyaç bulanıklığı içinde. Öpüşmelerimiz çılgınca ve tutkulu. Dişleri boynumu sıyrıyor. Parmaklarım elbisesini çekiştiriyor. Şimdi her şeyi istiyorum ve bütün gece sürmesini istiyorum.

Daire sadece dışarıdaki şehir tarafından aydınlatılıyor ve bir şekilde o ışıklara ulaşmak bizim olmamız gereken yer gibi görünüyor. Şehir altımızda uzanırken onu becermek istiyorum.

Onu cama doğru bastırıyorum, dilimi boynundan aşağı, köprücük kemiği boyunca gezdiriyorum. Dönüyor ve saçını kaldırarak fermuarını ortaya çıkarıyor.

Beklentiyle titriyorum.

İki yıldır bunu bekliyordum.

Fermuarı parmağımın başparmağımın arasına alıyorum ve kışkırtıcı bir şekilde yavaşça aşağı çekmeye başlıyorum. Yumuşak tenini ortaya çıkarırken, parmaklarımı üzerinde gezdiriyor, ondan daha fazlasını arıyorum. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum, bedenini ve zihnini.

Ben alçaldıkça onun nefesleri de azalıyor. Neredeyse benim kadar heyecanlandığını söyleyebilirim.

"Seni tüm şehir izlerken becereceğim," diye homurdanıyorum fermuarını açmayı bitirirken.

Nefesi kesiliyor ve az önce gösterdiğim tenini örten saçlarını serbest bırakıyor. Sonra omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor, kıpırdanıyor ve elbisesi yere düşüyor. Kıçını tüm ihtişamıyla takdir etmek için yarım adım geri çekiliyorum. Tam ona uzanacakken pencereye dönüyor, çatı terasına açılan cep kapılarını açıyor ve dışarı çıkıyor.

Külot ve yüksek topuklu ayakkabı giyiyor ve sanki bana tasma takmış gibi onu takip ediyorum.

Yağmur hâlâ yağıyor ve hava o kadar sıcak ki, taş zemine çarpar çarpmaz buhar fışkırıyor.

"Çok güzel bir gece," diyor, damlaları yakalamak için avuçlarını kaldırarak.

Kravatımı çıkarıyorum ve o izlerken çırılçıplak soyunuyorum. Birbirimize sırtıtmayı bırakmıyoruz. Bakışları, sertleşmiş ve onun için şaha kalkmış sikime takılıyor.

Dudaklarını yalıyor ve ben inliyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Öne doğru bir adım atıyorum ve parmaklarımı onun yumuşak, sıcak vücudunun kenarlarında gezdiriyorum. O da parmaklarını göğsüme bastırıyor. Vücut vücuda, ten tene ve sanki uzun zaman önce olmamız gereken yerdeymişiz gibi hissediyorum.

"Sanki bir hap almışım ve şimdi her şey... *daha fazlasıymış* gibi hissediyorum" diyor. "Sanki tüm duyularım güçlenmiş gibi."

Başımı sallıyorum, gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. O çok güzel ve büyüleyici ve-

Öne doğru eğiliyor ve göğsüme bir öpücük konduruyor. Dudaklarının üzerimdeki hissinin tadını çıkarırken dünya bir anlığına duruyor. Hâlâ onu tutarken, taş korkuluklara doğru ilerliyoruz ve onu çeviriyorum.

"Işıklara bak," diyorum elimi bacaklarının arasına doğru iterek.

"En iyi manzaraya sahip olan sizsiniz," diyor iç çekerek. "Her şeyi görebiliyoruz ama kimse bizi göremiyor."

"Yapabilseler umurunda olur muydu?"

Bir süre düşündükten sonra "Evet. Bu sadece sen ve ben olmalıyız."

İstediğimi sandığım cevap bu değildi. Bu daha iyi. O ve ben fikri beni solar pleksusumdan vuruyor ve dışarı yayılıyor. Sadece o ve ben. Biz.

Parmaklarımı kıvrımları boyunca kaydırıyorum. O kadar ıslak ki başım dönüyor. Sikim sırtına doğru nabız gibi atıyor, daha fazlasını istiyor.

"Prezervatifin var mı?" diye soruyor.

Bileklerinden tutup ellerini üst korkuluğa yerleştiriyorum. "Kımıldama."

Gidip birkaç prezervatif alıyorum, çünkü bir tanesinin yetmeyeceğini biliyorum. Bu kadını bu gece en az elli kez sikmek istiyorum. Sikime o kadar sık boşalacak ki, yarın yürüyemeyecek.

Terasa döndüğümde omzunun üzerinden bana bakıyor, elleri tam bıraktığım yerde. Jules beni bir neandertale dönüştürdü. Ona söylediğimi yapmış olması sikime kan hücum etmesine ve taşaklarımın sıkılaşmasına neden oluyor.

"Lütfen, Leo." Kalçalarını kıvrıyor, benim için sabırsızlanıyor.

Parmaklarımı kalça kemiklerinin altına geçirip onu hafifçe geriye çekiyorum. Uzun siyah saçları sırtının her iki yanına düşüyor ve yağmurun ıslatması için daha fazla teni ortaya çıkıyor. Elimini onun üzerinde gezdiriyorum, kendimi onunla vakit geçirmeye zorluyorum, bu birkaç dakikayı uzatıyorum...

Prezervatifi takıyorum ve ellerimi pürüzsüz, dolgun kışının üzerinde gezdiriyorum.

Başımı kaldırıp nefes alıyorum ve yağmurun yüzüme düşmesine izin veriyorum.

Sadece bir santim içine bastırdığımda nefesi kesiliyor. "Daha fazla," diye inliyor. "Daha fazla, lütfen, Leo."

Çenem gerildi. Sikim için yalvarıyor olamaz. Şehrimin karşısındaki bu güzel kadın beni benim onu istediğim kadar istiyor olamaz. Gerçek gibi gelmiyor.

Yavaşça, acı çekerek, içine doğru itiyorum.

Şehir kayboluyor ve tek yapabildiğim hissetmek. *Onu*. Bana sıkıca sarılmıştı, nefesi kesilmişti, vücudu zayıftı. Şimdiden. Önüm ona dönük, ellerim taşa onunkileri örtüyor, nefesim boynunda, hareketsiz. Hareket etmeden önce ona alışmak için zamana ihtiyacım var. O sadece çok fazla.

Yağmurdan mı? Etrafımızdaki şehir mi? Bu akşamın ciddiyeti mi?

Neden her şey bu kadar yoğun hissettiriyor?

Kendime bu soruyu sormama gerek yok. Cevabı biliyorum.

Bu o.

"Leo?" diye soruyor.

Arkadan homurdanıyorum ve onun içine girip çıkmaya başlıyorum. Yavaşça, etrafımdaki tutuşundan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

"Leo?" diye tekrar soruyor ve ses tonunda bir panik notası seziyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyorum ona. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

Sormadan, daha önce onunla birlikte olmadan, onu rahatlatmama ihtiyacı olduğunu biliyorum. "Sen mükemmelsin."

"Ama... Ben çok doluyum."

Ve sonra I farkına varmak ne O çalışıyor için söyle Ben. Onun nasıl çalıştığını öğrenmedim. Henüz öğrenemedim. Ama anladığım

kadarıyla

Yakın. Göğsümde ilkel bir şey patlıyor - onu oraya bu kadar hızlı götürebildiğim için gurur duyuyorum.

"Bırak, Jules," diyorum.

Altımda titriyor ve düşmesini engellemek için kolumu beline doluyorum.

"Bu kadar çabuk mu bebeğim? İşimiz bitene kadar çok yorulacaksın." İşimiz bitecek mi merak ediyorum. Bu çok iyi, çok doğru, çok kaderimizde varmış gibi hissettiriyor.

Ritmimi yükseltiyorum ve parmaklarım klitorisine dalıyor. Elleri betona karşı yumruk oluyor ve "*Lüt fen*", "*Leo*" ve "*Daha fazla*" diye inlemeye başlıyor.

Orgazmım artıyor ve ben Daha fazla dayanamayacağım. Bunun bitmesine hazır değilim. Ama seçme şansım yok. Altımdaki kadın beni çaresiz bıraktı.

Parmaklarımı kaygan, zonklayan klitorisinin üzerinde kaydırıyorum ve altımda kıvranıyor, kalçalarını bir o yana bir bu yana çeviriyor, elime sürtünüyor, sıkimin açısını değiştiriyor.

Çenem sıkıştı. Hay sikeyim. O çok seksi. Benden uzakta çalışırken üç ay boyunca onu nasıl görebildim?

Hareketlerim pürüzlü hale geliyor ve daha derine, daha derine ve daha derine inmeye çalışarak ona muhtaç, keskin itişlerle itiyorum.

"Geliyorum, Leo." Sanki beni hayal kırıklığına uğrattıymış gibi söylüyor.

Sanki bu doğru olabilirmiş gibi.

Tek düşünebildiğim *Tanrı*'ya *şükretmek*. Şükürler olsun ki boşalıyorum. Hayatımda ilk kez, geri çekilme, prezervatifi yırtma ve onun içine boşalma dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Ona daha yakın olmak istiyorum. Ona sahip olmak, onu işaretlemek istiyorum. Onun benimle dolu olmasını istiyorum.

Kahretsin. Neyim var benim?

Üstümüzden bir gök gürültüsü geçiyor, ya da belki de göğsümden geliyor. Sikerken inliyorum, sikiyorum ve sikiyorum, o da

titriyor ve altımda sallanıyor.

Dizleri bükülüyor ve yere yığılmadan önce onu ancak yakalayabiliyorum. Hareket edecek enerjim olacak mı bilmiyorum. Ama bu akşam bize yapılan büyüü bozmak isteyeceğimi hiç sanmıyorum.

Nefesim normal bir düzene giriyor ve boynumdaki nabız atışları normale dönüyor. Yer değiştiriyoruz ve o kollarımda dönüyor.

"Bu..."

Doymuş bir sessizlik içinde dururken kollarını belime doluyor ve başını göğsüme yaslıyor. Yağmur yağmaya devam ediyor ve daha fazla ıslanmak mümkün değil ama iyi hissettiriyor. Sanki bir süreliğine gerçeklikten uzaklaşmışız gibi.

Jules etrafımdan dolanıp terastaki sandalyelerden birinden ıslak bir minder alana kadar ikimiz de kıpırdamıyoruz. Ayağımın dibine bırakırken prezervatifi çıkarıyorum ve bir sıçramayla yere düşüyor. Bana bakıyor, yüzü yağmurdan ıslanmış ve ağzının köşesi yukarı kalkmış.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve kalçalarımı kavırıyor. Sikiimin tepesini ağzına almadan önce bana bakarken ben de aşağıya bakıyorum.

Hangisinin daha ateşli olduğundan emin değilim: Ağzını üzerimde hissetmek mi yoksa ayaklarımın dibinde, sikimi santim santim alırkenki görüntüsü mü? Uzanıp ellerimi tutuyor, birini çenesinin altına koyuyor. Diğerini kafasına.

Tonu, ritmi, hızı benim belirlememi istediğini fark ettiğimde cam gibi sertleşiyorum.

Donup kalıyorum, tüm olasılıklar kafamda dönüp duruyor. Etrafımda yutkunarak beni o ana geri getiriyor.

Ellerimdeki baskıyı artırıyorum, bu ona kontrolü ele aldığımı gösteriyor. Onu hareketsiz tutarak önce yavaşça hareket ediyorum. Kontrolün artık bende olduğunu fark edince gözleri faltaşı gibi açılıyor. Dışarı kayıyorum ve sonra tekrar içeri itiyorum, her şeyi dikkatlice alıyorum, sınırlarını çok çabuk bulmadığımdan emin olmak istiyorum.

Dizlerini açıyor ve parmakları klitorisini buluyor.

Kalbim göğüs kemiğime çarpıyor, çok hızlı atıyor. Gerçekten beni öldürmeye çalışıyor. Ama sikim ağzındayken gelirse, mutlu bir adam olarak öleceğim.

İnliyor ve titreşimler sikime bağlanıyor, ben içine doğru iterken vızıldıyor. Bu kadar düşünceli ve nazik olmaya ne kadar devam edebileceğimden emin değilim. Sanki daha fazlasını istiyormuş gibi başını geriye atıyor, sanki ağzını o kadar sert sikmemi istiyor ki boğulacak gibi oluyor.

İçimde bir şeyler kopuyor ve en temel içgüdülerim devreye giriyor. Ona arzuladığı şeyi vermeliyim.

Boğazının arkasına, dilinin pürüzsüz ıslaklığına bastırarak içine doğru itiyorum. Ve ellerim onu sabit tutuyor, böylece daha da derine inebiliyorum. Görüşüm klitorisinin üzerindeki parmaklarına düşüyor, sonra ağzına kayan sikime geri dönüyor ve haykırıyorum, "Jules. Siktir."

Bacaklarım zayıflıyor ve kendimi yere sabitliyorum. Bana gelmek zorunda kalacak. Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve onu daha derine yönlendiriyorum, onu öne doğru çekiyorum, aletim ağzının içinde kayboluyor.

Gözleri açılıyor ve daha önce fark ettiğim kırılganlık titreşimini görüyorum. Endişeli. Beni hayal kırıklığına uğratacağından endişeli. Tekrar gelmek üzere.

Şu anda onun bu kadar tahrik olduğunu düşünmek beni doruk noktamın kuyusuna düşürüyor. Düşüyorum, düşüyorum ve düşüyorum. Kibarlık edip geri çekilmeye bile çalışmıyorum. Ağzının içinde patlıyorum, boşalıyorum, boşalıyorum, diline, boğazına, dudaklarına boşalıyorum.

Geri çekilip nefesimi tutmaya çalışıyorum ama onu dizlerinin üzerinde, bacaklarını açmış, parmaklarıyla klitorisinin etrafında dönerken görmek beni güçsüz bırakıyor. Dili ağzının üzerinde geziniyor, tenine bulaşan boşalma damlalarını alıyor. Bu hareket bana onu yerden kaldırıp içeri almam için güç veriyor.

Onu doğruca duşuma götürdüm. Onu gömme tezgahın üzerine oturtuyorum ve el spreyini açıyorum. Ben işe koyulup onu ısıtırken, suyu her uzvunda aşağı yukarı gezdirirken, nemli saçlarını ıslatırken ikimiz de konuşmuyoruz. şampuanı alıp saçlarını yıkıyorum, sonra duruluyorum. Sonra tüm vücudunu sabunluyorum. Bir sünger kullanıyorum ve onu temizlemek için titizlikle çalışıyorum. Tükenmiş ve bitkin bir haldeydi ve uzuvlarını bir oyuncak bebek gibi hareket ettiriyordum. Vücudunu, omuzlarını, sırtını, göğüslerini temizliyorum, arada bir durup öpücükler konduruyorum, onu canlandırmak, ona bakmak istiyorum.

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve kalçalarının üzerinden, uyluklarının arasından, k ından, bacaklarından ve son olarak ayaklarından aşağı iniyorum. Kendimi çabucak yıkıyorum ve belime bir havlu sardıktan sonra onu kocaman beyaz bir havluya sarıyorum ve yatak odama taşıyorum.

Onu boy aynasının karşısındaki tabureye oturtuyorum ve kurulamak için ayaklarının dibine diz   k yorum. O yardıma gidiyor ve ben başımı sallıyorum. "Bana bırak," diyorum.

Hiç karşı koymuyor. Onunla ilgilenmeme izin vermesi hoşuma gidiyor. Bunu yapmak içimde sakladığımı bilmediğim bir şeyin kilidini açıyor.

Saçlarını tarıyorum, sonra beyaz bir tişörtümü alıp giymesine yardım ediyorum. Sonra dolabımın dibinde bir saç kurutma makinesi buluyorum ve saçlarını kurutmaya başlıyorum. Uzun, koyu renkli, ipeksi sa  telleri kurudukça değişiyor, yumuşuyor. Ona dokunmadan duramıyorum. Ben onun arkasındayım ve o aynadan beni izliyor. Arada bir göz göze geliyoruz ve aramızda daha önce hiç yaşamadığım bir yakınlık oluşuyor.

Saçları nihayet kuruduğunda, onu yatağıma kaldırıyorum, havlumu atıyorum ve yanına tırmanıyorum.

Hizmet im komodininin üzerinde her zaman bir su şişesi bulundurur ve ben de şişeyi alıp çevirerek a arım.

"Teşekkür ederim," diyor ben ona uzatırken. "Duş için de. Bunu daha önce kimse... yapmamıştı."

Ona bunu daha önce hiç yapmadığımı, hatta hiç düşünmediğimi bile söylemiyorum. Ama onun için durum farklı. Ben onun

sıcak, güvenli ve rahat. "Soğuktun, ıslaktın ve yorgundun ve... Ben istedim."

Başını sallar. "Biliyorum, ama... teşekkür ederim."

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Bacağını benimkinin üzerine kaydırıyor ve onun dokunuşuyla nefes alıyorum. Sanki onsuz bir bütün değilmişim gibi.

Ayağa kalkıyor, tişörtümü başının üzerine çekiyor ve sert, koyu kırmızı meme uçlarının görüntüsü kanımın aletime hücum etmesine neden oluyor.

Tekrar uzanıyor ve bacaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde yan yana duruyoruz. Parmaklarını çenemde, boynumda ve köprücük kemiklerimde gezdiriyor. Ellerin sıcaklığı beni eritiyor. Ona daha çok ihtiyacım var ama onun hızında gitmek istiyorum.

Elleri göğsümün çıkıntıları boyunca aşağıya doğru kayıyor. "Bunu sevdim," diyor ve ne demek istediğinden emin değilim ama herhangi bir şeyi sevmesine seviniyorum. "Saçlar," diye ekliyor, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi.

Aşağı doğru eğiliyor ve parmaklarıyla sikimin tabanında daireler çiziyor. "Ve bu." Gülüyor. "Bunu çok seviyorum."

Homurdanıyorum ve onu sırt üstü çeviriyorum. "Öyle mi?" diye soruyorum. "Sikimi beğendin mi?"

Gözleri kararıyor ve ciddileşiyor ve başını sallıyor. "Ve sen," diye fısıldıyor. "Senden hoşlanıyorum."

Ağzına bir öpücük bırakıyorum. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Bacaklarını açıyor ve belime doluyor. Başını çeviriyor ve sonra komodinin üzerinde duran prezervatif paketine uzanıyor. "Ben de senin aletini *çok* seviyorum."

Kıkırdıyorum, arkama yaslanıyorum ve prezervatifi takıyorum.

EIGHTEEN

Jules

Personel çok kızacak. Ya da en azından bazıları kızacak. Ama Mayfair'in çatı katının potansiyelinin boşa gitmesine izin veremem.

"Bunun da gitmesi gerekiyor mu?" Jimmy çatı terasının diğer tarafından sesleniyor ve on dakika öncesine kadar kül tablalarıyla kaplı olan küçük bir masayı işaret ediyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Kesinlikle her şey."

Louis'in masasında bulduğum metal mezurayı çıkarıyorum ve irkiliyorum. Kolumu hareket ettirmek bile vücudumu ağrıtıyor. Dün gece ne yaptık da lanet olası kollarım ağrıyor?

Cevap *her* şey. Kesinlikle her şey. Leo'yu hala vücudumun her yerinde hissedebiliyorum.

Gülümsememek için dudaklarımı geriye doğru yuvarlıyorum.

Ayak parmağımı mezuranın ucuna yerleştirip çekiyorum. Louis'in neyi ölçmesi gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok ama başka bir şey yapmıyordu, yani bir şeyi ölçüyor olmalıydı. Umarım aleti değildir.

Çatı terasının en ucundan başlıyorum. Tahminim altmışa elli metre. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen metal bandı çekip duruyorum.

Leo'nun bu sabah nasıl hissettiğini merak ediyorum. Dün gece ikimiz de fazla uyuyamadık. Beşte yataktan sürünerek çıktım, duş aldım ve altı gibi çıktım. Hiç kıpırdamadı. Önceki gece hakkında konuşmaktan kasten kaçınıp kaçınmadığından emin değildim, bu yüzden onu uyandırmadım.

Konuşmak için bolca zamanımız olacak, ancak benim oyum konuşmayı geçip tüm bölümü geride bırakmak olurdu. Ya da tekrar soyunmak. Çıplak olmak kesinlikle iki seçenekten daha karmaşık olanı, ancak ağrıyan kaslarımdan bunun aynı zamanda daha *eğlenceli* bir seçenek olacağına dair kanıtlarım var.

"Süpürmeye başlayayım mı?" Bakım ekibimizden Bill, beni Leo hakkındaki düşüncelerimden uzaklaştırarak soruyor.

"Evet, lütfen. Eksper saat ikide geliyor." En azından hava bulutlu, o yüzden her ne yapacaksa burada pişmeyecek. Burası misafir alanı olaksa gölgeye ihtiyacımız olacak. Şemsiye ya da pergola. Saat 12'ye geliyor, yani sandalyelerin geri kalanını temizlemek ve süpürmek için vaktimiz var. Eksper bana çatının ne kadar ağırlık taşıyabileceğini ve bir mimar ve tasarımcıyla anlaşmadan önce yapılması gereken güvenlik tadilatlarını söyleyecek. Başka bir şey için heyecanlanmadan önce yapısal maliyetleri bilmem gerekiyor. Burayı gerçekten zemin kaplamasıyla kaplamak istiyorum. Buraya elektrik de çekmemiz gerekiyor. En azından müzik ve soğutmaya ihtiyacımız olacak ama tam teşekküllü bir bara da karşı değilim. Belki bir ızgara bile.

Telefonum çalıyor ve kalbim küt küt atıyor, çünkü hemen Leo'nun arayacağını tahmin ediyorum.

Ama tabii ki değil. Sadece Joan.

"Çatıda mısınız?" diye soruyor.

"Evet, bilirkşi gelmeden önce her şeyi hazırlıyorum."

"Buraya gelmek isteyebilirsin-"

Kısa kesiyor. Kesilip kesilmediğini kontrol etmek için telefonu kulağımdan çekiyorum.

"Jules?"

"Oh, dönmüşsün," diye cevap veriyorum.

"Seni kaybettim-" "Leo Hart çatıya çıkmak üzere."

"Leo burada mı?" Joan, Leo'nun otelin sahibi olduğunu bilen az sayıda insandan biri. Bu bir sır değil, sadece insanların umurunda değil. Joan bunu öğrendi çünkü Louis'e o kadar kızgındı ki kime yazacağını bilmek istiyordu.

Ne oluyor lan? O kadar gün varken neden bugün geliyor? Ben isteyken dün gece hakkında konuşmak isteyemez. Bunun için fazla profesyonel. Tabii beni dışarı atıp sahte nişanı iptal etmiyorsa. Dün gece, tam da her şey yoluna girmeye başlamışken hayatımı altüst eden bir hata olarak tarihe mi geçecek?

"Kahretsin," diyorum. "Onu durdurabilir misin?" Leo'yu görmeye zihnen hiç hazır değildim, ama kesinlikle şimdi ve burada değil. Çatı terası geliştirme fikrini beyinsiz bir fikir olarak sunmak istiyordum, böylece yatırım yapmak zorunda kalacaktı. Ama beni anında yakaladı.

"O çoktan gitti. Bruce onu yukarı getiriyor."

İnliyorum ve çıkışa doğru yöneliyorum, umarım onlar yukarı çıkarken merdivenlerin yarısında olabilirim ve geri dönebiliriz. Bu da hesaba katmam gereken bir başka maliyet: merdivenleri ve erişimi yenilemek, böylece konuklar otelin yalnızca personel tarafından kullanılan bölümlerinden geçmeyecek.

Leo yüzünde boktan bir sırıtışla kapıda belirdiğinde çıkıştan yaklaşık beş metre uzaktaydım. Bruce hiçbir yerde görünmüyordu.

"Jules, Jules, Jules. Bu çatı terası olayı bir bağımlılık, değil mi?"

"Çok komiksin. Burada ne işin var?"

Bana kahverengi bir kâğıt torba uzatıyor ve Jimmy'nin henüz boşaltmadığı sandalyelere doğru başıyla işaret ediyor.

Çantanın içine bakıyorum. Bir sandviç. "Bana öğle yemeği mi getirdin?"

"Açtım. Bu sabah aç olabileceğini düşündüm..." Bok yiyici bir sırtıma daha yapıyor ve sanki yanaklarımı ateşe veriyor. "Bu sabah kahvaltıyı atladıktan sonra." Oturuyor, sanki müzedeki bir tabloymuşum gibi bana bakıyor, sanki her tonu ve darbeyi almaya çalışıyor.

Seks yaptığımız için utanmıyorum. Daha çok... Sanki beni çok fazla görmüş gibi hissediyorum, yüzeyin altındakileri çok fazla. Ama sadece... sonrasında beni daha iyi tanıdığını hissettiğim türden bir seksti. Ruhumu ortaya çıkaran bir seks. Ama şimdi beni o şekilde gördüğüne göre, tepkisinin ne olacağından emin değilim.

Parmaklıkların yanındaki yükseltilmiş beton duvara tünüyorum ve sandviçi çıkarıyorum. Bir ısırık alıyorum ve ona bakıyorum. Sanki onun buradaki varlığı bir tür meydan okuma gibi geliyor ve ben asla böyle bir meydan okumadan geri adım atmam. Yutkunduktan sonra, "Kahvaltıyı atlamadım. Meyveli yoğurt yedim. Bazılarımız güne erken başlamayı sever." Bir ısırık daha alıyorum. Sandviç güzeldi. Tavuk salatası, genelde kendim için sipariş ettiğim şey.

"Kaçmadın mı?" diye soruyor, sesi öncekinden biraz daha kısık.

"Çalışmaya geldim. Yerin dibine batırdığınız bu yerde yapacak çok işim var."

Başını sallıyor ve yanıma oturmak için aramızdaki boşluğu geçiyor. Ona dokunmak için uzanmamı gerektirecek kadar uzakta. "Tamam. Güzel."

"Bana burada konuşma yaptırmayacaksın, değil mi?" Ben soruyorum.

"Konuşma mı?"

"Evet, hani bana nasıl sarhoş olduğunu ve Caroline Hammond ya da her neyse onun için üzüldüğünü anlattığın ve dün gece-"

"Kahrolası destansı. Tekrar yapmak ister misin?" Gülümsüyor ama daha az bok yiyici ve daha çok... umutlu. Leo Hart'ı gördüm.

bir odayı çalıştırır. Cazibesini nasıl kullanacağını biliyor. Ama garip ve biraz aptal olduğunda? Onu en çok o zaman seviyorum.

Elimde olmadan gülüyorum ve sinirlerim boşalıyor. Dn gecedenden pişman değil. Bu fikir kaslarımı ısıtıyor ve beni rahatlatıyor, sanki tüm vücudum şimdi serbest bırakabileceğim bir şeye tutunuyormuş gibi.

"Peki sen neden buradasın?" Sorusundan kaçarak soruyorum.

"Sana söyledim, sana öğle yemeği getirdim." Omuzlarını geriye atıyor, beyaz gömleğinin kolları kol kaslarına yapışıyor. Acaba o da dn gecenin etkilerini hissediyor mu? "Buranın yukarıda olduğunu bile bilmiyordum. Korkulukları falan var." antasından bir şişe su çıkarıyor ve kapağını çevirerek açıyor. Bir yudum aldı. Adem elmasının sıcak teninin altında sallanışını izliyorum. Dudaklarımı onun sıcaklığına bastırmak istiyorum.

Gözlerim onunkilere kayıyor. Bakarken yakalandım. Bana şişeyi uzattı.

Su istemiyorum. Onunla sevişmek istiyorum, tam burada ve hemen şimdi. Ama ikiye razı oluyorum. şişeyi elinden alırken parmaklarımız sürtünüyor. Bana bakışında kalbimi göğsümde serbest düşüşe geçiren bir şey var, dipsiz bir kuyunun k e n a r ı n d a n tekmelenen bir taş gibi.

Gülümsüyorum ve dudaklarımı şişeye koyuyorum, tıpkı bir dakika önce onunkiler gibi. Orada onun tadını alıyorum. Ağzım uğuldamaya başlıyor.

Radyomun cızırtısı küçük bakışmamızı böldü. Sesi kısıyorum. Eğer beni isteyen olursa, Joan beni nerede bulacağını biliyor.

"Büyük bir yer," diyorum. "İnanılmaz bir manzarası var. Ve buraya yatırım yapacaksınız."

Gözleri büyüyor. "yle miyim?"

Burnumu kıvırdım. Belki de bu kadar agresif konuşmamalıydım. "Misafir alanı olmalı. Sana planları gösterdiğimde göreceksin. Sadece açık fikirli ol."

"Söylediğın her şeyi dinleyeceğım," diyor. Bakışları dudaklarıma düşüyor, sonra tekrar gözlerime kayıyor. Arzu içimde kıpırdanıyor. Kucağına kaymak ve günün geri kalanında onu öpmek istiyorum. Gözlerindeki bakışa bakılırsa, onun da bunu istediğini düşünmeye başlıyorum.

"Bu gece kaçta dönüyorsun?" diye soruyor. "Bir işim var. İçkiler, ama-"

"Sophia ile dışarıdayım. Ona nişandan bahsettiğimde..." Lafı dolandırdım. Ona büyütülecek bir şey yok enerjisiyle anlatmaya çalıştım ama işe yaramadı. Leo'nun sahte bir nişanlıya ihtiyacı olduğu ve şimdi gerçek bir nişanlısı olduğu konusu etrafında dans ettik. Biliyor ama bana doğrudan sormadı ve buna minnettarım. Beni tebrik ettikten sonra, odamı kiraya vermenin lojistiğini sormaya başladı. Ona nişanlım milyarder olduğu için yıl sonuna kadar kira ödemekten mutluluk duyacağımı söyledim. Bilmediği ama şüphelenebileceği şey, yıl sonundan çok önce o odaya geri döneceğim.

"Kutlama yapıyorsun," diyor.

Bu kelime ağzından çıkar çıkmaz ellerimi yüzüme götürdüm. "Aman Tanrım. Umarım bu gece doğaçlama bir bekârlığa veda partisi değildir."

"Sakin ol," diyor. "Sadece arkadaşınla çıkıyorsun."

"Onunla özgürce konuşamamaktan nefret ediyorum. Ve anneme yalan söylemekten gerçekten nefret ediyorum. Seninle tanışmadı bile ve ben seninle evlenmeyi kabul ettim. Aklımı kaçırdığımı düşünecek."

"Eğer istersen onunla tanışabilirim," diyor.

Gülmeye başladım. Kendime engel olamıyorum. "Yani ona da yalan söylemeye başlayabilirsin? Bizi gerçekten evlenirken görebiliyorum, çünkü bu herkese sürekli yalan söylemekten daha kolay."

"Bu gece Vegas'a bir uçuş ayarlayabilirim. Ama benim işim var, senin de bekarlığa veda partin."

"Hafta sonuna kadar beklemek zorunda," diye kestirip attım. "Ama yarın Cumartesi. Lanet olsun, planlarım var. Belki de

gelecek hafta sonu?"

Telefonu çalıyor ama cebinden çıkarırken gözleri benim üzerimde. Gözlerindeki ifadeyi çıkaramıyorum. Őehvet mi? Esprilerimi takdir etmesi mi? Başka bir Şey mi? Telefonuna bakıyor ve susturuyor.

Benim radyom, onun telefonu... Sanki dünya bizi gerçekliğe geri çekmeye çalışıyor ama biz burada kalmak istiyoruz.

"Pantolon takımını ıkarmıŐsın," diyor, bakışları vücudumda geziniyor.

Telefonu tekrar çalar ve bu sefer dikkatini çeker. "Kahretsin, gitmem gerek," diyor. İkimiz de ayağa kalkarız. YzĞme bakıyor ve elimi kaldırıyor. "İyi görünüyor," diyor. Parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor ve kapıya doğru ilerliyor.

"Yemek için teşekkürler," diyorum.

"Bu gece iyi eğlenceler," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Tam kapıya ulaŐacakken, kapı kırılarak açılır. "Bebek Surat!"

Eski lakabımı duymanın Őoku, kapıda duran adam çatı terasında ilerlemeye başlamadan önce tam olarak hissedilmiyor. Hatırladığımdan daha ufak tefek, geriye doğru taranmış, seyrelmiŐ saçları alnındaki çizgileri belirginleŐtiriyor. Ama onu son gördüğümden on yıl sonra bile, o parıldayan mavi gözleri ve geniş gülümsemesini karıŐtırmak mümkün değil.

"Baba?"

"Gel ve babana bir sarıl." Beni yanına çağırdı.

Leo'ya bakıyorum, sonra tekrar babama dönüyorum, sanki bir ipe baĐlıymıŐım gibi ilerliyorum. "Burada ne işin var?"

"Yeni bir işe girdiğini gördüm!" diyor ve kollarını bana doluyor. Ben de ona sarılmak için kendimi zor tutuyorum ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Tenindeki alkol kokusunu algılıyorum ve bunun onun özel kokusu olduğunu fark ediyorum. Çocukken bu kokuyu alkolle baĐdaŐtırmazdım ama bir yetişkin olarak bu kokuyu yanlış anlamam mümkün değil. İkili bir yemekten mi geldi?

Yoksa

Her zaman bu saatte içki içer miydi? "Gelip tebriklerimi iletmek istedim." Sesi sarhoş gibi gelmiyor. Belki de beni görmeye gelmeden önce sinirlerini yatıştırmak için bir içki içmiştir. Geleceğini bilseydim, muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım.

Leo'nun gitmesi gerektiğini biliyorum ama kapının yanında oyalanıyor. Sanki beni buradan çıkarmak için bir bağmış gibi hissediyorum. Geri çekilip babamın kucağından çıkıyorum. "Ne demek yeni bir işe girdiğimi gördün? Nasıl yani?"

"Gazetede. Ve sen nişanlısın. Ve buranın müdürü!" Sanki tüm Manhattan adasından ben sorumluymuşum gibi kollarını uzattı. "İyi iş çıkardın, Bebek Surat. Ve iyi görünüyorsun. Gerçekten iyi olmuşsun. Böyle olacağını hep biliyordum."

Onun onayını hiç umursamamam gerektiğini bilsem de, denetiminin altında kendimi sıcak hissediyorum. "Gazetede mi?"

Göz ucuyla Leo'nun yüzünü buruşturduğunu gördüm. Gazeteye çıktığımızdan bahsetmemiştii ama *The Times*'a ilan vermenin planın bir parçası olduğunu biliyordum.

"*The Times*. Şehre geri döndüm ve gözüme çarptı. Şimdi biraz baba-kız vakit geçirmek için döndüm. Babana bir iş verebilirsin diye düşündüm, böylece birbirimizi daha çok görebiliriz."

Tüm vücudum gevşiyor. Kapıdan içeri girdiğinden beri tüm kaslarım gerilmişti ama şimdi neden burada olduğunu anlıyorum. Tebriklerini sunmak için uğramadı. On yıldır görmediği kızıyla takılmak istemiyor. Burada çünkü benden bir şey istiyor.

Başımı sallıyorum. "Ben sadece geçici yöneticiyim," diyorum. Bakışlarım Leo'ya kayıyor. Yalan söylemek üzereyim ve onun beni desteklemesine ihtiyacım var, soru sormadan. "İşe alma ya da işten çıkarma kararlarını ben veremem. Buna iznim yok. Sözleşmemde yazıyor." Annem eskiden burada kat hizmetlerinde çalışırdı.

Eğer babama onun çalıştığı otelde iş verirsem beni çıplak elleriyle öldürürdü. "Her neyse, ne tür bir iş istiyorsun?"

Omuz silkiyor, yüzündeki hayal kırıklığı içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. "Çoğu şeye el atabilirim. Dışarıda silindir şapkaıyla durup araba kapılarını açma ve güzel bahşişler alma fikri hoşuma gidiyor."

Kapıcı mı olmak istiyor? Mayfair'in kapısındaki adamlar en az otuz yıldır bu işi yapıyor. Bu iş araba kapısı açmakla ilgili değil. Kimin kapısını açtığınızı bilmek, kimin müdavimi olduğunu bilmek, çocuklarının doğum gününü ya da en sevdikleri restorani hatırlamakla ilgilidir. Kapıcılarımız, bir misafirin bu otelde karşılaştığı ilk kişidir. Bu karşılaşmaya babam dahil olamaz.

Başımı sallıyorum ve doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Dilim halı gibi, çenem ağır. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Her şeyden sonra işimi onun için tehlikeye atmamı istemenin doğru olduğunu nasıl düşünür? Böyle bir şey olamaz.

"Neresi olursa olsun yardım etmekten mutluluk duyarım. Siz bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, ben de elimden geleni yapayım."

Neye ihtiyacım var? Haftalarca, *aylarca* ve *yıllarca* ortadan kaybolmayan bir babaya ne dersin?

"Babana yardım etmek istersin diye düşündüm," diyor, Sesi biraz daha yumuşak. Şehre bakıyor ve elimi tutup göğsüne götürüyor. "Şu apartmanın çatısına çıktığımız zamanı hatırlıyor musun... neresiydi?" Bana bakıyor.

"Jersey City." Beni ve annemi ziyaret ettiği son daireydi. Sadece bir kez çatıya çıktık. Annem öğrendiğinde aklını kaçırdı. Babam bunu tekrar önerdiğinde -küçük sırrımız demişti- annemin onaylamayacağını bildiğim için reddettim. Geriye dönüp baktığımda, babamın güvenlik açısından verdiği en iyi karar bu değildi. Korkuluklar yoktu ve bir pencereden tırmanmak zorunda kaldım.

ama Empire State Binası'nı bir an için görebildim. Benim için yazın en güzel günlerinden biriydi.

"Kurutulmuş et yedik ve yağmur yağana kadar Fleetwood Mac çaldık," diyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Hatırlıyorum."

"Bu çatıdaki manzara gibi değil ama fena da değil." "Ben Leo." Leo öne çıkar ve elini uzatır babaminkini salla. "Ben Jules'un patronuyum." Elini ceketinin cebine daldırdı ve bir kartvizit çıkardı. "Neden beni görmeye gelmiyorsun ve senin için bir işim olup olmadığını anlayabilirim? Şu numarayı arayın, asistanım bir şeyler ayarlayacaktır."

Nabzımın boynumda atmaya başladığını hissediyorum. Hayır! Babama iş veremez. Bunun nasıl sonuçlanacağını anlamıyor. Babam gelmeyecek. Ya da dönecek ve Tanrı bilir bir süre ortadan kaybolduktan sonra avuç dolusu parayı nereden buldu. Bu süre içinde banka mı soydu? İşverenlerinden çaldı mı? Leo'dan faydalanmasına izin vermeyeceğim.

Babam *The Times*'taki duyuruyu çok iyi okumamış olmalı, çünkü Leo'nun nişanlım olduğunu anlamadı. Uzun süre öyle kalsın.

Kartviziti okuyor ve Leo'yla göz göze geliyorum. Başımı sallıyorum. "Yapma bunu," diyorum.

"Sorun değil," diye karşılık veriyor.

"Baba, gitmen gerek," diyorum. "Çalışıyorum."

"Tamam, t a m a m . Bir partiden ne zaman ayrılmam gerektiğini bilirim.

Parti demişken, bu otelde güzel ve rahat bir bar var mı?"

"Açık değil," diye yalan söyledim. "Lütfen baba, gitmen gerek."

"Seni geçireyim," diyor Leo. "Burası bir labirent. Kaybolmanı istemem."

"Bebek yüzlü, seni arayacağım," diyor babam merdivenlerin yarısından aşağıya doğru. Duraklıyor ve bana dönüyor. Bende onun

ve benim numaram onda yok. "Kahve içmeye gideriz," diyor.

"Elbette," diyorum. Bu asla olmayacak.

"Bu hafta sonu meşgulüm, ama gelecek haftaya ne dersin?" "Olabilir. İşten önce mi?" Erken bir saati bekleyerek soruyorum.

onu erteleyecek.

"Elbette,
bebeğim."

Buna evet demesini beklemiyordum. Sonra bir baktım, merdivenlerden koşarak çıkıyor. Telefonunu uzattı ve numaramı istediğini fark ettim. Bilgilerimi girdim. Ne yapıyorum ben? Onu kapatıp Leo'nun onu dışarı atmasını mı sağlamalıyım?

Jersey City'deki çatı katında geçirdiğim o öğleden sonraya dair düşünceler kafamı dolduruyor. Onun her zaman o baba olmasını istedim. Heyecanlı olan. Eğlenceli olan. *Orada* olan.

Telefonunu ona geri veriyorum. "Numaram sende var." söyle. "Bana mesaj atarsanız, size kahve için bir randevu verebilirim." "Ve eğer asistanımı ararsan, bir randevu ayarlayabiliriz.

toplantı," diyor Leo.

Nefes veriyorum. Bütün toplar onun sahasında. Her ne kadar kahve içmeyi kabul etmiş olsam da, bugünden sonra onu bir on yıl daha görememe ihtimalimin yüzde doksan olduğunu biliyorum.

Ama sonra... onda bir ihtimal de olsa arayabilir. Kahve içebiliriz. Onunla yeniden bir ilişki kurabilirim. Şimdiye kadar fark etmemiştim ama içimde derinlere gömülü bir şey bunun hâlâ mümkün olduğunu umuyor.

NINETEEN

Jules

Bu akşam dışarı çıkmadan önce içtiğim duble tekilanın kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başladım. Ama babamı gördükten sonra Sophia'yla buluşmadan önce sakinleşmeme yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bir yanım bu geceyi iptal edip anneme dönmek istiyordu. Ama Sophia'yı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

"Atışlar!" Sophia çağırıyor. Hayır demem gerektiğini biliyorum ama alkol arkadaşlarıma nişanlı olduğum yalanını söylememi ve bugün babamı gördüğümü söylemememi kolaylaştırıyor. Her iki konu da eşit derecede yasak gibi geliyor.

Sophia hala bana nişanın gerçek olup olmadığını doğrudan sormadı. Bana birkaç soru daha sordu, neredeyse ona karşı dürüst olmam için beni cesaretlendiriyordu. Bir öpücük paylaştığımızı ve artık sahte bir nişanlı istemediğine karar verdiğini açıkladım. O da bunu kabul etti. Tek isteyebileceğim bu.

"Sadece bir tane daha," diyorum.

"Onlara ihtiyacın olacak, güven bana." Bana göz kırpmıyor ve eski okul arkadaşlarımızdan Natasha'ya doğru başını sallıyor. Şimdi Ohio'da yaşıyor ama tesadüfen şehirdeydi.

"Neden onlara ihtiyacım olsun ki?" Ben soruyorum.

"Çünkü," diyor Natasha. Çantasını karıştırıyor ve plastik bir ta çıkarıyor. "Bu." Ciyak ciyak bağılıyor. Bir parçam içimde ölüyor.

"Hayır," diye inledim.

"Evet!" Sophia tacı alıyor ve başıma yerleştiriyor.

Başlığın önünde kısa bir duvak var, dikenli ve sert.

Bunu takarken kendimi gerçek bir düğün tacı takmış kadar rahat hissediyorum.

Sophia, "Aslında size yakışıyor, bu da etkiyi biraz bozuyor," diyor.

"Yani beni berbat gösterse daha mı iyi olurdu?" diye sordum. Sophia kimseyi düşmeye hazırlayacak türden bir arkadaş değıl, bu yüzden bunu söylemek garip geldi.

"Daha fazlası... Bence kasıtlı bir seçilmiş gibi görünmese daha iyi olurdu."

Gülüyorum ve çıkarmak için uzanıyorum ama hem Sophia hem de Natasha beni durduruyor. İçkinin etkisinden mi yoksa arkadaşlarımı tekrar görmenin verdiği mutluluktan mı bilmiyorum ama vazgeçiyorum ve tacı bırakıyorum.

"Peki onunla nasıl tanıştın?" Natasha soruyor. "Ohio'da kendimi çok dışlanmış hissediyorum. Çıktığınızı bile bilmiyordum."

"Onunla birlikte yaşıyorum ve bilmiyordum," diyor Sophia. "Patronundan nefret ettiğini sanıyordum."

"O senin *patronun* mu?" Natasha soruyor.

Sophia'ya iş ve ilişki durumumdaki değışiklik konusunda biraz muğlak davrandım. Elbette asistanlık işini neden kabul ettiğimi biliyordu ama ona oteldeki görevimin geçici olduğunu söyledim.

"Bu ani fikir değışikliği de neyin nesi?" Sophia soruyor. "Anlamıyorum."

Omuz silkiyorum. "Onun her zaman seksi olduğunu düşünmüşümdür," diyorum. Yine doğru sayılır.

Natasha, "Birinin seksi olduğunu düşünmek onunla evlenmekten çok uzaktır," diyor.

"Doğru. Ne diyebilirim ki? Onun... düşündüğümde farklı olduğunu öğrendim." İşte *bu* yüzde yüz doğru. Evet, Leo kadınlardan payına düşeni fazlasıyla almış bir çapkın ama nazik, tatlı ve alçakgönüllü biri. Ondan hoşlanıyorum. Daha önce babamı benden nasıl uzaklaştırdığını tekrar tekrar hatırlıyorum. Babamı işe almaması konusunda onunla konuşmam gerekiyor ama babamı tekrar görmenin zor olacağını biliyor olmalı. İstemedi bunu kolaylaştırdı.

Leo iyi bir adam. Onunla sohbet etmeyi seviyorum, onunla yemek yapmayı seviyorum. Elini sırtımda ve dilini bacaklarımın arasında hissetmeyi seviyorum. Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. Düzgün düşünmeli ve Leo'dan hoşlanmamın tüm nedenlerine odaklanmayı bırakmalıyım. Ben onun gerçek nişanlısı değilim.

"Birkaç yıl önce beni sürüklediğin kostüm partisini hatırlıyor musun?" Sophia'ya sordum.

"Kostüm partisi *olmayan* mı?"

Başımı salladım. "Peki ya partide sohbet ettiğim şu adam?"

"Gerçekten hoşlandığın ama sonunda bir pislik olan mı?" Sonrasında haftalarca bunun hakkında konuştuk. Sophia ona mesaj atmamı, nerede yaşadığını öğrenmemi ve sonra da postayla ona tuhaf şeyler göndermemi istedi. Sanırım o sırada ikimiz de çok içmiştik.

"Doğru," diyorum. "Sana söylemedim çünkü deli olduğumu düşüneceğini biliyordum ama o Leo. Benim patronum. Nişanlım. Partideki adam."

"Kapa çeneni," diyor Sophia omuzlarımdan tutarak. "Ciddi misin sen? Farkına vardığında neden bana söylemedin?"

"Ona işini kışına sokmasını söylememi isteyeceğini düşünmüştüm ve işi gerçekten istiyordum."

Beni bırakıyor ve sıranın üzerine yığılıyor. "Evet, muhtemelen bunu sana söyledim."

"Ve insan renginde olduğum için beni tanımadı. Onunla daha önce tanışmamışım gibi davranmaya çalıştım. O da

partideki adam değildi."

"Kafam çok karıştı," diyor Natasha. "Geri dönebilir miyiz?"

Natasha'ya Leo ile ilk karşılaşmamızın detaylarını anlatıyoruz. Büyük bir dikkatle dinliyor.

Yavaşça başını sallayarak, "Ve kismetten kurtulunmaz," diyor.

"Kaderden kaçamazsın," diyor Sophia. "Sen ve o birdenbire ortaya çıkmadınız. İki yıldır kaynayıp duruyorsunuz!"

İnlememeye çalışıyorum. Kulağa çok klişe geliyor. Bu bir tesadüftü.

"Eğer kaderinizde birlikte olmak varsa, o zaman seks çok iyi olmalı. Bize her şeyi anlatın!" Sophia diyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Her zaman zengin, güçlü, yakışıklı erkeklerle seks yapmanın tam bir hayal kırıklığı olduğunu düşünürüm çünkü denemek için hiçbir sebepleri yoktur."

Dün geceyi düşünerek başımı salladım. Hiçbir şekilde bir hayal kırıklığı değildi. Bir süredir aramızda bir şeyler kaynıyordu, ama kaynama? Bunu beklemiyordum. Bana hissettirdiği şeyleri hissetmeyi beklemiyordum. Onun yanında bu kadar rahat hissetmeyi beklemiyordum, sanki kendimin her versiyonu olabilirmişim, her anlamda çıplak olabilirmişim ve o benim her parçama tapacakmış gibi.

"Kötü olduğunu mu söylüyorsun?" Natasha soruyor.

Başımı sallıyorum. "Yatakta bu kadar iyi olmak onun işi değil," diyorum. "Belki de bu yüzden evet dedim."

Kahkahalara boğuluyoruz ve masaya bir tur daha içki geliyor. Gülmek iyi hissettiriyor. Her gülüş babamı biraz daha uzakta hissettiriyor.

"Artık seksin ne kadar iyi olabileceğini bildiğim için geri dönmek istemiyorum," diye ekliyorum. Umarım dün geceyle ilgili anılar kaybolur, çünkü eğer kaybolmazlarsa, daha azına asla razı olamayacağım.

"Hiç bekâr arkadaşları var mı?" Sophia soruyor.

"Jamie'nin bu soruyu sormanızdan hoşlanacağından emin değilim," diye cevap veriyorum.

İç çekiyor. "Evet, şey, ara verdik. Birbirimizi hiç görmüyoruz ve görüşmek için bir şeyleri değiştirmeye de çalışmıyoruz. Garip bir araftayız, yirmi yaşında olsak sorun olmazdı ama ben otuza girmek üzereyim."

"Tanrım, Sophia, bu çok boktan," diyorum. "Ama bir mola? Bu ne anlama geliyor?"

"Kaçınılmaz ayrılığı geciktiriyoruz sanırım." Başını sallıyor ve kadehini geri çekiyor. Yüzünü buruşturuyor. "Haklısın. Boktan bir durum. Ve daha da kötüsü, ikimizin de çıkışa doğru ilerlediğimizi hissedebiliyorum ve ikimiz de diğerini durdurmaya çalışmıyoruz."

Elini sıkıyorum. Çok fazla alkole ihtiyacımız olacak.

"Harika birini hak ediyorsun," diyorum.

Başını sallıyor. "Sen de."

Ben bir şey söylemiyorum ve Natasha bir şey kaçırmış gibi aramıza bakıyor.

Natasha durup dururken, "Erkeklerin sevişmeyi oyunun önünde konuşarak öğrendiklerini sanmıyorum," diyor. Derin bir ses tonuyla, "'Dostum, dün gece kız arkadaşımın G noktasını keşfettim. Bunu bir parmakla denemelisin. Leo'nun mükemmel olması arkadaşlarının da öyle olduğu anlamına gelmez. Ama denemeye değer olabilir."

Sophia ve ben, zaten biraz çakırkeyif olduğu belli olan Natasha'ya gülüyoruz.

Leo'nun arkadaşlarıyla tanışmadım ama sanırım onlar böyle konuşmalar yapmıyorlar. Bir özlem duygusu hissediyorum ve şu anda ne yaptığını, arkadaşlarıyla birlikte olup olmadığını merak ediyorum. Onların nasıl olduklarını, benim onlardan ondan hoşlandığım kadar hoşlanıp hoşlanmayacağımı ve onların da benden hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyorum.

"Muhtemelen haklısın," diye yanıtlıyor Sophia. "Sadece bu kasabada biraz olsun düzgün birini bulabileceğimi umarak yaşıyorum." Bana dönüyor, yüz ifadesi ciddi. "Şaka yaptığımızın farkındayım ama gerçekten senin adına çok mutluyum." Sesi kırıldı. "Seni özleyeceğim, hepsi bu."

Kolumu ona doladım, her şey yalan olduğu için onu boş yere üzdüğüm düşüncesiyle midem sıkışıyor.

"Hey, ben göç etmiyorum. Sadece nehrin ötesinde ve caddenin karşısında olacağım."

Başını sallıyor, gözlerindeki hayal kırıklığını gizleyemeyen sahte bir gülümseme takınıyor. "Bu gece biraz eğlenelim." Telefonunu çıkarır. "Bir fotoğraf çekelim. Leo'ya gönderip eğlendiğinizi haber verebilirsiniz."

Umarım hissettiğim irkilme fotoğraftaki ifademe yansımamıştır. Leo ve ben kasıtlı olmadıkça hiç mesajlaşmadık - New River'a yönlendirmeler, akşam yemeği için zamanlama, bu tür şeyler. Ona öylesine bir mesaj göndermek konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum.

Natasha ayağa kalkıyor ve diğer yanıma geliyor, böylece ben ortada kalıyorum. Sophia telefonu uzatıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, sanki yeniden on yedi yaşındaymışız gibi pozlar verip selfie çekiyoruz.

Sophia seçenekler arasında geziniyor. "Bu kesinlikle en iyisi."

Telefonum hemen ötüyor ve fotoğrafı getiriyorum.

Sahte gelin tacının içinde gülünç görünüyorum. Ne düşünüyordum ki ben?

"Ona gönder. Seksi görünüyorsun."

Başımı sallıyorum. "Hayır, ona sonra gösteririm," diyorum. "Göndermek zorundasın!"

Sophia diyor ki.

Natasha telefonu elimden çekip aldı. "Neden göndermedin ki? Çok seksi görünüyorsun."

Sophia, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," diyor.

Kafamı kaldırdım ve ikisi de bana bakıyordu. Ne yapmalıyım? Eğer nişanlıma sahte bir taç giymiş halimin fotoğrafını göndermeyi reddedersem, bende bir sorun olduğunu düşünecekler. Eğer gönderirsem, Leo bende bir sorun olduğunu düşünecek. Bu bir kaybet-kaybet durumu.

"Devam et," diyor Sophia.

Pes ediyorum, Leo ile sohbetimi açıyorum ve telefonumu yüzüstü masaya koymadan önce fotoğrafı bırakıyorum.

Birer içki daha sipariş ediyoruz. Sophia bize Jamie'den sonra aktör olan bir adamla ilk randevusunu anlattı.

Ünlü olan. "Başarılı olmaya" çalışıyor ve Sophia onu analiz etmek için harcadığı onca zamana değip değmeyeceğine karar veremiyor. Benim oyum *kesinlikle hayır*, ama şu anda bunu söylemeyeceğim. Hala ona çok düşkün. Telefonum titriyor ve kalçalarımnda hissediyorum. Kontrol etmeden Leo olduğunu anladım.

Sophia ve Natasha, bu yeni adamın Sophia'yı haftada bir kereden fazla görmeyi reddetmesini derinlemesine analiz edene kadar beklerim. Eğer yatıyor olsalardı, haftada bir görüşmek onun bunu sıradan tutmaya çalıştığı anlamına gelirdi, ama henüz seks yapmıyorlar. Oynadığı oyun her neyse, Sophia'nın zamanını almaya değmez. Onu önemseyen birini bulmalı. Düşünceli birini.

Asansörle yirmi kat aşağı inen biri, böylece tek başınıza yukarı çıkmak zorunda kalmazsınız. Kahvaltıdan önce çıktığınız için size öğle yemeği getiren biri. Başa çıkılamayacak kadar çok olduğunda babanızın dikkatini sizden uzaklaştıran biri.

İkisi de meşgulken, telefonumu masanın üzerinden kaydırıp bir göz atıyorum.

Sıcak

Leo sadece bunları yazıyor ama sonrasında yarısı yenmiş bir kase makarna ve peynirin fotoğrafını gönderiyor.

Ekrandaki üç nokta bana yazdığını söylediğinde kendi kendime gülümsüyorum. Nefesimi tutuyorum, devamını bekliyorum.

Tadı senin kadar güzel değil.

Allığım ayak parmaklarımdan başlayıp kulaklarımın ucunda bitiyor.

TWENTY

Jules

Beynimin içinde havalı matkaplar ve kazmalarla zorla dışarı çıkmaya çalışan binlerce meşgul inşaat işçisi var. Göz maskemi takıyorum ama yine de biri gözbebeklerime ışık iğneleri sokuyormuş gibi hissediyorum.

Birinin bunu durdurması gerek.

Yastığı başımın altından çekip yüzüme koyuyorum ama açıklanamaz bir şekilde kumaş Leo kokuyor. Zayıf ve feryat eden bir kadına kokulu tuz vermek gibi, aslında beni canlandırıyor. Yastığı atıyorum ve göz maskesinin bir köşesini sıyrıyorum.

"Günaydın güzelim," diyor Leo yatağımın altından. Tanrım, neden benim yatak odamda? Biz... Dün gece eve geldiğimizi bile hatırlamıyorum.

"Neden sen-?" Arkasındaki açıklanamaz sanat eserine bakıyorum. Uyandığımda gördüğüm manzara bu değil. Sağa sola bakıyorum, sonra göz maskesini tamamen çıkarıyorum ve dimdik oturuyorum. "Burası benim odam değil."

Leo kıkırdıyor. Üzerinde bir havlu var, saçları duştan dolayı hâlâ nemli. O kadar temiz ve taze görünüyor ki

Sanki biri beni bir çöplüğe atıp kapağını kapatmış gibi hissediyorum. "Burası benim odam."

"Neden senin odandayım?"

Omuz silkiyor. "Gece yarısından hemen sonra geldin. Ben çoktan yatmıştım ama sen bana teşekkür etmek için iyi bir zaman olmadığına karar verdin. Sonra gözlerini kapadın ve yatağa düştün."

Elimle ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım. Burada mı uyudum?"

"Önemli bir şey değil," diyor.

"Biz... ben... yani, bir şey yaptık mı?"

"Uyuyakalmışsın. Ben de tekrar uyudum. İkimizin de yaptığı tek şey uyumaktı. Dik durmayı beceremiyordun, bu yüzden yatağa girdiğinde ikimiz de bayılmıştık."

Alt dudağımı ısıırıyorum. "Berbat haldeyim." Patronunuzla seks yapmak başka bir şey ama darmadağınık ve tutarsız bir şekilde sızmak bambaşka bir şey.

"Komikti. Ve büyütülecek bir şey değil. Kafana takma."

O banyoya geri dönüyor ve ben yatağından yarı yuvarlanarak, yarı sürünerek çıkıyorum. Hâlâ dün geceki kıyafetim üzerimdeydi. Başımın üstünü tutuyorum. En azından hala gelin tacımı takmıyorum. Hemen komodinin üzerinde görüyorum ve inliyorum. Onu takarken uyuyakalmadım, değil mi?

Leo yumuşak gri bir joggers ve beyaz bir tişörtle yeniden ortaya çıkıyor. İçimden diş fırçası ve Silkwood duşu almak geliyor. "Kahve içmeye gidiyorum. İsteyip istemediğini sormama gerek yok. Sana iki tane getireceğim."

Gülüyorum ve kafatasımla beynim yüksek hızlı bir çarpışmaya maruz kalmış gibi hissettiğimde hemen pişman oluyorum. Avuçlarımla başımın yanlarını tutuyorum.

"Başka bir şey var mı yoksa size sadece karbonhidrat çeşitleri mi getireyim?"

Başımı salladım. "Kulağa mükemmel geliyor. Ben duş almaya çalışacağım."

Gülüyor ama benimle alay eder gibi değil, daha çok *acınlı hissediyorum dostum* der gibi gülüyor. Hafifçe gülümsedim.

"Birazdan görüşürüz."

"Sipariş vermeyecek misin?"

Ben soruyorum. "Oraya gidip taksiyle geri getireceğim."

İnliyorum. Bırakın egzersiz yapmayı, temiz hava alma fikri bile içimde kusma isteği uyandırıyor. "Aferin sana," diye mırıldanmayı başarıyorum.

Duş almak için yanından geçerken beni durduruyor ve çenemi kaldırıyor. "Çok tatlı bir sarhoşsun, bunu biliyor muydun?"

Kendimi yüzde on daha iyi hissetseydim, tişörtünü kapıp içine sokulur, beni daha iyi hissettirmeye çalıştığı için ona teşekkür ederdim. Ama hissetmiyorum. Yatak odasında sızdığım için hâlâ biraz garip hissettiğimi söylememe gerek bile yok.

"Şu anda hissettiğim şey şirin olmak değil."

"Sen her zaman sevimlisin." Erkek arkadaşımın gibi alnıma bir öpücük konduruyor, sonra kapıya yöneliyor. "Ben yokken aklına bir şey gelirse bana mesaj at," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Bir ayağımı hafifçe diğerinin önüne atarak duşa doğru ilerliyorum. Sonunda, daireyi boydan boya bebek adımlarıyla geçeceğim. Eğer hızımı arttırmazsam, o dönmeden yatak odama varamayacağım.

Ama yatak odama ulaştım. Ve ön kapının açıldığını duymadan önce duşa girip çıkıyorum. Bir tişört ve tayt giyip mutfığa doğru ilerliyorum.

"Hızlıydın," diyorum.

Kese kâğıdından bardak çıkardığı tezgâhtan bana doğru dönüyor. Ne kadar yakışıklı olduğu gözüme bir tuğla gibi çarpıyor. Göğsü normalden daha geniş ve kolları daha güçlü görünüyor - daha önce gördüğümünden daha kaslı. Duştan önce ona odaklanmış olamam.

"Daha önce sana bir şey için teşekkür etmek için odana geldiğimi söylemiştin. Sana ne için teşekkür ediyordum?" Ona sordum.

Gözlerini kısıyor ve sonra bana bir kahve fincanı uzatıyor. "Oh, dün gece mi?" Omuz silkiyor. "Emin değilim. Ben tam olarak anlayamadan sen bayıldın."

"Babamla uğraştığım için olmalı." Bakışlarım yere çarptı. Bunu görmek zorunda kaldığı için çok utanıyorum. İki beklenmedik ziyaretçinin geldiği onca gün arasında. "Ona dışarı kadar eşlik etmen çok hoştu ama ona iş veremezsin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Başımı salladım. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Gerçekten arayıp bir görüşme a y a r l a y a c a k değil ya."

"Çoktan yaptı. Bir hafta sonra Cuma günü. Bir buçuk."

"Aradı mı?" Bu işi gerçekten istiyor olmalı. "Ödül töreninden sonraki gün onunla görüşecek misin? O gün çalışacak mısınız?" Leo cevap vermeden önce inledim. "Gelmeyecektir. Ama gelme ihtimali varsa, lütfen ona iş vermez misin?"

"Gelmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "İmkânı yok." Bana mesaj bile atmamıştı. Şaşırmamalıydım, şaşırmadım da. Sadece...

"Onu en son ne zaman gördün?" Leo soruyor.

"Genç bir kızdım. Altı ay gittikten sonra ortaya çıktı. Daha önce hiç bu kadar uzun süre gitmemişti. Annem ilk kez onun bıraktığı yerden devam etmesine izin vermedi." Omuz silkiyorum. "Onunla gurur duyuyordum. Geri döndüğünde her zaman çok fazla stres getirirdi. Sonunda onun gelip gittiği bu sonsuz atlıkarıncadan k u r t u l m u ş gibi hissettik."

"Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Bunu o zaman da hak etmiştin, şimdi de özellikle hak ediyorsun."

Gülümsüyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum. Ona dönüp baktığımda gözlerini hâlâ benden ayırmıyor ama babam hakkında konuşmak istemiyorum. "Yatağında yattığım için özür dilerim," diyorum.

"Ne zaman istersen."

"Beni yatağıma kadar taşıyabilirdin. Gerçi, Tanrı'ya şükür yapmadın, üzerine kusabilirdim. Uzun zamandır bu kadar sarhoş olmamıştım. Sanırım tekila yüzünden."

Beni uçurumun kenarına getiren buradan ayrıldım. Sıvı cesaret olduğunu düşünmüştüm ama sadece sıvı alkolmüş."

Gülüyor ve sonra bana tabakta bir hamur işi uzatıyor. Çok medeni biri. İngiliz genlerinden olmalı.

"Film izlemek ister misin?" diye sorar.

"Tabii. Normalde Cumartesi günleri böyle mi yaparsın?" Kanepelere doğru ilerlerken "Hayır," diyor.

"Ama

bugün normal olan pek bir şey yok."

Yerimizi alıyoruz ve Leo filmlerin listesini çıkarıp geziniyor. Telefonumu belime soktuğum yerden çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyorum. Sophia ya da Natasha'dan hiçbir şey yok. Muhtemelen hâlâ uyuyorlardır.

"Nelerden hoşlanırsın?" diye soruyor.

"Patlama veya yanıp sönen ışıkların olmadığı sessiz ve huzurlu bir şey. Kısaca nefret edeceğin herhangi bir şey."

Kıkırdıyor. "Televizyon seti alemine ne dersin?" "Mesela...?"

"*Killing Eve*?"

"Cinayet işleyecek kadar midem olduğunu sanmıyorum. Nazik olmaya ihtiyacım var."

"Şu İngiliz yemek programı mı?"

"Buna *bayıldım*. Bunu kaldırabileceğinden emin misin?"

"Markasız olduğunu biliyorum ama tamamen yatırım yaptım. Ben sadece ilk seriyi izledim."

Daha dik oturdum, tamamen büyülenmişim. "Ben de!"

Bana bir gülümseme fırlattı. "Biz birbirimiz için yaratılmışız. Kim bilebilirdi ki?"

Leo oynat tuşuna bastığında midem bulanıyor.

İki bölüm sonra bana ikinci bir pasta uzatıyor ve ben onu geri çevirmiyorum. "Şu anda New York'taki her şeyi yemek istiyorum. Akşamdan kalma olmak ve İngiliz fırıncılığına gömülmek kalori kontrolü için bir reçete değil."

Gülüyor ve kanepenin daha derinlerine yerleşiyor. Burada benimle olmasaydı şu anda ne yapıyor olurdu merak ediyorum,

akşamdan kalmalığımı iyileştirmeme yardım ediyor. Ona sormadan telefonum çaldı. Arayan Natasha'ydı.

Daha yeni canlanıyorum. Kafam patlamak üzere ama seninle kutlama yaparken harika bir gece geçirdim. Leo'ya selam söyle ve benim için teşekkür et. Ne bayılma ustası ama.

Dün gece Leo'ya sadece *ben* teşekkür etmek istemedim, Natasha da bu sabah ona teşekkür etmek istiyor. Bir bayılma ustası olduğu için, her ne demekse. Belki de Ohio'ya özgü bir şeydir.

Natasha'dan gelen mesajı tekrar okurken, bu kez Sophia'dan bir mesaj daha alıyorum.

Umarım benden daha iyi hissediyorsundur. Leo'ya teşekkür et.

Umarım yakında onunla tanışırız.

İşte bu kadar. Hepimizin ne için minnettar olduğunu bilmem gerek. "Leo, neden dün gece odana gelip Sen?"

Omuz silkiyor. "Hatırlayamıyorum."

Buna inanmıyorum. Arkadaşlarımdan da minnettar olması babamla ilgili değildi.

"Ama Natasha ve Sophia mesaj atıp size teşekkür etmemi istediler. Neler oluyor?"

İnliyor ve ekrana odaklanmaya devam ediyor. "Teknikte ne kadar kötü şans. Sanırım eve dönüyor. Joanne bu seriyi çantada keklik görüyor. Ben söylüyorum."

"Leo," diyorum. "Lütfen söyle bana. Gerçekten utanç verici bir şey yapmış olsam bile bilmek istiyorum."

Gözleri benimkilere kaydı. "Neden utanç verici bir şey yaptın ki?"

"Belli ki sana neden bu kadar minnettar olduğumuzu söylemekten kaçınıyorsun," diyorum. "Muhtemelen duygularıma dokunmak istemediğin içindir. Ne olursa olsun üstesinden gelebilirim."

"Önemli bir şey değil. Ben sadece... dün gece hesabını ödedim, hepsi bu. Önemli bir şey değil."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Dün geceki yemeğimizi ve içkilerimizi sen mi ödedin? Nasıl ödedin?"

Gözlerini kısıyor. "Kredi kartıyla," diyor, sanki ben bir aptalmışım gibi.

"Yani, nerede olduğumuzu nereden biliyordun ki?"

Omuz silkiyor. "Gönderdiğin resimden restoranı tanıdım."

"Yani, öylece karar verdin-"

"Gerçekten önemli bir şey değil. Onları aradım ve kart numaramı verdim. Önemli bir şey değil."

Ama hiçbir şey değildi. Tıpkı dün babamla uğraşmasının hiçbir şey olmadığı gibi. Büyük bir olaydı. Gerçekten büyük bir olay. Sadece para yüzünden değil, para Leo için pek bir şey ifade etmiyor. Düşünceliliği ve nezaketi mi? Cömertliği ve alçakgönüllülüğü? Bunlar bir erkek arkadaşın -ya da gerçek bir nişanlının- masaya getireceği türden şeyler. En azından iyi olanlardan biriye.

"Çok naziksin Leo." Sesim biraz titrek çıkıyor. Şaka yapmıyoruz, birbirimize takılmıyoruz. O gerçekten güzel bir şey yaptı ve ben de tüm kalbimle ona minnettarım.

Ses tonumdaki farkı anlamış olmalı, çünkü bakışlarını televizyondan çekip bana bakıyor. "Sorun yok. Bir şey olmadı."

Bir süre birbirimize bakıyoruz, sonra iki. Parmaklarını bileğimde dolaştırıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Sen buna değersin. Güzel vakit geçirmeni istedim. Zor bir gün geçirdin."

Onu öpmek istiyorum. Beni öpmesini istiyorum. Onun birlikte olacağım erkek olmadığını biliyorum - Leo gibi bir erkeğin asla bir kadınla yuva kuramayacağını ve ona bağlanamayacağını anlıyorum. Ama şu anda, bağlılık ya da yuva kurma hakkında düşünmek istemiyorum. Sadece Leo Hart'ın beni öpmesini istiyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyor, çünkü üzerimden kayıyor, beni kanepeye geri itiyor, nefesi boynuma değişiyor.

"Şu anda çok seksi görünüyorsun."

Saçlarım nemli ve üzerimde bir tişört ve tayt var. Hiç de seksi değilim. "Sanırım her şey göreceli," diye homurdanıyorum. "Beni ikinci el pantolonlarla görmeye alışkınsın."

"Sen her zaman seksisin." Köprücük kemiğime bir öpücük konduruyor. Vücudumdaki her molekül hazır olma geçiyor. Sanki vücudumda var olduğunu bilmediğim bir tür şifreye sahip ve sadece birkaç hareketle -dudaklarının bir hareketi, parmaklarının bir dokunuşu- kilidim açılıyor ve tamamen onun oluyorum.

Bacağıma karşı ereksiyonunu hissediyorum ve anında özlemle ıslanıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Akşamdan kalma bir halde Colorado'ya gidip geliyorum ve hâlâ onu istiyorum. Elleri tişörtümden yukarı kayıyor ve beni sütyensiz bulup inliyor. "Siktir, Jules." Tişörtü yukarı itiyor, ben de başımdan geçirmesine yardım ediyorum. Meme ucumu baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırıp çekiyor ve bu o kadar acı verici bir zevk ki sırtım kavisleniyor ve haykırıyorum.

Beni bırakıyor ve tişörtünü çıkarıyor. Kollarındaki, boynundaki ve yüzündeki deri o kadar pürüzsüz ki sanki cilalanmış gibi görünüyor. Üzerime eğildiğinde ellerimi omuzlarında ve önünde gezdiriyorum. Göğsünde küçük bir kıl var ve bu beni sersemletiyor, sanki onu gördüğümde bir tür biyolojik şalter atıyor.

"Akşamdan kalmalığın nasıl?" diye sorar. "Ne akşamdan kalması?"

Kıkırdıyor ve öpmek için eğiliyor. Dişlerini çenemde gezdiriyor ve sonra sanki beni tadıyormuş gibi dudaklarımın arasına dalıyor. Sanki bana işkence etmeye çalışıyor. Dilini, sikini, parmaklarını, hepsini şu anda içimde istiyorum.

Pantolonunun beline yapışıp aşağı itmeye çalışıyorum ama ellerim sikini buluyor ve ona uzanıyorum. Kalçalarını çeviriyor ve arkamda uzanacak şekilde kayıyor, bir eli belimde, diğeri taytımın bel bandında.

"Bana dokunmayacaksın. Sana dokunma sırası bende olana kadar olmaz," diyor. Parmakları beni yerinde tutarken

aşağıya ve kıvrımlarımın arasına kayıyor. Bana her dokunduğunda erimekten daha iyi olmak istiyorum. Ama olamıyorum. Kendimi kontrol etmemi engelliyor.

Parmakları klitorisimin etrafında dönerken inliyorum. Kıcıma sertçe bastırıldığını hissedebiliyorum ve onu sadece içimde istiyorum. "Leo, lütfen," diyorum.

"Çok güzel davranışların var," diyor kalçalarını döndürerek. "Ama bana ne zaman dokunacağına, sana ne zaman dokunacağıma, içine ne zaman kayacağıma sen karar veremezsin." Dişleri boynumu sıyrıyor ve inliyorum. Elimde değil. Ona duyduğum ihtiyacın üstesinden gelemiyorum. Kalçalarımı eline karşı döndürüyorum, daha fazlasını istiyorum, parmaklarından hisler çalmaya çalışıyorum.

Serbest eliyle taytımı ve iç çamaşırlarımı aşağı indiriyor. Ereksiyonu kıcıma oturdu. Sert. Sıcak. Zonkluyor. Vücudum rahatlamayla titriyor. Yakında olacak. *Yakında, yakında,* içimden bir ses haykırıyor.

"Senin için ne kadar zor olduğumu hissediyor musun?" diye fısıldıyor kulağıma. kulak. "Bana ne yapıyorsun?"

Taytımın geri kalanını ve kendi joggers'ını çıkardı, böylece ikimiz de çıplak kaldık. Ayağa kalkıyor ve üzerine oturmam için bana rehberlik ediyor. Aleti tavanı gösteriyordu ve girişime yönlendirmeden önce bir prezervatif taktı.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. O içimdeyken hareket edecek gücüm var mı bilmiyorum.

Yavaşça oturuyorum ve o da kayarak içime giriyor, beni geriyor, derinliklerime kadar dolduruyor. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor ve nefesim kesiliyor.

Hareket edemiyorum. Çok doluyum. Tam bir uçurumun kenarında.

Parmakları tekrar meme uçlarımı buluyor ve hepsi bu kadar. Orgazmım sanki ilk kez boşalıyormuşum gibi içimde spiral çizerken başımı geriye atıyorum. Bacaklarım titremeye başlıyor ve sırtım yükseliyor. Ben boşalırken Leo inliyor.

"Siktir, Jules. Çok güzelsin."

Tekrar yeryüzüne inerken birkaç derin nefes alıyorum. Eliyle yüzümü kavırıyor ve öne doğru eğiliyorum, alınlarımız birbirine değiyor. "Özür dilerim," diye cevap veriyorum. "Genelde... Bu benim için normal değil."

"Geldiğiniz için özür dilemeyin" diyor. "Özür dilemeyin. Sen bozuk değilsin. Yanlış bir şey yapmadın."

Hareket etmedik ama onu hâlâ içimde hissedebiliyorum. Daha yeni boşalmış olmama rağmen, kalçalarımı küçük hareketlerle ileri geri hareket ettirerek kaymaya başlıyorum.

"Kontrolünü kaybedecek kadar tahrik olduğun için özür dileme. Benimle güvendesin."

Hareketlerim daha büyük, daha hızlı hale geliyor ve kalçalarımı kavrayarak beni yavaşlatıyor. "Acelemiz yok," diyor. "Bütün gün sevişeceğiz. Bitiş çizgisine doğru bir yarış yok."

Beni sıkıca aşağı çekerken inliyorum ve alt dudağımı ısırıyorum, içimdeki sertliğinin tadını çıkarıyorum. Onun verdiği his mi, beni bütün gün becereceği fikri mi yoksa acele etmek istememesi mi bilmiyorum ama onun için tekrar hazırım. Belki de hepsi bu.

Beni hafifçe yukarı kaldırıyor ve tekrar aşağı çekiyor, şimdi daha büyük hareketler ama hepsi onun hızında. Tam istediği gibi

-Ama aynı zamanda benim istediğim gibi. Neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Ellerimi göğsüne bastırıyorum ve vücutlarımız birlikte çalışmak üzere tasarlanmış gibi hareket ediyor, onun siki girip çıkıyor, benim kalçalarım sallanıyor. Gözlerimiz sanki birbirimizin zihnini okuyabiliyormuşuz gibi kilitlenmiş.

Sonra aniden kalçalarımı kavradı ve beni geri çekip kendisinden uzaklaştırdı, beni boş bıraktı.

"Kahretsin," diyor, başı kanepeye geri dönüyor. "Çok yaklaştım."

"Bu kadar çabuk mu?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sanki çocuk gibiyiz." Bir parmağımı göğüs kemiğinde gezdiriyorum, sonra da siki dibinde. "Hoşuma gitti," diyorum.

Kıkırdıyor. "Öyle mi?"

"Yani, ilk gelmediğim gibi değil. Seninle ikinci kez gelmeyecek değilim."

Diz çöküp onu girişime doğru bastırıyorum.

İçimi doldururken inliyorum, sanki onu ilk kez içimde hissediyormuşum gibi. Kalçalarımı sallamaya başlıyorum ve onun ifadesi beni teşvik ediyor. Parmaklarım klitorisime dalıyor ve o da inleyerek aşağı bakıyor.

Parmaklarımda bir vızıltı başlıyor ve kısa sürede vücudumu kaplıyor. Onun için, onunla, onun üzerinde titreşiyorum. O daha sert, daha derin iterken onu daha yakına çekmek için omuzlarını tutuyorum. İkimiz de aynı anda patlıyoruz, birbirimize kenetleniyoruz, orgazmlarımız sanki büyük bir doruk noktasını paylaşıyormuşuz gibi içimizde gürlüyor.

TWENTY-ONE

Leo

Pazartesi geceleri kutsaldır, en iyi arkadaşlarımla yağ çiğneyerek geçirilir. Bu gece, hayatımı emanet ettiğim ve bana güvenen beş kişiye adanmış bir gecedir. Başarım arttıkça, yakın çevremın gerçekten ne kadar önemli olduğunu fark ettim. Pek çok insanla dostum ama sadece birkaçıyla arkadaşım.

Bu Pazartesi herkes benim evimde toplanıyor. Genelde bir barda ya da restoranda buluşuruz ama birinin konuşmak istediğı özel bir konu olduğunda dairelerimizden birinde toplanırız. Bu hafta Worth, ödöl töreninden önce herkesin Jules ile tanışabilmesi için benim evimde toplanmamızı önerdi. Haklı olarak nişanlımı o gece en iyi arkadaşlarımla tanıştırmamın şüphe uyandıracağını belirtti.

Erkeklerin onun gerçek nişanlım olmadığını bildiklerini söylediğimde Jules bana zor anlar yaşattı. Arkadaşlarına ya da ailesine söylememesini istediğim için bunun haksızlık gibi geldiğini anlıyorum. Fark şu ki, bu sahte nişan *onların* fikriydi. Ve benim de onların sırlarından fazlasıyla haberim var.

Kesinlikle kimseye söylemeyeceğim, özellikle de Fisher'a. Ona söylediğim her şeyi yapmak zorunda, artık telefonumda iki salatalıkla çekilmiş fotoğrafı var.

Nadia'dan beri bir Pazartesi gecesine ev sahipliği yapmadım ve bu konuda biraz garip hissediyorum. Neyse ki Jules hiç garip hissetmiyor. Sipariş ettiğimiz atıştırmalıkları seçmeme bile yardım etti.

"Bu aslında bizim nişan partimiz," diyor bir tabak kızarmış sebzeyi ortaya çıkarırken. "Ve eşofman giyebiliyorum çünkü kimseyi etkilemeye çalışmıyorum, çünkü hepsi bunun sahte olduğunu biliyor."

Kimseyi etkilemeye çalışmasına gerek yok. Ne giyerse giysin her zaman muhteşem görünüyor.

"Bilgiçlik taslamak istemem ama eşofman giymiyorsun," diyorum.

"İyi gözlem," diyor. "Mesele şu ki, eğer isteseydim yapabilirdim."

Kıkırdıyorum çünkü onun mantığını anlayamıyorum. "Harika görünüyorsun," diyorum. Saçları açık ve beline kadar iniyor. Jules'un saçının kendini ne kadar rahat hissettiğini gösteren bir barometre olduğunu öğrendim. Saçları açıkken en otantik halini sergiliyor.

"İyi misin?" diye soruyor, beni ona bakarken yakalıyor.

"Sana iltifat ediyorum ve sen bana iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?" Gülüyor. "Yani, biraz gergin görünüyorsun."

"Biraz gerginim."

Başka bir tabağın kapağını kaldırıyor. "Neden? Bu insanlar senin en iyi arkadaşların değil mi?" Duraklıyor, yüzünü bana dönüyor. "Burada olmam seni endişelendiriyor mu? Daha kolay olacaksa spor salonuna gidebilirim."

Başımı salladım. "Hayır, öyle değil. Sadece..."

"Ne?" diye sorar. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Evliliğimizin geri kalanında bunu sana karşı kullanacak olan gerçek nişanlı ben değilim."

Şimdi evliliğe dair bu acımasız bakış açısını açmanın zamanı değil, ama babasıyla ilgili hikayeleri duydum, bu yüzden anlıyorum. "Bu sıkıcı bir hikâye ve geçecek. Sadece

biraz korkuyorum."

"Sıkıcı bir hikaye için yaşıyorum" diyor. "Her ayrıntıyı istiyorum. Bana her şeyi anlat." Yemekleri düzenlemeye, tabakları ve çatal bıçakları yerleştirmeye devam ediyor. Yardım etmeliyim ama onu izlemek beni bir tür transa soktu. Gözlerimi ondan alamıyorum.

"Yaz boyunca biriyle biraz zaman geçirdim. Benim alanıma girme konusunda biraz ısrarcıydı ama ben normalde olduğumdan daha rahattım. Bana yaz sonunda New York'tan ayrılacağını söyledi, ben de doğal bir bitiş tarihimiz olduğunu ve benden bir şey beklemediğini düşündüm ve öylece devam ettim."

"Doğru," diyor Jules. "Onun ısrarcı olmasına göz yumdun. Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Burada çok zaman geçirmek istiyordu. Benim evimde. Sonra arkadaşlarımla tanışmak istedi. Takılmak. Geriye dönüp baktığımda, bu konuda çok barizdi."

"Ne hakkında? Seninle vakit geçirmek istediğim konusunda mı?" Sesinde sinirli bir ton var.

İç çektim. Belli ki hıyarlık ettiğimi düşünüyor. Nadia'ya inandığım için kendimi hâlâ aptal gibi hissediyorum. "Meğer tanımak istediği ben değilmişim. Bennett'in bilişim sistemine girmeye çalışıyormuş."

"Anlamıyorum." Elindeki son çatal bıçak takımını da bırakıp bana baktı.

"Bennett'e ulaşmanın bir yolu olarak beni hedef aldı. Gerçekten son teknoloji işler yapan bir bilişim şirketinin sahibi. Muhtemelen yabancı bir hükümeti temsil eden bir hacker'dı ve Bennett'e fiziksel olarak yeterince yaklaşıp sistemlerine erişmek için beni kullanıyordu."

"Vay canına," diyor kollarını kavuşturup tezgâha yaslanarak. "Bu resmen berbat. Ondan gerçekten hoşlandın mı?"

Ne yapmaya çalıştığını artık bildiğim için doğru cevap vermem imkânsız olan zor bir soru. "Bilmiyorum. Bence kasıtlı olarak çok kolay bir arkadaştı."

"İşte *bana* güvenebileceğinizi böyle anlıyorsunuz. Hiç kimse beni kolay bir arkadaş olmakla suçlamadı."

Kıkırdıyorum ve *seni daha çok sevdiğimi söylemiyorum*.

Zil çalıyor. Jules doğrulur ve tezgâha döner. "Peki ya içecekler? Kokteyl hazırlamalı mıydım? Sahte bir nişanlı olarak ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Lütfen biri bu konuda bir kitap yazabilir mi?"

Kapıya yöneliyorum ve bana doğru gelen Worth ile karşılaşıyorum. "Güvenlik konusunda daha iyi olmalısın," diyor, beni kucakladı.

"Senin için açık bıraktım." Muhtemelen New York'ta iyi bir fikir değildir.

"Bu Jules," diyorum.

Biraz sert ve beceriksiz, ama neden bunu çok sevimli buluyorum? Sanki arkadaşlarımla ilk kez tanışan gerçek kız arkadaşım gibi.

Elimi sırtına götürüyorum, ihtiyacı olmasa da ona biraz güvence vermeye çalışıyorum. Arkadaşlarım onun rahat hissetmesini sağlayacaktır. "Worth olabildiğince iyi, eğer ondan hoşlanmıyorsan boktan bir akşam seni bekliyor demektir."

Worth bana doğru başını sallayarak, "Eğer *ona* katlanabilirsen," diyor, "bir rüyanın gerçekleşmesi gibi olacağım."

Jules sırtlıyor ve Worth'u kucaklamak için kendine çekiyor. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum," diyor.

"Ve sen. Leo için bunu yaptığın için teşekkür ederim. Bu büyük bir istek."

Bana dönüyor, başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "O kadar da kötü değil," diyor.

"Aynı fikirde değilim," diyor Worth. "Leo senin Mayfair'in başına geçtiğini söylüyor. Sana az ödeme yapmadığından emin olmalısın."

Gülüyor. "Ben hallederim, merak etme."

Kapı zili tekrar çaldı ve bu sefer Bennett ve Efa geldi. Onu getirmesini istedim, çünkü Jules'a biraz kadın arkadaşın iyi geleceğini düşünmüştüm,

ve ikisinin iyi anlaşacağından eminim. Ama ayrıca... Efa Nadia'yı benden daha çabuk çözdü. Jules'a güvenmediğimden değıl, güveniyorum. Ama bilmiyorum. Ben de kendime yüzde yüz güvenmiyorum.

Fisher ve Jack Bennett'ten hemen sonra geldi ve Byron son dakika özürlerini gönderdi, yani hepimiz buradayız ama ortam her zamankinden çok farklı. ESPN'i açtım ama kimse o tarafa bakmıyor bile. Herkes sohbet ediyor, yiyecekleri karıştırıyor ve Jules'la sanki bu bir partiymiş gibi konuşuyor.

"Su isteyen var mı?" Jules soruyor. "Susuz kalmamam gerekiyor."

"Evet, lütfen," diyor Worth. Fisher'ın da su istediğı ortaya çıktı. Mutfağına geçip bir sürahiye uzanıyorum ve tam nerede bulabileceğini soracakken Jules'un eline tutuşturuyorum.

Kocaman gülümsüyor ve ben de onu yansıtmaktan kendimi alamıyorum. "Tam da aradığım şey." Seslerimiz alçak, ikimiz kalabalık mutfakta kendimize özel bir alan yaratıyoruz. Bu güzel bir şey.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum. "Sanırım biraz limonum da var, eğer gerçekten süslü olmak istiyorsan."

"Limonların olduğunu biliyorum, çünkü onları *ben* aldım." "Hayatıma neler oluyor, ben bile bilmiyorum Artık buzdolabımda ne var?"

"Ben," diyor bana gülümseyerek. "Ben senin hayatına giriyorum."

"Bilmiyor muyum?" Ve ben bunu umursamıyorum. Hem de hiç. O iyi bir arkadaş, komik, düşünceli ve nazık. Seks harika. O-

Worth düşüncelerimi bölerek, "İkiniz birlikte iyi görünüyorsunuz," diyor.

"Bu dairedaki ışık herkesin iyi görünmesini sağlıyor," diyor Jules. "Ve manzara arkadaşınızı katlanılabilir kılıyor."

Çoğu zaman öfkeli olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Jules'un en son ne zaman gülümsemediğini hatırlamıyorum.

Beni güldürüyor ya da genel olarak mutlu ediyor. O etrafta olmadığında kendimi onun arkadaşlığını arzularken, ne yaptığını ve onu bir daha ne zaman göreceğimi merak ederken buluyorum.

"Demek Mayfair'i sen yönetiyorsun?" Fisher Jules'a sorar. "Öyle," diye yanıtlıyor Jules. "Gelmiş geçmiş en iyi iş."

Fisher, "Buranın başında, buradaki Leo'nun aksine, gerçekten umursayan birinin olması bir değişim" diyor.

"Hey," dedim. "Umurumda bile değil."

Jules kaburgalarımı dürterek, "Hayır bilmiyorsun," diyor.

Ona karşı çıkmak üzereyim ama ne anlamı var ki? İç çekiyorum. "Haklısın, istemiyorum. Bennett'in kaybetmesini istemediğimden değil."

"Bennett neyi kaybedecek?" Bakışları ondan bana doğru kayıyor.

Tabii ki Fisher onu bilgilendirecek kişi. "Her birimiz bir otele sahibiz ve her yıl bir tür yarışma düzenliyoruz. Temelde net gelir artış yüzdesine dayanıyor. Ama brüt gelire de bakıyoruz."

"Huh," diyor. "İkinizin de bir oteli var. Bu bir tesadüf mü?"

Efa, "Onları bağ kurabilmek ve eşit ölçüde rekabet edebilmek için satın aldılar," diyor. "Bu temelde bir penis ölçme yarışması. Ama milyarderler için. Bazıları sadece *Star Wars* hatıralarını alıp takas ediyordu..."

"Ya da belki kaslı araba yarışı?" Jules gülerek söylüyor. Ben de

Benim kaslı bir arabaya binme fikrime mi yoksa otel yarışmasının saçmalığına mı gülüyor emin değilim. İkisi de olabilir. "Mayfair'i sırf çetene uyum sağlayabilmek için aldığına inanamıyorum." Bana dirsek attı.

"Konu bu değil," diyorum. "Mesele..." Cümlemi bitiremiyorum. Çünkü bu çok saçma. Ama aynı zamanda değil. Mayfair'e gerçekten yatırım yapmamış olsam da, onu satmazdım. Bunu yaparsam en iyi arkadaşlarımla olan bağımı koparmış olurum.

"Louis'e neden bu kadar uzun süre katlandığınızı açıklıyor" diyor.

Fisher inliyor. "O adamı kovması için ona yalvardım. İşe yaramaz olduğunu biliyordum."

"Burayı yerin dibine batırıyordu" diyor, "ama az yatırım yaptığı için net kârı nispeten sabit tutuyordu."

Bennett gülüyor. "Yani Leo'nun bu mali yılda net kar konusunda tam bir yıkım yaşayacağını söylüyorsunuz."

Başını sallıyor. "Tek seferde hallettim." Bu kadar sözünü sakınmayan biri olmasından hoşlanmam benim hakkımda ne söylüyor? Hiçbir şeyi şekerle kaplamıyor. Bu ferahlatıcı. "Louis'in bizi soktuğu delikten çıkmamız biraz zaman alacak."

Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur.

Dikkatimi Jules'tan çeviriyorum ve arkadaşlarımın hepsinin bana baktığını fark ediyorum. "Anlıyorum," diyorum. "Louis berbat biriydi. Ondan daha önce kurtulmalıydık."

"Bir oda arkadaşına sahip olmak nasıl bir şey?" Worth konuyu tamamen değiştirerek soruyor.

Sanki son oda arkadaşım Nadia'yla ilgili düşüncelerden oluşan bir duvara çarpmış gibiyim. Aramızdaki tüm neşeli şakalaşmalara ve görece rahatlığa rağmen Jules'u aslında o kadar da iyi tanımadığımı hatırlatıyor. Nadia'nın belli bir tip olduğunu sanıyordum ama başka biri çıktı. Caroline'ın bana aşık olduğunu ve sonsuza kadar benimle birlikte olmak istediğini sanıyordum; bu da yalan çıktı. Kime güvendiğime dikkat etmeliyim.

"Bir öncekinden daha iyi," diyorum. Nadia burada geçirdiği zaman göz önüne alındığında, aslında buraya taşındı.

Jules avucunu sırtımda gezdiriyor ve çenemdeki kaslar kilitleniyor. "Sana bir şey getireyim mi?"

Başımı sallıyorum ve tavır değişikliğimi fark ettiğini görüyorum. Pislik gibi davranıyorum. Beni en ufak bir şüpheyi düşürecek bir şey yapmadı. Jules ile işler farklı. Başlangıç olarak, beni kullandığını biliyorum. Birbirimizi kullanıyoruz. Ben nişanlı istiyorum, o iş istiyor. Tüm kartlarımız masada. Düşünüyorum.

Umarım.

TWENTY-TWO

Jules

Hâlâ futbolun kurallarını anlamıyorum. Birkaç yılda bir Google'da aratıyorum ya da birinden açıklamasını istiyorum ama sonra umurumda olmadığını hatırlayıp hayatıma devam ediyorum.

Biraz zaman aldı ama Leo ve arkadaşları kanepeye yayılmış, birbirlerini izliyor, kızartıyor ve hasret gideriyorlar. Yetişkin adamlar olsalar bile bu çok şirin. Milyarderlerin bile zaman zaman stres atmaya ve aptallaşmaya ihtiyacı vardır.

"Bu her pazartesi oluyor, değil mi?" Tuvaletten yeni gelen Efa'ya soruyorum.

"Ne olursa olsun her Pazartesi." Bir bar taburesine zıplıyor ve şarküteri tabağına yardım etmeye başlıyor. "Bu Bennett için gerçek bir öncelik. Acil bir durum olmadığı sürece kaçırmaz."

"Güzel, değil mi?" Ben de diyorum ki. "Birbirlerine öncelik vermeleri." "Sporla ilgiliymiş gibi davranıyorlar." Efa gülüyor.

"Bu sporla ilgili değil," diyorum. "Beş dakikadır buradayım ve bunu biliyorum."

"Birbirlerine güveniyorlar. Ve o kadar başarılılar ki, tamamen güvenecek insanlar bulmak zor olabiliyor."

"Ne kadar başarılı olursanız olun, tamamen güvenebileceğiniz insanlar bulmak gerçekten zor olabilir."

Efa sanki bir anıyı geri getiren bir düğmeye basmışım gibi iç geçiriyor. "Bu çok doğru."

"Nişanınız için tebrikler," diyorum. "Çok hızlı olmuş diye duydum."

"Gerçekten hızlı," diyor Efa. "Bu kadar genç yaşta nişanlanmayı hiç beklemiyordum ama... Benim yaşlı bir ruhum olduğunu, kendisinin de zaman zaman olgunlaşmamış bir pislik olduğunu söylüyor, yani ortada bir yerde buluşuyoruz."

"Cennette yapılmış bir eşleşme."

Başını sallıyor. "Peki ya sen? Sen ve Leo..." Bir sonraki cümlesini merak ederek geriliyorum. "Sanki çok seks yapıyormuşsun gibi."

Gözlerim açılıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. "Çok fazla seks yapan iki insan neye benziyor?"

Gülüyor. "Sen ve Leo gibi. Yani bu sıradan bir şey mi yoksa...?"

Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. "Leo Bennett'e söyledi mi?"

"Hayır, sadece birbirinize olan yaklaşımınızdan anlayabiliyorum. Birbirinize bağlı görünüyorsunuz. Sahte nişanlı bir çiftten daha fazlası gibi. Ondan hoşlanıyor musun? Mesele nedir?"

Olay şu ki, *kendimi* ona bağlı *hissediyorum*.

"Dürüst olmak gerekirse, bir anlaşmamız var mı bilmiyorum." "Bunun hakkında konuşmadınız mı?"

Başımı sallıyorum. Bu konuşma nasıl geçecekti? "*Hey, yatakta harikasın, bu sahte nişanı gerçek bir nişana dönüştürmek ve nasıl gittiğini görmek ister misin?*"

"Her zamanki tipim değil." Duraksıyorum. "Hayır, belki de her zamanki tipimdir. Emin değilim. Durumu gerçekten analiz etmedim."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, bir mısır cipsi alarak. "O zaman başlayalım."

Efa bir yabancı. Leo'yu ve her şeyi tanıdığını anlıyorum ama beni tanımıyor. Yeni tanıştığım biriyle duygularımı analiz edemem. Analiz edecek duygularım olup olmadığını bile bilmiyorum.

Bu doğru değil. Analiz etmem gereken duygularım olduğundan oldukça eminim, sadece onlar hakkında düşünmek istediğimden emin değilim.

"Seks ne zaman başladı?" diye sorar, tam Bennett arkasından gelip tabağına birkaç şey daha eklerken.

"Jules, eğer çok müdahaleci davranıyorsa lütfen Efa'yı görmezden gel. Kaba olmak konusunda endişelenme, sadece ona kendi işine bakmasını söyle."

Şakacı bir şekilde koluna vurur ve oyuna geri dönmeden önce kıkırdar.

"Onun asistanırken de birlikte miydiniz?"

"Tanrım, hayır," diye cevap veriyorum refleks olarak. "Onun için çalışırken ondan nefret ederdim."

"Ben de Bennett'ten nefret ederdim!" Ortak bir noktamız olduğu için hevesli görünüyor. "Önce onu becerdim, sonra ondan nefret ettim." Kendi kendine gülüyor. "Leo çalışılacak bir pislik mi? Her zaman çok neşeli ve çekici. Patron olarak kolay lokma olduğunu hayal ediyorum."

"Kolay lokma değil. Ama bir pislik de değil. Herkesin onun rahat ve biraz boş kafalı olduğunu düşünmesine izin veriyor ama hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz. Ne istediğini ve nasıl istediğini biliyor. Ama bu konuda çok çekici."

"Harika bir patrona benziyor, iş dışında da öyle. Peki neden ondan nefret ediyorsun?"

Bir nefes çekiyorum. Efa her şeyi bilmek istiyor. "Sanırım çekici, flörtöz ve yakışıklı olduğu için ve... Sanırım dünyadaki en sadık adam değil. Erkek arkadaş olarak güvenilmez olabilir. O tür erkeklerden çok çektim."

Efa düşünürken mırıldanıyor. "Ve sen onun öyle olmadığını öğrendin?" Duraksıyor. "Yani, o çekici, flörtöz ve yakışıklı. Buna hiç şüphe yok. Ama öyle biri değil."

güvenilmez. Ve onun sadakatsiz olduğunu hiç görmedim. O da yandı. Belki bu onu bağlanmaktan biraz korkar hale getirmiştir."

Midem sıkışıyor ve bükülüyor. "Evet, bana ufak tefek şeyler anlattı," diyorum.

"O çok iyi bir adam," diye ekliyor hemen. "Sadece henüz doğru kadınla tanışmadı. Belki de ihtiyacı olan kişi sensindir."

Küçük bir kahkaha atmaya zorluyorum. Kendisinin istisna olduğunu düşünen bir kız olduğumu düşünmesini istemiyorum - bu sefer farklı olacak. "*Aslında* evlenmiyoruz, o yüzden hiç sorun değil. Ben şu an yaşıyorum." Bir cips alıp sosla dolduruyorum. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Bunu *düşünmek* bile istemiyorum. Leo ve ben birlikte yaşarken seks yapmaktan başka bir şey konuşmadık. Neden konuşalım ki? Yeni başlayanlar için, hala onun için çalışıyorum. Bir de sonsuza kadar birlikte yaşamayacağımız gerçeği var. Bunları tartışmamıza gerek yok çünkü aramızdaki her şey ben ödül töreninden sonra taşındığımda doğal olarak sona erecek. Leo'nun asla bir yuva kurmayacağını biliyorum. Düşündüğüm gibi bir pislik değil ama bu beni Seçilmiş Kişi olarak ilan edeceği anlamına da gelmiyor.

"Şimdi başlamak için iyi bir yer," diyor. "Ama yazmayın Yarın çıkıyorum. Leo'yla tanıştığımdan beri, onun ihtiyacı olan şeyin yanında biri olduğunu fark ettim. Birini bulmaktan çok korkuyordu, ama bence içten içe istediğı şey bu."

Cipsimi yerken boğulmaya başlıyorum. Kendime geldiğimde "Bildığım iyi oldu," diyorum.

"Gerçekten iyi bir kalbi var." Kanepeye bir bakış atıyor. "Hepsinde var. Sadece sert köşelerini yuvarlayacak doğru kadınlara ihtiyaçları var."

"Bennett için yaptığın şey bu mu?"

Gülümsüyor. "Sanırım bunu birbirimiz için yapıyoruz."

Birlikte olduğum erkeğin beni biraz daha iyi hale getirmesi ve benim de onun için aynı Şeyi yapabilmem fikrini seviyorum.

"Leo ve Bennett en yakınları mı?" Ben soruyorum.

"Emin değilim. Bazen, görebildiğim kadarıyla. Ama bazen Worth ve Leo birlikte çok zaman geçiriyorlar. Fisher ve Jack gerçekten çok yakınlar. Ama hepsi birbirine güveniyor. Birbirleri için her Şeyi yaparlar."

Leo'nun bu yönünü, yani son derece sadık ve iyi bir arkadaş olan yönünü görmek güzel. Caroline Hammond hiç olmamış olsaydı, Leo'nun kararlı bir ilişki içinde olmaktan daha az korkup korkmayacağını merak ediyorum.

"Eski sevgilisini biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Caroline mı? Ya da Nadia? Bildiğim kadarıyla sadece iki tane var."

İkisi de ilgimi çekti ama Caroline'da karar kıldım. "İlki. O gerçekten..."

"Onu becerdin mi? Ne kaltak, değil mi? Onu sadece babasını kızdırmak için kullanıyormuŐ. Görünüşe göre, Kaliforniya'ya gönderildiğinde bir miktar para almış. Babası Leo'ya onu terk etmesi için para vermeye çalışmış, bu işe yaramayınca da Leo'yu terk etmesi için ona para verip batıya göndermiŐ."

DŐndkce midem bulanıyor. İnsanlar birbirlerine nasıl böyle davranabilir? "Başından beri planının bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen. Ama neden onu yıllarca oyalamak zorunda kaldı?"

"Eğer o zaman da yatakta Şimdiki kadar iyiye, sanırım nedenini biliyorum." Ben gülüyorum ve Efa da katılıyor. "Şaka yapıyorum. Böyle davranmak için hiçbir mazeret yok. Ama bu onun hakkında ondan çok daha fazla Şey söylüyor."

"Belki de ondan hoŐlanıyordu ama evlenecek kadar değil?"

"Ve sonra bir daha asla kalbini başka bir kadına emanet etmemeye karar verdi," diyorum yüksek sesle. "Onu mahvetti."

"Belki de bunu değiştirecek kadın sizsiniz."

İnledim. "Kadınlar her zaman erkekleri düzeltebileceklerini düşünürler." Annem her zaman babamı yeterince severse bizimle kalacağını ya da bizim için doğru olanı yapacağını düşündü, ama o asla yapmadı. Her zaman kendini ön planda tuttu. "Tecrübelerime göre, insanlar diğer insanları duygusal olarak düzeltmez. Eğer bağlanmak istemiyorsa, bunu değiştiremem." Kendime duymam gereken şeyi söylüyorum. Leo'nun özünde kim olduğunu ve nedenini hatırlamam gerekiyor. O değişmeyecek. Tıpkı babamın asla değişmeyeceği gibi.

"Onun için yaptıklarını takdir ettiğini biliyorum," diyor birkaç dakika sonra. "Çok nazıksın."

"Pek sayılmaz," diyorum. "Bunun dışında bir işim var." Telefonum tezgâhın üzerinde vızıldıyor ve kimin mesaj attığını görmek için çeviriyorum.

"Doğru," diyor. "Her şey böyle başladı. Ama bu şekilde bitmesi gerektiği anlamına gelmiyor."

Mesaj uyarısında tanımadığım bir numara yanıp sönüyor ve kalbim göğsümde ağrıyor. Ekranı aşağı kaydırıyorum. "Üzgünüm, sadece bunu kontrol etmek istiyorum."

Babam arıyor, kahveyi ayarlayabilir miyiz diye soruyor.

Tıpkı söylediği gibi bana mesaj attı. Belki de bana ulaşmasının tek nedeni iş değildi - ya da belki de iş, bunca yıldan sonra inisiyatif almak için ihtiyaç duyduğu bahaneydi. Belki de beni seçiyordur. Sonunda. Bunun için kendimden nefret ediyorum ama umut etmekten de kendimi alamıyorum. Belki de artık büyüdüğüme ve her şey farklı olduğuna göre -artık hiçbir şey için ona bel bağlamadığıma göre, artık bir bakıcı olmak konusunda endişelenmesine gerek olmadığına göre- belki de artık her şey farklı olacak.

Umut, göğsümün içine sığıyor ve telefonu tekrar yüzüne çeviriyorum.

"Pardon, ne diyordunuz?"

Efa bana gülümsüyor. "Plan yaptığımızda Tanrı bize güler. İş için Leo'nun sahte nişanlısı olmaya evet dedin ama belki de sonunda onunla gerçekten birlikte olacaksın. Yani, *zaten* onunla gerçekten birliktesin."

"Biz birlikte değiliz," diyorum.

Umursamazca omuz silkiyor. "Yine de seks yapıyormuş gibi yapmıyorsun. Bu gerçekten oluyor."

"Doğru. Ama seks sekstir. Seks bir ilişki değildir."

"Ama sen onun dairesindesin, onun çalışanısın. O da bunu çok fazla düşünmemiş olabilir ama bu Leo için büyük bir mesele. Birlikte sahip olduğunuz şeyi hafife almayın."

Birlikte neyimiz var?

"Leo özünde gerçekten iyi bir adam," diye devam ediyor Efa. "Başkalarının duygularını düşünmeyen ya da seksi bir spor olarak gören narsist oyuncularından biri değil. Kadınlarla yakınlaşmamasının nedeni incinmekten korkması. Siz ikiniz güven inşa ettiniz. Bence bu farklı."

Farklı.

Göğsümde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum. Efa'nın söylediklerinin doğru olmasını çok istiyorum. Leo için farklı olmasını istiyorum, çünkü burada oturup Efa'nın onun hakkında konuşmasını dinlerken - onu tanıdığım iyi, nazik ve duyarlı adam olarak tanımlarken - her şeyin zaten farklı olduğunu fark ediyorum. Benim için.

TWENTY-THREE

Jules

Leo bu gece geç saate kadar çalışacak ve ben yerimde duramıyorum.

Belki de burada tek başıma olmaya alışık olmadığım içindir. Ya da belki onu özlediğim içindir. Her iki durumda da, bu dairede onsuz olmak rahatsız hissettiriyor. Onun rahat gülümsemesine, konsantre olduğunda kaşlarının arasındaki kırıışıklığa alışkınım. Onu daha bu sabah görmüş olmama rağmen onsuz kendimi boşlukta hissediyorum.

Tehlikeli bir bölgedeyim. Leo'ya bağlanmamam gerekiyor. Onun kim olduğunu biliyorum. Bağlanmadığını biliyorum. Ve biliyorum ki ben istisna değilim. Anlıyorum. Ya da en azından, beynim tüm bunları anlıyor. Kalbim mi? O tamamen başka bir şey.

Telefonumu çıkarıp mesaj dizimizi açıyorum. Ona yemek sipariş etmeyi teklif etmek büyütülecek bir şey değil, değil mi? Belki de istisna olmak istemiyormuş gibi davranmayı bırakıp olmam gerektiği gibi davranmaya başlamalıyım.

Daha fazla düşünmeden, "Suşi sipariş etmeye gidiyorum." diye yazdım. Biraz ister misin?

Mesajı gönderdim ve sonra tekrar okudum. Kazara, ona bir şeyler istediğine dair bir tür şaka yapma fırsatı da vermiş oldum.

Hemen cevap veriyor.

Kulağa hoş geliyor ama hayır, teşekkürler. Ne zaman evde olacağımı bilmiyorum.

Buranın onun evi olduğunu biliyorum ama buraya, bana geri dönmesinin evi olduğu düşüncesiyle kalbim sıkışıyor.

Onu özlüyorum.

Mesajını tekrar okudum. Bir şeyler doğru gelmiyor. Belki aptalın tekiyim ama her şey yolunda değilmiş gibi görünüyor. Hisler kapalı. Başka bir mesaj yazıyorum.

Neredesin?

Hemen cevap veriyor.

New River.

Belki geç bir toplantısı vardır. Saat neredeyse dokuz. Yoksa neden şimdi orada olsun ki?

Saçımı topuz yapıp kapıya yöneliyorum. Spor ayakkabılarımı koridordaki dolaba attığım yerden alıp dışarı çıkıyorum. Leo'nun iyi olduğundan emin olmanın tek bir yolu var. Gidip kontrol edeceğim.

Birkaç dakika içinde bir taksiye atlayıp Harlem'e doğru yola çıktım. Yolda suşi yemek için duruyorum ve otuz dakika sonra New River binasına varıyorum.

Taksiden iniyorum ve birden Leo'nun buraya gelene kadar geçen sürede gitmiş olabileceğini fark ediyorum. Neyse ki güvenlik masanın arkasındaydı ve patronuma yemek götüreceğimi söyledikten sonra beni içeri aldı.

Asansöre adım atıyorum ve yukarı çıkarken burada olma fikrimi en az beş kez değiştiriyorum.

En kötü ne olabilir ki?

Beni görünce hayal kırıklığına uğrayabilir. Gitmemi isteyebilir.

Asansörden indiğimde tüm ışıklar açıktı.
daha büyük görünen çatı katı

parti gecesi. Yeni başlayanlar için boş, ancak tavandan tabana pencerelerden şehrin engelsiz manzarası en büyük farkı yaratan şey. Sanırım tüm şehri görebildiğim için bu kadar büyük görünüyor. Sanki tüm Manhattan adası bu dairenin içindeymiş gibi.

Etrafı tarıyorum ama Leo'yu göremiyorum. İkinci geçişimde terastaki bir sandalyenin üstünden başının arkasını fark ediyorum. Ona doğru yürüdüğümde takım elbisesini giymiş, bir bileğini dizinin üzerine çaprazlamış, ellerini önünde birleştirmiş olduğunu görüyorum.

O neden burada? Çalışmıyor.

Terasa açılan cam kapıyı kaydırarak açıyorum ama sese dönmüyor.

"Hey," dedim. "Sana yemek getirdim."

Sonunda koltuğunda döndü ve bana yarım bir gülümseme verdi. "Oh hey."

Ona bir tepsi suşi ikram ediyorum, o da alıyor.

O bir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum. Sadece onun yanındaki sandalyeye oturuyorum. Yemeğimizi yerken sessizlik içinde oturuyoruz. Havada bir serinlik var ve buraya getirebileceğim bir battaniye olup olmadığını merak ediyorum.

Ya da belki eve gitmeliyim. Sadece... içimden bir ses Leo'nun beni burada istediğini söylüyor.

Yaklaşık yirmi dakika sonra boş suşi tepsisini masaya bırakıyor.

"Şehri herkesten daha iyi tanıyanlar teslimat şoförleridir" diyor.

"Bunun ne kadar doğru olduğunu anlayabiliyorum," diye cevap veriyorum.

"Kestirme yolları, arka girişleri, trafik düzenini biliyorlar. İnşaatın bir gecede nereden ortaya çıktığını."

Başımı sallıyorum ve yarısı yenmiş tepsimi onunkinin yanındaki masaya bırakıyorum.

"New York'a olan sevgim teslimatlar sayesinde gelişti."

"Babanla birlikte ekmek dağıtırken mi?"

Başını salladı. "Evet. Sokaklar canlanmadan önce çok erken kalkardık. İnsanlar buranın hiç uyumayan bir şehir olduğunu söylerken yanılıyorlar. Uyur ama vardiyalı olarak. Belli bölgeler belli zamanlarda sessizdir. Yukarı Doğu Yakası'nda sabahın erken saatleri huzurludur."

Leo karanlıkta Yukarı Doğu Yakası'na bakmak istediği için burada değil.

"Onunla o zaman mı tanıştın?"

Başını sallıyor. "Uzun zaman önceydi, neden hayatıma devam edemiyorum?" diye soruyor. "Neden onun benim hakkımda ne düşündüğünü bu kadar önemsiyorum ki, birine nişanlımımsı gibi davranmaya hazırım?"

"Bu yaz Nadia ile olanlar yüzünden o eski duyguların daha da kötüleştiğini mi düşünüyorsun?"

"Muhtemelen. Ama bilinçaltımın bile hâlâ Caroline'dan bu kadar etkilenmesinden nefret ediyorum. Mesela, neden bu yaz başka bir soğuk sarışın tarafından kandırıldım?"

"Görünüşe bakılırsa, Bennett'le neyin peşinde olduğunu kimse tahmin edemezdi."

"Doğru, ama beni hedef almasının sebebi neydi? Neden Worth değil? Ya da Fisher, Byron ya da Jack?"

"Kim bilebilir ki? Belki de alfabetik bir listeydi ve geriye doğru çalışıyordu."

Bu gece ilk kez bana bakıyor, gerçekten bakıyor. Elini belime dolamış gibi hissediyorum, sıcak ve güvenli.

"Bir kapanış arıyorsun," diyorum. "Bu çok normal."

"Yüzüme güldüğünde ve ilişkimizi sürdürmekle ilgilenmediğini söylediğinde kapanışı yaptım. Gerçek anlamda bir kapanış oldu, Jules. Yüzüme kapanan bir kapıydı."

"Düşmanlarınıza sizi kırmadıklarını kanıtlamak istemenizin normal olduğunu düşünüyorum."

"Belki de beni kırdı," diyor daha sessiz bir şekilde.

"Hiç sanmıyorum. Seni biraz eğmiş olabilir ve şimdi tekrar düzeltmek istiyorsun. Ama bunu senin için senden başka kimse yapamaz."

Gözleri benimkilere kayıyor ve birkaç dakika öylece oturuyoruz, uzaktaki şehir tüm hayatımızın arka planını oluşturuyor.

"Başka birinin beni düzeltebileceğini mi düşünüyorsun? Kendimi küçük hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilerek beni başarıya daha az güdülenmiş biri haline getirebilir mi? Tek kullanımlık? Birçok insanla arkadaş olan ama çok az gerçek arkadaşı olan biri mi? On beş yıldır görmediği bir kadına karşı bu öfkeyi taşıyan biri. Neden bunu bir kenara bırakamıyorum?"

"Keşke sen de kendini benim gördüğüm gibi görebilseydin Leo. Senin için bir ceset bile gömebilecek küçük bir arkadaş çevren var. Şanslısın. Çoğu insan hayatı boyunca bu insanlardan birine sahip olur. Ve biraz şüpheli olmak akıllıca bir hareket. Sen zengin, başarılı bir adamsın ve burası zor bir şehir.

-Zor bir *dünya*. Birileri her zaman sizden bir şeyler isteyecektir. Bence hayat seni alaycı ve soğuk biri haline getirebilecekken sen insanlığını korudun. Nazik, hassas ve düşüncelisin ve... Seni tanıdığım için gurur duyuyorum. Evet, belki Caroline'ın kasabaya geri dönmesi seni sarsmıştır. Ama belki de o senin hiç temizlemediğin dolabındır - uzun zamandır yapılacaklar listende olan bir şey. Belki de ödül töreni bunun için mükemmel bir fırsattır-

"Arınma mı?"

diye soruyor.

Gülüyorum.

"Belki."

Sessizlik terasımızda yankılanıyor.

Belki de bu gece gelmemeliydim. Tam gitmek üzereyken elini uzattı ve ben de tuttum. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Çok şey anlatan bir sessizlik içinde birlikte oturuyoruz.

"Yemek için teşekkürler."

"Sen buna değersin," diyorum. Bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve nefesimi kesiyor.

Kendimi neyin içine soktum ben?

"Ödül törenine gitmemeyi düşünüyorum" diyor.

Yere düşmüş gibi hissediyorum. "Onu gerçekten görmek istemiyorsun."

"Sorun o değil. Sadece çok fazla ilgi gösterdiğimi hissediyorum. Alınma ama seni sahte nişanlım olarak yanıma almadan ve daireme taşımadan önce seni beş dakikadır tanıyordum."

"Doğru," diyorum. Şu anda başım dönüyor. "Bu gece Sophia'yla kalabilirim." Kelimeleri söylerken sesimi sabit tutmayı başarıyorum ama bu bir çaba. Bu gece bu yüzden mi burada? Yalnız kalmak istediği için mi? Elimi onunkinden çekiyorum. Bana tekrar u z a n ı y o r ama ben karşılık vermiyorum.

"Hayır," diyor, sesi keskin. "Söylediğim bu değil. Ben istiyorum ki..." İç çekiyor. Ne istediğini bilmiyor. "Kalmanı istiyorum."

"Ödüller birkaç gün içinde verilecek. Ve sonra her şey bitecek. Ben gitmiş olacağım."

"Kalmanı istiyorum. Ödüller için değil, çünkü ben..." Gözlerimin içine baktı. "Çünkü senden hoşlanıyorum."

Boğazım düğümlenirken bile kalbim göğsümde yükseliyor. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Beni kucağına çekiyor ve elleriyle belimde daireler çiziyor. "Gitmeni istemiyorum."

Daireye döndüğümde özlediğim şey buydu. Onunlayken aitmişim gibi hissetmek. Sanki birinin önceliğiymişim gibi. Leo'nun bana böyle hissettirmek istemediğinden eminim ama hissettiriyor. Sanki özel biriymişim gibi, açılacağı tek kadınmışım gibi, ruhunu açacağı tek kadınmışım gibi. Sadece bu şekilde bakacağı tek kadın.

Bana onun istisnasıymışım gibi hissettiriyor ve bunun farkına varmaktan etkileneyim mi yoksa korkayım mı karar veremiyorum.

TWENTY-FOUR

Leo

Apartmanın dışında volta atıyor, Jules'un gelmesini bekliyorum. Yaklaşık otuz dakika önce *hava almam* için beni *aşağıya* gönderdi. Bu, ona ellinci kez ne zaman hazır olacağını sorduktan hemen sonraydı. Saatime baktım. Belli ki en pahalı saatimi takmışım. En sevdiğim saat değil ama bu gece yansıtmam gereken imajın bir parçası. El yapımı bir takımla eşleştirildiğinde, neredeyse resmi tamamlıyor. Ama ihtiyacım olan bir şey daha var ve o da yirmi kat yukarıda.

"Merhaba," diyor Jules arkamdan.

Arkamı döndüğümde onu siyah, yere kadar uzanan, straplez bir elbiseyle bana doğru gelirken buluyorum. Kumaş her kıvrıma yapışıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey, her ne kadar en fazla omuzlarını ortaya çıkarsa da.

"İnanılmaz görünüyorsun," diyorum.

Bana sırtlıyor ve ben de yüzünü kavrayıp onu gelecek haftaya kadar öpme isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum. "Teşekkürler. Sen de harika görünüyorsun." Papyonumu çekiştiriyor.

Emily Ratajkowski'yle tanıştırılan on üç yaşındaki inek bir çocuk gibi kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Teşekkürler. Gitmeye hazır mısınız?"

Çenesini hafifçe kaldırıyor. "Elbette."

Ödül töreninin yapılacağı Plaza'dan sadece birkaç blok ötedeyiz. Arabayı sürmek için elimi onunkinin altına koyuyorum ve sessizce oturuyoruz. Bir an için bu geceden sonra Jules ve bana ne olacağını merak ediyorum, ama bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Şu anda böyle şeyler düşünemem. Arabayı kenara çeker çekmez biri kapıyı açıyor ve ben de diğer taraftan dışarı atlıyorum. Jules'un çıkmasına yardım eden kişi ben olmalıyım.

Elini tuttum ve arabadan çıktı. Bir milyon dolar gibi görünmüyor. Bir milyar gibi görünüyor.

Ayağa kalkıyor ve saçlarını bir omzunun üzerinden geçiriyor. Elini tutuyorum. Otele taşınıyor olmalıydık ama ona bakmadan duramıyorum. O kadar güzel ki.

"Saçlarının bu şekilde olmasını seviyorum." Başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum.

"Senin hakkında bunu öğrenmeye başlıyorum," diye cevap veriyor ve yemin ederim aklımı okuyormuş, kafamdan geçen her görüntüyü görüyormuş gibi hissediyorum: Dört ayak üzerindeyken nasıl görüldüğünü, saçlarının her iki yanını nasıl perdelediğini. Üstümdeyken, arkasına yaslanmışken, boşalırken saçları bacaklarımın üzerinde gezinirken nasıl hissettiriyor. Saçlarını elime aldığımda ve çenesini kaldırarak ona daha fazla erişmemi sağladığımda nasıl inliyor.

Saçlarını açtığını gördüğümde tek düşünebildiğim çıplak Jules.

"Konsantre olmamı istiyorsan kesinlikle saçlarını açmamalısın."

Kaşlarını hafifçe kaldırıyor, sanki bu gece saçını bu hale getirirken ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi. Sanki Caroline'ı gördüğümde aklımın tamamen onunla dolu olmasını istiyormuş gibi.

Ben kırmızı halıda, otelin balo salonunun girişinde durmaktan memnunum, ama görünüşe göre Jules değil.

Yürümeye başladı ve gülerek elimi tuttu. "Gel hadi. Bir martini istiyorum."

"Bence margarita yapmalıyız," diye cevap veriyorum. "Bunu evde de yapabiliriz. Burada olmamıza gerek var mı?"

"Uzun sürmeyecek," diyor.

Şimdiden bu akşamın en kötü yanlarını düşünmememi sağladı. Kasıtlı olarak dikkatimi dağıtıyor, çünkü o böyle biri. Her zaman beni düşünüyor. Sevecen, ilgili, kararlı.

Kokteyl alanına doğru gidiyoruz.

"Harlem'de müstakbel yatırımcınla yediğin yemeğe ne oldu?" diye soruyor.

Tepsiden iki dolu şampanya kadehi alıp birini Jules'a uzatıyorum. "Andrew mu? New River'da tanıştığın adam mı?"

"Evet, onunla ve karısıyla akşam yemeği yemeyecek miydik?"

Başımı salladım. "Evet, günlüğünde bir zaman bulmaya çalışmak delilik. New York'un tamamı tarafından ağırlanıyor. Yeni asistanıma bu konuda ne durumda olduğumuzu soracağım."

Aramızdan bir gariplik esintisi geçti. Bu gece Jules ve benim son birkaç haftadır üzerinde çalıştığımız geceydi. Her şeyin bu gece bitmesi gerekiyordu. Önümüzdeki birkaç saatin ötesini düşünmedim. Bizim için sırada ne olduğunu konuşmadık. Taşınıyor mu? Taşınmasını istiyor muyum? Biz ne yapıyoruz? Birbirimizle uygun olduğu için mi yatıyoruz yoksa-

Bu geceden sonraya kadar bunların hiçbirini düşünmem. Sadece şimdi ve buraya odaklanmalıyım.

Odayı tarıyorum ve tanıdığım çeşitli insanları görüyorum. Tam Jonathan arkamızdan gelirken kadehimi en sevdiğim brokerlardan birinin başına kaldırıyorum.

"Leo, dostum. Şu anın adamı. Nasılsın?" Gözleri ben ve Jules arasında gidip geliyor. Birlikte olup olmadığımızı anlamaya çalıştığını görünce gülümsüyorum.

"Seni gördüğüme sevindim Jonathan. Nişanlım Jules Moore ile tanıştın mı?"

"Nişanlın mı?" diye soruyor. "Bu tür etkinliklere genelde gey olarak gelirsin. Hayır, o zevki tatmadım."

"Böyle bir geceyi kaçıramazdım," diyor Jules hiç duraksamadan. "Genelde iş etkinliklerine katılmam ama On Yılın Geliştiricisi için bir istisna yaptım." Yumuşak, çekici ve şu anda hissetmediğim her şeye sahip.

Tam bir bahane uydurup tuvalete gitmek üzereyken Worth çıkageldi. "Hey, çocuklar. Jules." Onu kucaklamak için kendine çekiyor ve Jules'un yakın çevremin bir parçası olduğu resmini tamamlıyor.

Worth'la grubumuzdan kimlerin geldiği hakkında sohbet ederken -ki kimseyi görmediğim için bu kolayca anlaşılıyor- Jonathan Jules'la konuşmaya devam ediyor. Çok kısa sürüyor ama bir an için daha önce tanışıp tanışmadıklarını merak ediyorum. Nadia'nın söylediği kişi olmadığını öğrenmenin beni çok etkilediğini biliyorum ama keşke bu korkuları geride bırakabilseydim. Geçmişte bırakmak istediğim her şey bu gece bu odada.

"Onu gördün mü?" Worth soruyor, sesi kısık.

Başımı sallıyorum. "Bakmadım."

"Masa planını kontrol ettim. Sen öndeki masadasın, o ise iki masa ötede."

Başımı salladım, Worth'un bakmayı akıl etmesine minnettarım. Tedbiri elden bırakmamak lazım.

Ekibimden birkaç kişi geldi. Onları selamlarken göz ucuyla Jules'u kontrol ediyorum. Onu göremeyince kalabalığı tarıyorum.

Biri elini benimkine attı. "Hey." Jules yanımda. "Kusura bakma. Jonathan kesinlikle konuşabiliyor."

"Bu *Property International*'dan Jonathan Klein mı?" Ekibimden Franchesa diyor ki. "O aslında

ABD'yi konuşma olimpiyatlarında temsil edecek. Daha önce hiç bu kadar çok konuşan bir adamla tanışmamıştım."

Bennett, Efa ile geldi ve ben Jules'a baktım. Memnun mu? Efa'dan hoşlanıyor mu? Hoşlanıyorum ama o benim dostumun kız arkadaşı, ona iyi davrandığı sürece ben de mutluyum. Jules, Efa'dan bir arkadaş mı edindi? Neden bunu düşünüyorum ki? *Çünkü şimdiki zamanda kalmak yerine gelecekte yaşıyorsun*, diye içimden bir ses söyleniyor. Efa ve Jules arasındaki arkadaşlığın benim için önemli olduğu bir gelecek var mı? Olmasını istiyor muyum?

Bennett yanıma geldi ve sarıldık.

"Geldiğin için teşekkürler,"

dedim. "Bunu kaçırmazdım."

İnsanlar balo salonuna doğru ilerlemeye başladı ve ben kendimi hazırladım. Eğer Caroline ve ben birbirimize yakın oturuyorsak, er ya da geç birbirimize çarpmamız muhtemel.

Jules elimi sıkıyor. "Hangi masada olduğumuzu biliyor musun?" diye soruyor.

"Dört. Ön taraftayız."

Balo salonuna giriyoruz ve Jules etrafa bakıyor. Buraya daha önce defalarca gelmiştim, ama taze gözler yeni bir bakış açısı kazandırıyor. Çok klasik, eski para New York. Kristal avizeler, Grek sütunları, sıva işlerinde altın varak detaylar. Piyasaya sunduğum projelerden çok farklı. Ama New York'un nesiller boyu miras kalan zenginlik üzerine kurulu bu versiyonu yok oluyor.

"Bahse girerim bu adamlar düğün rezervasyonu yapmakta zorlanmıyordur," diyor ve ben de onun yetersiz ifadesine gülümsüyorum.

"Evet, Plaza'nın etkinlik takvimi konusunda çok endişeli olduğunu sanmıyorum."

"Belki gelip burayı ben yönetirim," diyor sırtarak. Isırmıyorum, sadece göz devirerek karşılık veriyorum. Masamızı görüyorum ve ona doğru başımı sallıyorum. "İşte geldik."

Tam yerimize otururken göz ucuyla bir hareket görüyorum. Hemen oturmadım. Onun yerine

Kolumu Jules'un beline doladım ve destekledim.

Hafifçe dönüyorum ve Caroline'ın babası Frank'in bana doğru geldiğini görüyorum. "Leo!" diye sesleniyor, hızla bize doğru geliyor. Bize doğru gelirken boştaki elimi onunkini sıkmak için uzatıyorum. "Günün adamı!"

"Nişanlımla tanıştın mı?" Ona sordum. "Jules Moore."

"Memnun oldum," diyor Jules'un elini sıkarken. "Yapmak zorundayım

Sizi damadım ve kızımınla tanıştırayım." Dönüyor ve boynunu bükerek birini yanına çağırıyor.

Jules yanımda, "En azından yemekten ve ödülünüzden önce bu kısmı atlatabiliriz," diyor.

Kıkırdıyorum. "Bu da bir bakış açısı."

Frank, "Grant, seni Leo Hart ile tanıştırayım," diyor.

Grant ve ben el sıkıştık. "Caroline, bu Leo Hart."

Bir an için gözlerini kısıyor, sanki düşündüğüm kişi olduğumu onaylamak ister gibi. Pek değişmemiş. Biraz daha zayıflamış. Daha gösterişli. Saçları biraz daha sarı. Yıkım topunun kıcıma çarpmasını bekliyorum ama gelmiyor. Gerginim ama daha fazlası değil. Belki sonra gelir. Belki akşam yemeğinde içimde bir düğüm belirir. Belki de ödülümü toplarken hafızamın zayıf bir fısıltısı üzerime çöker. Ama şu anda hiçbir şey hissetmiyorum.

"Leo!" diye bağıyor. "Seni görmek çok güzel." Kollarını hafifçe kaldırıyor, sanki seni görmek için sarılmayı bekliyormuş gibi. Kolumu Jules'un beline doluyorum ve yanağından öperken elimi sıkması için uzatıyorum. "Leo ve ben eski arkadaşız," diyor Caroline. "Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanırız." Gülümsüyor ve sanki aramızdaki ilişkinin nasıl bittiğini hatırlamıyormuş gibi içten bir sıcaklıkla gülümsüyor.

"Gerçekten mi?" Grant soruyor. "Dünya ne kadar küçük."

Çok küçüktü. Hayatımın geri kalanında bu an olmadan mutlu bir şekilde yaşayabilirdim.

"Bu benim nişanlım Jules Moore," diyorum ve Jules herkesin elini sıkıyor.

"Akşam yemeğinde bir araya gelmeliyiz," diyor Caroline. "Arayı kapatırız. Bir dakika oldu."

"Çok isteriz," diyor Jules, biraz fazla hızlı bir şekilde. Muhtemelen onlara yemeklerini kışlarına sokmalarını söyleyebileceğimden endişeleniyor. Söylemem, çünkü kendimi çok uzun zamandır bu ana hazırlamıştım. Ama yine de konuştuğu için minnettarım, çünkü ben olsam kelimeleri çıkaramazdım. Kaba olmak istemesem de, aramızda olanları yokmuş gibi davranmayı kendime yediremiyorum. Caroline'a karşı ya da onunla ilgili bir duygu yoğunluğu yaşamıyorum ama yaptığı şeyin inanılmaz boktanlığı sanki daha dün olmuş gibi üzerime çöküyor. O bir sürtük.

Grant, "Bir süredir kariyerinizi takip ediyorum," diyor.

Başımı sallıyorum, benimle dalga geçip geçmediğinden emin değilim. Ama fark etmez. Onunla hiç iş yapmayacağız ki.

"Gerçekten harika bir iş çıkarmışsınız. Harlem'deki işler inanılmaz görünüyor. Bir ara bir tur atmayı çok isterim."

"New River inanılmaz bir yer," diyor Frank. "Kesinlikle gidip görmelisiniz. New York'un o bölgesini sonsuza dek değiştirecek. Oraya yeni bir hayat getirecek. Kaplamalar rakipsiz."

"Satışlar başladı, eğer alıcınız varsa Annabelle Swain'in ekibi sizinle görüşmek istiyor" diyorum.

"Eminim alıcılarımız vardır," diyor Grant. "Eğer yeterince alıcı getirirsek, belki de bir sonraki projenizde aracı oluruz."

Grant tipik bir ajan. Saldırgan. Az bilgili. Ama ona herhangi bir taahhülle cevap vermemem beni tatmin ediyor. Frank'in her zaman yaptığı gibi o da bundan medet umacaktır. Bu, onunla asla çalışmayacağım halde işimi kazanmak için enerji ve çaba harcayacağı anlamına geliyor.

Bir gong sesi duyulur ve insanlar yerlerine oturmaya başlar. Frank ve Grant vedalaşıyor. Caroline elime uzandı ve sıktı. "Seni görmek çok güzel, hayatım. Bunca yıl sonra karşılaştığımıza sevindim."

"Öyle davrandı-" Masamıza geçerken Jules fısıldıyor. Caroline'ın cüretkârlığı karşısında neredeyse kekeliyordu.

Kıkırdıyorum. "Sanki yeniden bir araya gelmiş eski arkadaşlar gibiydik. Çok tipik bir kız. Hareketlerinin başkalarını nasıl etkilediğini gerçekten anlamıyor. Ya da umursamıyor."

Onu gördüğüm için neden bu kadar heyecanlandım? Onu geri istediğimden değil.

"İyi misin?" Jules fısıldıyor.

Başımı salladım. "Öyleyim." Bacağını masanın altına sıkıştırıyorum ve arkama yaslanıyorum. Sanki yıllardır yerimde duran bir şey serbest kalmış gibi. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

Uzanıyor ve parmak uçlarını saçlarımın arasından kulağıma doğru itiyor. "Benim için bir zevk," diyor.

Ekibimin diğer üyeleri de masada bize katılıyor. Fisher daha ödül anonsları başlamadan altı şişe klasik şampanya gönderdi.

Jules, "Ödülünüzü önce açıklamamaları bence çok boktan," diyor.

"Öyle mi?"

"Evet, çünkü o zaman arkanıza yaslanıp rahatlayabilirsiniz."

"Ama kalır mıyız?" diye sordum. "Sonunda benim ödülümü beklemiyor olsaydım, tüm bu ödüller boyunca oturabileceğimden emin değilim."

"Bu ödüllere daha önce katıldığınızı sanıyordum."

"Sadece Yılın Geliştiricisi ödülüne aday gösterildiğimde. Bu bir ağ oluşturma fırsatı. Nadiren yerimde oturuyorum." Gerçekçi olmak gerekirse, tekrar katılıp katılmayacağımı bilmiyorum. Ne anlamı var ki? New York emlak sektöründeki herkesin beni tanınması için bir itibar oluşturdum. Şu anda evde olmayı tercih ederdim. Ya da Jules'la bire bir yemekte.

"Gece geç saatlerde çok fazla etkinlik yapıyorsunuz,"

diyor. Ses tonu bozuk. Birkaç hafta önce olsa fark etmezdim ama biliyorum ki

Şimdi daha iyi. Ne düşünüyor?

"Evet. İnsanlar akşamları daha müsait olma eğilimindedir. Birinin ajandasına akşam yemeği koymak, toplantı yapmaktan daha kolaydır."

Başını sallıyor. "Doğru. Mantıklı." Boğazını temizliyor ve kucağındaki peçeteyi düzeltmekle meşgul oluyor. "Yarın taşınmama yardım etmesi için bir adam tuttum," diyor. "Misafirliğimi fazla uzatmak istemiyorum. Yarın izin aldım ve Pazar günü çalışıyorum. Yarın sabah babamla kahve içeceğim ve sen eve gelene kadar yolundan çekilmiş olacağım."

Beynimin tam olarak ne dediğini algılaması birkaç dakikamı alıyor. Sözleri yerine oturduğunda, daha önce Caroline'ı gördüğümde karnımda beklediğim düğüm nihayet içimi burkuyor. "Yarın taşınıyor musun?" Sesimi alçak tutuyorum.

"Evet. Plan buydu, değil mi? Bu akşam ödüller var ve sonra hepsi bu mu?"

Bu geceye o kadar odaklandım ki, bundan sonra ne olacağını düşünmedim. Söyledikleri mantıklı. Anlaşmamıza göre Jules bu geceye kadar benim nişanlımı gibi davranacaktı. Ve çizgiler bulanıklaşmış olsa da, gerçekten nişanlı değiliz.

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan, "Tuvalete gidiyorum," diyor.

Ödüller hızla geçiyor. Yanımda oturan Ben, sıranın bende olduğu konusunda beni uyarıyor, yoksa On Yılın Geliştiricisi'nin açıklanmak üzere olduğunu fark etmezdim. Jules'un nerede olduğunu görmek için döndüm. Görünürde yok.

Jonathan sahneye çıkıyor ve insanların gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Sahneye odaklanıyorum ve Jules'un onun biraz arkasında durduğunu fark ediyorum. Neden sahnede? Onu tanımıyor.

Dehşet beynime ve omurgama yayılıyor. Neler oluyor? Tüm sektörün önünde utandırılmak üzere miyim? Jules bir tür planın içinde mi?

Jonathan'ın söylediklerini dinliyorum. Son on yılda pazara sunduğum bazı gelişmelerden bahsediyor. İnsanlar alkışlarla araya giriyor. Caroline'a bakıyorum, sanki başarımın anlatılmasından keyif alıyormuş gibi sırtıyor.

Jonathan kenara çekiliyor ve Jules onun yerini alıyor. Nefesimi tutuyorum, masayı kavrayıp bekliyorum.

"Leo Hart'ın nasıl iş yaptığı, ne kadar başarılı olduğu kadar önemlidir. Ofiste, kendisi için çalışan insanlar arasında olduğu kadar, müzakere masasında karşısında oturduğu insanlar arasında da popülerdir. Sözünün eri bir adamdır. Prensipleri ve dürüstlüğü olan bir adam. Onun nişanlısı olduğum için şanslıyım ve bu gece kutladığınız bu adamın her türlü onuru ve daha fazlasını hak ettiğini söylemekten gurur duyuyorum. Hepiniz sahneye hoş geldiniz, On Yılın Geliştiricisi, sevmesi kolay, sevmesi kolay, Leo Hart."

Masamız sahneden birkaç adım ötede olduğu için birkaç saniye içinde Jules'la yüz yüze geliyorum. Ödülü bana verirken gözlerimiz kilitlendi. Evet, hakkımda onca şey söylemek zorundaydı ama sevilmesi kolay biri olduğumu söylerken ciddi miydi?

Jules sahneden ayrılmak için dönüyor, ama ben onun elini tutuyorum ve kısa bir konuşma yaparak şu anda bulunduğum yere gelmeme yardımcı olan herkese teşekkür ediyorum. Her şey bir bulanıklık içinde geçiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan Jules ve ben koltuklarımıza geri dönüyoruz.

Gecenin geri kalanında elini sıkıca tutuyorum, bir saniye bile bırakmak istemiyorum.

Gecenin geri kalanı çabuk geçti. Tören bittiğinde, yan odada mesai sonrası bir parti olduğu söylendi.

Bakışlarım Jules'a kayıyor ve ikimizin de gitmek istemediği çok açık. Bennett, Fisher ve diğerleri gelip beni tebrik ediyor, sonra sadece Jules ve ben

Araba. Caroline ve Grant önümüzde belirdiğinde lobideydik.

"Hayatım, harika bir konuşma," diyor. "Numaranı alayım ve akşam yemeğini ayarlayalım."

Gözlerim seğiriyor, ama itaatkâr bir şekilde telefonumu çıkarıyorum. Numaralarımızı değiştiremeden Jules araya giriyor. "Sana numaramı vereceğim Caroline. Bana ulaşmak çok daha kolay."

Caroline gülümsüyor ve Jules'la numaralarını değiştiriyorlar.

Grant sırtıma bir tokat attı. "İşte kartım. Herhangi bir konuda ikinci bir görüş almak istersen beni ara. Daha önce Hammonds ile çalışmadığınızı biliyorum, ama uluslararası alanda çok iyi bir erişimimiz var. Özellikle Asya bizim için bir güç. Daha yeni bir yatırımcı telefonla yeni bir siteden beş birim satın aldı. Renderları bile görmemişti."

Başımı sallıyorum, ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Ama ilgilenmiyorum. Hammonds şehirdeki tek aracı kurum olsa bile. Öyle olsaydı, kendi brokerliğimi kurardım. Caroline'a bakıyorum, Jules ile en iyi arkadaşlarmış gibi kıkırdıyorlar. Grant o kadar yakın ki, kış deliğime girmeye çalışacağından biraz endişeleniyorum.

Duş almam lazım.

"Bunu aklımda tutacağım," diyorum. "Jules, araba hemen şurada.

Gitmeliyiz."

Caroline bana tekrar, "Seni görmek çok güzel, hayatım," diyor. "Kendi başına bir şeyler başardığını görmek harika. Böyle olacağını hep biliyordum."

Kaba görünüp görünmediğim artık umurumda değil. Başımı salladım, Jules'un elini tuttum ve arabaya doğru yola çıktım.

Sadece duş almayacağım. Bu karşılaşmadan kurtulmak için takım elbisemi yakmam ve kafamı tıraş etmem gerekecek.

Arabaya Jules'un yanına kayıyorum ve ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

"İyi gitti," diyor Jules.

Konuşmasını yaptığı için ona teşekkür etmeliyim ama konuşacak gücü kendimde bulamıyorum. Caroline'ın ağır parfümünün tadını alabiliyor, parmaklarını elimin üzerinde hissedebiliyorum.

"İyi misin?" Jules sonunda sorar.

"Ben bir aptalım," diyorum sonunda. "Onu nasıl sevebildim? Nadia'nın bu kadar yakınlaşmasına nasıl izin verebildim? Benim sorunum ne ki bisiklete biner gibi başarılı bir iş kurabiliyorum ama insanları okuyamıyorum?"

"Bu saçmalık," diyor, Caroline için döktüğü sakarın tatlılığına kıyasla sesi sert.

Boğuk bir kahkaha attım. "Oturduğum yerden değil."

"O zaman buraya oturmanız gerekiyor. Öncelikle, sizin gibi bir işi yürütmek kolay değil. Gerçekten çok çalışıyorsun ve kendini tamamen işine adanmışsın. İkincisi, Caroline Hammond pençelerini sana geçirdiğinde genç bir kızdın. Daha çocuktun. Peki ya Nadia? O da kim ki zaten? Beş dakikalığına tanıdığın, muhtemelen güzel göğüsleri olan ve harika sakso çeken bir kadın mı? Senden bir şey istedi ve sen *ona* odaklanmadığın için bunu elde etti.

-İşinize odaklanmıştınız. O sadece beyaz gürültüden ibaretti."

Jules'un söylediklerine gülüyorum. *Beyaz gürültü mü?*

"O iki kadın için de kendini zorlayamazsın. Evet, seni kullanıyorlardı ama herkes herkesi kullanır. Hayat böyle. Senin bir nişanlıya ihtiyacın vardı; benimse Mayfair'de bir iş. New York'un daha fazla daireye ihtiyacı var ve sen daha fazla para istiyorsun. Bir milyarder seksi bir eş ister, seksi bir kız da milyarlar. Bu işler böyledir. Sadece herkes istediğini elde ederken sizin de ihtiyacınız olanı elde ettiğinizden emin olmanız gerekir. İşlemsel ilişkileri arkadaşlarınızdan ve ailenizden ayırın - sizin için ateşin içinden geçecek veya bir cesedi gömecek olanlardan. Hayatınızda çoğu kişiden daha fazla böyle insan var. Enerjinizi harcamanız gereken insanlar bunlardır. Geri kalan herkes siktirip gidebilir."

"Caroline ile ilişkimin hiçbir zaman ticari bir ilişki olduğunu düşünmedim."

"İşte bu yüzden Caroline'la aranız iyi - çünkü sizden istediğini aldı ve karşılığında size istediğinizi vermedi. Ama bu sadece bir kadın, hayatında bir kez oldu. Sen Manhattan'ın en güçlü adamlarından birisin. Bu bir daha olmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Artık on sekiz yaşında değilsin," diyor. "Daha akıllısın. Daha deneyimlisin. Ve ne zaman kalbine, ne zaman iğdlerine güveneceğini biliyorsun."

"yle mi?" Ben soruyorum. Pek emin değilim.

"yle. On yıldan uzun bir süredir birinin sizi kullandığı *iki* rnekten bahsediyorsunuz. Ama aslında insanlar sizi her zaman kullanıyor ve daha da önemlisi bunun tam tersi de geçerli."

"Bu doğru değil," diyorum. Jules ne zaman bu kadar alaycı oldu? "Peki ya emlakçılar? Seni kullanıyorlar. Sence

New York'un en büyük müteahhidi olmasaydınız size bu kadar iyi davranırlar mıydı? Tabii ki olmazlardı. Ama sizin de onlara ihtiyacınız var. Bu sadece iş. Karşılıklı yırtıcı bir ilişki. Bu bir ticaret. Tıpkı bizim gibi."

"Bizim gibi mi?"

"Nişanlın olmaya evet dedim çünkü Mayfair'i ynetebileceğimi söyledin. Bu... bu bir işti."

"Ve şimdi? Yarın taşınıyorsun ve hepsi bu mu?"

Bakışlarımı tutuyor.

"Bu anlaşmamızın sonu" diyor. Ya yeni bir anlaşma istersem?

"Doğru." Söyleyecek başka bir şey bulamıyorum. Jules'u seviyorum. Gerçekten hoşlanıyorum. Ve aramızdaki şeyin bir tür ticaret olduğunu düşünmüyorum. Birbirimizi kullanmıyoruz. Kullanıyor muyuz? O kullanıyor mu? Otelde kalıcı bir iş istediğini biliyorum. Ama bu yüzden yatmıyoruz, değil mi?

Başımı salladım. Bu olamaz, yoksa taşınmazdı. Kalmaya çalışıyor olurdu.

Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da Jules ile birlikte olmanın Caroline ya da Nadia ile birlikte olmak gibi hissettirmediği. Jules, Caroline ile olmadığımı bildiğim bir şekilde bana uyuyor gibi hissettiriyor.

-Belki de hatırlayamayacak kadar uzun zaman önceydi. Şimdi, ödül töreni geride kaldığına göre, Caroline'la olan anılarım da kayboluyor. Ona ve ona aşık olduğum için kendime duyduğum nefret ve tiksinti, sanki başka bir hayatın parçasıymış gibi daha uzak görünüyor. Başka bir yaşamın.

Ben daha çok Jules'la aramdaki ilişkiye ve Jules'un neden taşınmaya bu kadar hevesli olduğuna odaklanmış durumdayım. Kalmak istemiyor mu?

"Bu gece iş anlaşmamızın sonu," diyorum. "Yarın yeni bir başlangıç."

Dümdüz karşıya bakıyor, yüz ifadesi bana kapalı. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

"Yarın öğle yemeği yiyelim. Bazı şeyler hakkında konuşuruz." Beynimde bazı şeyleri düzene sokmak için bu geceye ihtiyacım var. Jules'tan misafir odamda kalmasını istemek doğru bir şey gibi görünmüyor, ama ya ondan büyük odayı paylaşmasını istersem? İkimizin de buna hazır olduğundan emin değilim.

"Yarın gelemem. Kahve içmek için babamla buluşacağım, sonra da o seninle buluşmaya gelecek, hatırladın mı? Sanırım onu senin kapına bırakabilirim. En azından bu şekilde geleceğini biliyorum."

Bana gülümsüyor ve elini benimkinin içine kaydırıyor.

"Akşam yemeği o zaman?" diye sordum. "Neden taşınmanı birkaç gün ertelemiyorsun? Akşam yemeği yiyebiliriz." Konuşmamız gerekiyor ama henüz ne hakkında konuşacağımızı bilmiyorum. Sırf sahte nişanlılığımız bitti diye ondan vazgeçmek istemiyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum.

Bana bakıyor, gözleri kısılıyor. "Hafta sonu mu?" "Bu daha mantıklı."

Sanki benimle yemek yeme düşüncesi bir angarya gibi iç

geçiriyor. "Sanırım." Kelimeleri dikkatlice söylüyor, sanki

kırık cam parçalarının arasına yerleştiriyor. Onu daha iyi tanımasaydım, sadece taşınmak ve hayatına devam etmek istediğini söylerdim. Ama onu daha iyi tanıyorum. Belki de ikimiz de buradan nereye gideceğimizi bilmiyoruz. Emin olduğum tek şey, bunu çözmek istediğim.

"Hey, dikkatli ol. Benimle akşam yemeği yiyeceğin için fazla heyecanlanma."

Gülüyor. "Heyecanlıyım. Bu benim heyecanlı yüzüm."

I sırtmak at Onu, rahatlama titriyor
aracılığıyla Ben at ses tonundaki
tanıdık sıcaklık. "Çok güzelsin."

"Ve heyecanlı."

TWENTY-FIVE

Jules

Bu Ekim gününün taze, berrak havasından mı bilmiyorum ama göğsümde bir yükselme var ve gülümsemeden duramıyorum. Sanki tatile çıkmak üzereymişim gibi hissediyorum. Sabahı, dün gece Leo ile yaptığım konuşmayı tekrarlamamaya çalışarak geçirdim. Akşam yemeği yemek istiyor. Konuşmak istiyor. Ve ben de bunu istiyorum. O adamdan hoşlanıyorum. Sevmekten de öte. Onunla tanıştığımda düşündüğüm gibi biri değil. Kesinlikle çapkın biri. Ve her zaman numarasını isteyen kadınlar var, hiç şüphem yok. Ama güvenilirmez, sadakatsiz bir çapkın olduğunu sanmıyorum. Düşündüğüm gibi bir oyuncu değil. Aramızdaki ilişki için henüz erken ama yatak odasında ve dışında inkar edilemez bir kimyamız var.

Belki de ilk tanıştığımızda haklıydı. Belki *de* benim kaderim.

Babamla buluşacağım kafeye varıyorum ve siparişimi veriyorum. Saat on ikiden biraz önce, yani sıra yok. Onun için de sipariş vermek isterdim ama bir milyon dolarlık kahve siparişini ezbere söyleyemezdin.

Babamın yeniden ortaya çıktığını söylediğimde annemin vereceği tepkiyi düşünmeden edemiyorum. Çatı terasında ortaya çıkmasıyla ilgili hiçbir şey söylemedim. Bunun onu üzeceğini biliyorum ve eğer arkasını dönüp tekrar ortadan kaybolacaksa, bunun bir anlamı yok. Yakın zamanda bu konuşmayı yapmak zorunda kalacağımı hissediyorum. Bu sabah buluşmamızı teyit etmek için mesaj attı ve burada bir iş bulmaya kararlı görünüyor. Leo'ya babamı işe almasını istemediğimi söylediğimi biliyorum - ve istemiyorum da - ama Hart şirketi dışında açık pozisyonu olan birini tanıyıp tanımadığını merak ediyorum. Babam belli ki iş bulma konusunda istekli.

Oturup saatimi kontrol ettim. On ikiyi iki dakika geçiyor. Omurgamdan aşağı bir endişe ürpertisi geçiyor ve omuz silkmeye çalışıyorum. Endişelenmeme gerek yok. Gelecektir. Gelmeyecek olsaydı neden bu sabah mesaj atsın ki? Zahmet etmezdi. Yutkunuyorum ve pencereden dışarı bakmamaya çalışıyorum. Çocukken saatlerce pencere kenarında oturur, tanımadığım bir arabanın evimizin önüne gelmesini bekler, babamın şoför kapısını açmasını umardım. Arada sırada tam da öyle olurdu ve birkaç gün ya da hafta, hatta bazen bir ya da iki ay boyunca bir aile olurduk.

O gidene kadar.

Ne zaman gideceğini asla bilemezdim. Akşam yemeğinde bir midye kadar mutlu olabilirdi ve sabaha kadar arabası ortadan kaybolur, birlikte geldiği bavul da onunla birlikte kaybolurdu. Arkasında asla kendisinden bir iz bırakmazdı. Çizgi romanlarını bıraktığı son sefer hariç. Bu şeyleri analiz edebilecek yaşa geldiğimde, sık sık onları geride bırakmasının bir işaret olup olmadığını merak ederdim. Bana kendinden bir parça mı bırakmak istiyordu?

"Hey, Bebek Surat!"

Başımı kaldırdığımda babamın kollarını açmış başımda dikildiğini görüyorum. On beş dakika gecikti ama kim sayıyor ki?

"Baba," diyorum yerimden sıçrayarak. Hiç düşünmeden sarılmasını kabul ediyorum. Beni kendine doğru çekiyor. Bu bana tanıdık gelmeli. Babamın beni kucaklamasını doğal karşılamalıyım. Ama kolları yabancı geliyor, bedeni uymuyor. Biraz garip hissettiriyor ama en azından viski kokusu almıyorum. Tutabildiğim kadar uzun süre tutuyorum.

Sonunda geri çekildi ve beni omuzlarımdan tuttu. "Harika görünüyorsun, evlat."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler. Sana kahve getireyim mi?"

Ben ona duble espresso getirirken o oturuyor. Baristanın içkisini hazırlamasını izlerken, her zaman mı espresso içtiğini yoksa sadece bir lokmada bitirmek istediğinde mi içtiğini merak ediyorum. Sadece bir yudum alıyor ve bitiyor. Sonra da gitmekte özgürdür. Espresso, bir yerde çok uzun süre kalmak istemeyen insanların kahvesidir. Babamın kahvesi.

Fincanı masanın üzerine bırakıyorum. "Teşekkürler bebeğim," diyor.

"Bir şey değil. Leo ile tanışmaya hazır mısınız?" Geç kalması ve içkisini sipariş etmesi için geçen süre arasında fazla zamanımız yok. Yirmi dakika kadar sonra ayrılmamız gerekecek.

"Elbette," diyor "Dollface" derken kullandığı aynı neşeli sesle.

Leo'nun ona iş vermeyeceğini biliyorum ama yine de babamın iyi bir izlenim bırakmasını istiyorum. "O benim patronum, baba. Yani... bilirsin. En iyi şekilde davranmalısın."

Gülüyor. "Ben her zaman en iyi davranışımı sergilerim. Bana Mayfair'in müdürü olmaktan bahseder misiniz?" diyor. "Bu kadar çok insanın patronu olmak nasıl bir şey?"

"Bu iyi," diyorum. "Daha çok erken ama işleri yoluna koymaktan keyif alıyorum. Bence heyecan verici bir geleceği var."

"Bayan Patroniçe. Kimin aklına gelirdi ki? Çok komik bir çocuktun. Kafan hep bir kitapta olurdu. Odan her zaman bir toplu iğne kadar temizdi. Ve çok bağımsızdın."

Başını sallarken sırıtıyor.

Midem bulanmaya başladı. Çocukluğum hakkında konuşmak istemiyorum. Annem başımızı sokacak bir çatı sağlamak için iki işte çalıştığı için nasıl bu kadar bağımsız olduğum hakkında.

"Demek kalmak için şehre döndün? Nerede yaşıyordun?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıp bacaklarını masanın altına uzatıyor. "New York'u sevmek lazım. Her zaman değişen ve aynı zamanda hiç değişmeyen bir yer."

Tarifine gülümsedim. Haksız da değil.

Cevap vermesini bekliyorum. Ne kadarlığına döndü? Mayfair'de iş istediğine göre, makul bir süre kalmayı planlıyor olmalı.

"Manhattan'da mı yaşıyorsun?" diye soruyor. "Jersey," diyorum.

Başını sallıyor. "Harika bir yer. Düzeninizi görmek isterim."

Babama dairemi gezdirme düşüncesiyle kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi oluyor. Büyük değil ama Sophia ve ben onu rahat bir yer haline getirdik. "Sonbahar için dekore etmeyi seviyorum," diyorum.

"Öyle mi? Güzelmiş. Meşe palamutları falan?"

"Evet, apartmanda olmamıza rağmen kapıda bir çelenk olmasını seviyorum. İçeride de masanın üzerinde mini balkabaklarından ve sahte yapraklardan oluşan bir orta süsü var."

"İç dekorasyonu sever misin? Böyle şeyleri eğlenmek için mi yapıyorsun?"

İç çekiyorum. "Sanırım öyle." Otel lobisini güzelleştireceğini düşündüğüm bazı fikirlerim var. Louis taze çiçek aranjmanlarını kaldırdı. Onları geri getirmek istiyorum, ama haftada iki kez çok sayıda taze çiçek getirtmekten daha uygun maliyetli, modern ve yaratıcı bir şekilde. Masanın üzerine taze çiçeklerle birlikte orkideler yerleştirmeyi, ardından da resepsiyon masasının üzerine çarpıcı cam kaplar içinde hava bitkileri koymayı ve böylece konuklar için bir konuşma noktası oluşturmayı düşünüyorum. Şu anda lobi kasvetli görünüyor. Bence daha iyisini yapabiliriz.

"Görünüşe göre patronunuzla iyi anlaşıyorsunuz," diyor.

Umarım yanaklarımdaki sıcaklık belli olmaz. "O iyi bir adam." Ona nişandan bahsetmenin bir anlamı yok. Leo'yla bir sonraki görüşmesinde işleri daha da zorlaştıracak. Onu potansiyel bir patron olarak görmeli, müstakbel damadı olarak değil. "Bana Mayfair'i yönetme işini vererek şansını denedi."

"Umarım o da benim için aynısını yapar."

Gülümsüyorum ve umarım samimi görünüyordur. "Peki nerede kalıyorsun? Bir arkadaşınla mı yoksa-"

"Sadece orada burada," diye yanıtlıyor. "Nedense annenin The Mayfair'de çalıştığını sanıyordum."

"O yaptı. Manhattan'da mı kalıyorsun?" Tekrar sordum. Konu değişikliğinin kasıtlı olduğundan emin değilim ama her halükarda nerede kaldığını bilmek istiyorum.

"Evet, benim için endişelenme," diyor elimi okşayarak.

Tam olarak endişeli değilim. Sadece bilmek istiyorum. Şimdiye kadar benim hakkımda konuştuk ama babamın yıllar önce çekip gittiğinden beri hayatında ne yaptığını bilmiyorum. Sorularımdan kaçma şekli bana kasıtlı gibi gelmeye başladı.

"Buraya geri taşınmana ne sebep oldu?" diye sordum. "İşini mi kaybettin?" Tekrar evlenip evlenmediğini bile bilmiyorum. Belki daha fazla çocuğu olmuştur.

"Sadece bir süredir New York'u görmedim," diyor basit bir omuz silkmeye. Beni ne kadar özlediğini, bir araya gelmenin ne kadar gecikmiş olduğunu aceleyle eklemiyor bile.

Kendimin sönmeye başladığını hissedebiliyorum. Kalbime yerleşmiş olan küçük umut kırıntısı serbest kalıyor.

Belki de bakışlarımdan anladı, çünkü söylediği bir sonraki şey beklediğim gibi değildi.

"Arayı kapatmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum," diyor. "Ve bunu yapmak istiyorum. Tüm haberlerini duymak istiyorum. Yaptığın her işi, erkek arkadaşını, hayallerini bilmek istiyorum. Hepsini dinleyeceğim. O kadar çok şey kaçırmışım ki... İzin verirsen ben de sana yetişmek istiyorum."

Elimi uzatıyor ve ben de masanın üzerinden tutmasına izin veriyorum. O umut kırıntısı tekrar kalbime yerleşti. Beni tanımak istiyor. Her şeyi aceleye getiriyorum ama zamanımız var.

Telefonumun alarmı çalıyor.

"Leo ile görüşmen için gitmeliyiz," diyorum. "Sen de mi geliyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, ama ofisi yolumun üzerinde. Seni bırakabilirim."

"Harika," diyor, kalçalarını tokatlıyor ve ayağa kalkıyor. "Hadi gidelim."

Dışarıda elimi tutup kolunun altına sıkıştırdı. Madison'da kuzeye doğru kol kola yürüyoruz. Binaları göstermeye ve bana onlarla ilgili tarih parçacıklarını ya da orada hangi filmlerin çekildiğini anlatmaya başlıyor. Bu çocukluğumdan hatırladığım babam, her sözüne sarıldığım ilginç babam. Her şeyi bilen baba.

"İşte geldik," diyorum Leo'nun binasının önünde dururken. "Şimdiden mi?" diye soruyor. "Ben de daha yeni başlıyordum

Tur." Bana sırtlıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Yıllık kartım var," diyorum. "Böylece bir dahaki sefere kaldığımız yerden devam edebiliriz. Hafta sonu buralarda mısın?"

Başını sallıyor. "Öyle olmalı. Birkaç toplantım var ama onun dışında..."

Bu sefer sarılmayı ben başlatıyorum. Öncekinden biraz daha az garip. Belki daha az kaskatı kesildim. Daha az gerginim. "İyi şanslar," diyorum. "Leo iyi bir adamdır."

Belki de Leo'dan ona iş vermemesini istemekte acele ettim.

Belki bir şansı hak ediyordur.

"Sağ ol evlat." Bana göz kırptıyor, dönüyor ve döner kapıdan Leo'nun ofisine doğru ilerliyor.

Ayağa kalkıp resepsiyona yönelmesini izliyorum.

Belki de babam hakkında yanılmışımdır. Ya değiştiyse? Ebeveynlik zordur ve ben çocukken benimle baş edememiş olabilir. Ama şimdi farklı. Onun kendi hayatı var. Benim de kendi hayatım var. Hiçbir şey için ona *ihtiyacım* yok. Kaçacak bir şeyi yok.

TWENTY-SIX

Jules

Leo akşam yemeği önerdiğinde belirli bir restorandan bahsetmedi, bu yüzden gri joggers ve Taylor Swift tişörtümle yemek siparişı seçeneklerini araştırıyorum. Muhtemelen son kez olacak. Burada yaşamayı özleyeceğim. Ama sadece rahatlığı ve manzarayı değil. Leo'yu özleyeceğim.

Taşınmanın hüznü yerini gelecekle ilgili bir heyecan külçesine bıraktı. Leo'dan gerçekten hoşlanıyorum ve onun da benden hoşlandığını biliyorum. Birbirimizden hoşlanmaya devam edebilmemiz için her ne yapıyorsak bu sonraki bölümde yolumuzu bulmamızı istiyorum. En son ne zaman bir erkekle *daha fazlasını* istediğimi hissettiğimi hatırlamıyorum. Bu yeni bir başlangıç gibi geliyor.

Leo ile yeni bir başlangıç ve belki babamla da yeni bir başlangıç? Anneme onun şehre döndüğünü söylemem gerekecek. Bundan hoşlanmayacaktır ama onun hayatımda olmasına engel olmayacağını da biliyorum. İzlemediğimi sandığında ağladığını gördüğüm tüm o doğum günleri ve Noeller... Babamın bizimle olmasını istediğini biliyordum - bir aile istiyordu. Belki geleneksel bir aile için çok geç ama

Bu, elimizde kalanlardan bir şeyler çıkaramayacağımız anlamına gelmez.

Telefonum çalıyor ve açar açmaz Leo'nun adını görüyorum.

Geç kalıyorum. Biraz suşi sipariş edebilir misin? Sorun olmaz. Ne kadar sürer sence? Bir saat. Belki biraz daha fazla.

Sorun değil. Babamla nasıl gittiğini duymak için sabırsızlanıyorum.

Yazdığını gösteren üç nokta beliriyor ve sonra kayboluyor. Muhtemelen o anki toplantısına odaklanmak zorunda. Ve sonra, ben bakarken, tekrar ortaya çıkıyorlar. Ve tekrar duruyorlar. Dikkati mi dağınık? Meşgul mü?

"Ve seninle de suşi!" diye devam ediyorum.

Üç nokta yeniden beliriyor ve sonra bir mesaj alıyorum.

Suşi için de sabırsızlanıyorum. Baban hakkında söyleyecek pek bir şey yok. Gelmedi.

Koltuğumdan düşmüş gibi hissediyorum. Serbest düşüşteyim. Orada olmalıydı. Ona kapıyı gösterdim.

Leo'nun emin olup olmadığını soran bir mesaj yazmaya başlıyorum ama sonra siliyorum. Tabii ki emin.

Onu binanızın kapısına kadar götürdüm.

Gönder tuşuna basıyorum ve babamın içeri girmeden önce ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. New York'u ne kadar sevdiğinden bahsetmiştik ama ne kadar kalacağını söylememişti. Leo'nun binasına doğru kol kola yürüdük.

Bir sorun olmalı.

Numarasını arıyorum ama cevap vermiyor.

Midem bulanıyor. Elimle karnımı tutuyorum. Yanından ayrıldığımda gayet iyi görünüyordu. Bina resepsiyonundan Leo'nun katına çıkmasını engelleyen büyük bir şey olabilirdi. Çok büyük bir şey. Bir kalp krizi. Ya da felç.

Hastaneleri aramaya başlamalıyım. Sigortası var mı onu bile bilmiyorum. Telefonumun tuş takımını açıp kim bilir kimi aramaya hazırlanırken cep telefonum tekrar çalıyor.

Babam arıyor.

"Alo?" I Cevap ver. "Is her şey
Tamam mı? Ne oldu?"

"Hey, Bebek Surat," diye cevap veriyor. "Nasılsın?"

"Beni unut. Sen neredesin? Nasılsın? Hastanede misin?"

"Hayır, hayır, hayır," diyor. "Arabamdayım." Arabasında mı? Hayal edemiyorum. Hangi arabayı kullandığını bilmiyorum.

"Hastaneden dönerken mi?" diye sordum.

"Hayır, hastaneye gitmedim."

"Baba!" Dedim. "Leo toplantıya gelmediğini söyledi."

"Ohhh, evet. Bu. Ben de seni arayacaktım. Seni gördükten hemen sonra bir mesaj aldım. Acil bir durum vardı."

"Ne tür bir acil durum?" Ben soruyorum.

"Beni birkaç günlüğüne şehir dışına çıkardı. Hepsi bu kadar."

"New York'ta değil misin?"

"Halletmem gereken birkaç şey var. Belki bir iş bile bulabilirim. Asla bilemezsin. Bana şans dile, Bebek Surat."

Telefonu kulağımdan uzak tutuyorum, ekrana bakarak neler olup bittiğine dair daha fazla ipucu elde edebileceğimi umuyorum. Mantıklı gelmiyor ama şu anda babam da mantıklı gelmiyor.

"Yani... hasta değil misin?" diye soruyorum. "Turp gibiyim," diye yanıtlıyor.

"Leo ile olan toplantıyı ektin."

"Dediğim gibi, acil bir durum vardı." Boğazını temizliyor. "Dinle, Bebek Surat, ben sürüyorum. Seni başka zaman ararım."

Cevap veremeden telefon kapandı.

Birdenbire yeniden altı yaşıma döndüm, pencere kenarında oturmuş babamın gümüş renkli Honda'sının arka lambalarının trafikte kayboluşunu izliyordum.

Spor ayakkabılarımı giydim ve beni New Jersey'e götürecek bir taksi bulmak için yola çıktım.

TWENTY-SEVEN

Jules

Sophia'nın beni takip edebilmesi için Leo'nun dairesinin kapısını açık tutuyorum, sonra anahtarları yan masanın üzerine bırakıyorum. Artık onlara ihtiyacım yok. Taşınmak ve hayatıma devam etmek için sabırsızlanıyorum. Leo bir oyalamaydı. Yeniden çerçevelemem ve yeniden odaklanmam gerek. Bekârlığa ve kariyer basamaklarına geri dönmeliyim.

Dün gece evime döndüğümde Sophia'ya durumun ciddi olduğunu söylememe gerek kalmadı. Şiş gözlerim ve buruşuk mendilim benim yerime konuştu. Ona babamdan *bahsettim* ve o da *ben sana söylemiştim* ya da *ne bekliyordun demedi*. Sadece bana sarıldı, bir kadeh şarap verdi ve *Bridgerton*'ın arka arkaya yayınlanan bölümleri boyunca ağlamama izin verdi.

Üçüncü bölüme kadar ona bu hafta sonu kalıcı olarak geri taşınıyordu. Taşınmadan önce Leo ile konuşmaya ihtiyacım yoktu. Ne anlamı olacaktı ki? Birbirimize ne söyleyebilirdik ki? Biz bittik. Ondan hoşlandığımı sanıyordum, belki de hoşlanıyordum, ama çıkmanın ne anlamı var ki? Bir noktada bitecek.

Gerçekten başlamadan önce durmak daha iyi, kalbimi sökmeden önce.

"Leo ile aranızda tam olarak ne olduğunu bana hâlâ anlatmadın. Nişanı bozup taşınmak için acele ediyorsun gibi görünüyor."

Boğazımdaki beklenmedik yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Sadece bir kasırgaydı. Kendi doğal sonuna geldi." Gerçek bir başlangıç olmadığını bilmesine gerek yok.

Yatak odama döndüm. Babam telefonu yüzüme kapattıktan iki dakika sonra dışarı çıktığımda her şey tam olarak bıraktığım yerdeydi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Dolaptan bavullarımdan birini çıkarırken başımı sallıyorum. Ne kadar çabuk toparlanırsam o kadar iyi.

"Şiddetlendi mi?" diye soruyor sessizce.

Nefesim kesildi ve arkamı döndüm. "Tanrım, hayır. Neden böyle düşündün ki?"

Omuz silkiyor. "Her şey çok ani oldu. Neden bunun üstesinden gelmeye çalışmıyorsun?"

Tuvalet masamın altından bir kutuyu yatağımın üzerine atıyorum ve komodininin içindekilerle doldurmaya başlıyorum. "Çünkü engeller aşılamaz."

"Tamam," diyor, saç fırçamı almak için eğiliyor ve kutuya bırakıyor. "Ne tür engeller?"

"Büyük olanlar," diyorum belli belirsiz. "Ben banyoyu toparlayacağım."

Tuvalet çantamı buldum ve duş rafındaki şampuan ve saç kremlerimi temizledim. Tanrım, bu duşun basıncı iyiydi. Bunu özleyeceğim.

"Büyük olanlar mı?" Sophia kapıda beliriyor, eli belinde, sanki yere bıraktığım şeyi almıyormuş gibi.

"Bağlanmaktan korkuyor gibi."

Bir kahkaha patlattı. "Siz ikiniz durup dururken nişanlandınız!"

"Bu, insanlara güvenmekten, insanları içeri almaktan korkmadığı anlamına gelmez. Bağlılıktan kastım bu," diyorum.

"Bu babanla mı ilgili?" "Hayır,"
diye tersliyorum. "Neden olsun
ki?"

"Babanızın hayatınıza geri dönmesi ve aniden nişanlı olmamanız, nişanlılığınızın dairesinden taşınmanız çok garip. Bu iki şey birbiriyle bağlantılı gibi görünüyor."

"Ama değiller," diye cevap veriyorum. Tamam, belki biraz bağılılar ama Sophia'nın düşündüğü gibi değil. Babamın tekrar gitmesi önceliklerimin ne olduğunu ve kime güvenip güvenemeyeceğimi anlamamı sağladı. Sonunda sağlıklı bir ilişki kurma şansımız olduğunu düşünmüş müydüm? Elbette. Bu konuda yanıldım mı? Yanıldım. Ama bazen bir konuda yanılmak, diğer her şeyi daha net görmenize yardımcı olur.

"Yani öylece çekip gidiyor musun?" diye soruyor. "Ondan evlenmeyi kabul edecek kadar hoşlandın ama bu ilişki kurtarmaya değmez mi?"

Tuvalet malzemelerimden geriye kalanları bir kutuya koyup yatak odasına dönüyorum, bir yandan da Sophia'ya yalan olmayan ama gerçek de olmayan bir yanıt vermenin yolunu düşünüyorum.

Yatağa yığılıyorum, gözlerim yaşıyor. Düşmelerine izin vermeyeceğim. Bu durum çok karmaşık bir hal aldı. En iyi arkadaşşıma yalan söylüyorum ve birkaç hafta önce nefret ettiğim bir adama aşık olabilirim.

Sophia yanıma oturdu. Elimi tutarak, "Bana neler olduğunu anlat," diyor.

Başımı onun omzuna koydum. Leo'nun kimseye söylememi istemediğini biliyorum ama Sophia'ya en iyi arkadaşlarına güvendiği gibi güveniyorum. Bir cesedi gömmeme yardım ederdi. Benim için birkaç yalan söyleyeceği kesin.

"Sana söylersem bana inanacağından emin değilim," diyorum. "Dene bakalım."

İçimi çekiyorum ve sonra ona sahte nişanlılığımızın tüm hikâyesini ve Leo'nun geçici bir nişanlı istemesinin nedenlerini anlatıyorum. "Ödül töreni Perşembe gecesi," diye bitiriyorum. "Yani zamanımız doldu."

"Dur bakalım," diyor. "İkinizin takıldığını sanıyordum." "Takıldık," diyorum.

"Bu da işleri değiştiriyor. Bu sahte değil. Taşınıyorsunuz ama birbirinizi görmeye devam edecek misiniz?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Dün gece konuşmamız gerekiyordu ama sonra-"

"Sonra baban tıpkı sen çocukken yaptığı gibi bir koşu yaptı."

"Ondan sonra Leo'nun yüzüne bakamadım. Dün gece hakkında hiçbir şey konuşmak istemedim."

"Aradı mı? Babanla olanları ona anlattın mı?"

Başımı salladım. "Jersey'ye dönüp bazı işlerle ilgilenmem gerektiğini mesaj attım."

"Demek tek kaçan babam değilmiş," diye mırıldanıyor.

"Ne?" Sesim sıkıntılı bir kedi yavrusunununki gibi çıkıyor. Miyav. "Babam gibi olduğumu mu söylüyorsun?"

"Tam olarak değil. Ama Leo ile işler karışmadan -ya da daha da karışmadan- kaçmıyor musun? Bu babanın yaptığı şey değil..."

"Babam benimle zor bir konuşma yapmaktan kaçınmıyordu. Öyle olsaydı, durup dururken ortaya çıkıp iş istemezdi."

Sophia, "O saptırma ve kaçınma konusunda bir usta," diyor. "Leo ile konuşmalısın. Duygularından kaçamazsın Jules."

Babam gibi olabileceğim düşüncesinden nefret ediyorum. Geride bıraktıklarıyla çok fazla acıya sebep oluyor. Leo'yu incitmek istemiyorum. Bu yapmak istediğim son şey. Ama incinmekle de başa çıkamıyorum. Leo tarafından değil. Sanırım bu beni yıkar. Hala yapabiliyorken kaçmak daha iyi.

"Bir şey hakkında konuşmanın ne anlamı var? Adam benimle gerçekten evlenecek değil ya. Şimdi çekip gitmeyi tercih ederim. Biz sadece geçiciydik."

"İşler değişti," diye meydan okuyor. "Belki de seninle evlenecek. En azından bir konuşmayı hak ediyor."

Haklı olduğunu biliyorum. Onunla konuşmam gerektiğini biliyorum ama daha fazla duygusal karışıklık için hiçbir şeyim kalmadı. "Hiçbir şey değişmedi," diyorum.

"İşin içine seks girince işler hep değişir."

"Leo için değil," diyorum. "O daha önce de yandı ve bu onu böyle biri yaptı. İnsanlar değişmez." İç çekiyorum. "Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretebileceğine kendini inandıran zavallı bir kadın olmayacağım." Umut etmek gibi bir hata yaptım - babamla her şeyin farklı olabileceğini düşündüm. Leo ile aynı hatayı yapmayacağım. "Kimseyi düzeltmeye çalışmayacağım. Kimsenin kendini düzeltmesini ummayacağım. Benden bu kadar. Beni toparlayabilir miyiz?" Son yirmi dört saatten sonra tükenmiş hissediyorum. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

"Yapabiliriz. Ama bu konuyu tekrar açacağım. Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Ben de mutlu olmak istiyorum. Ama bir şeyi istemek onu gerçeğe dönüştürmez."

Karton kutuyu kapatıyor ve yatağımın üzerinden kaldırıyor. "Bir şeyi, birini istediğini kabul etmek mi? Bu ilk adım Jules. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum, küçükken babanın seni sürekli büyütüp umutlarını kırmasından sonra. Kimseden bir şey istememek için kendini eğitmişsin. Ama bunun mutluluğa pek yer bıraktığından emin değilim."

Dairenin ön kapısı çarpılır. *Leo*.

"Bu kutuları aşağıya götüreceğim," diyor. "Konuş onunla."

İnledim. Şu anda onu görmek için gerçekten çok gerginim. Kendime güvenmiyorum.

Hızlıca çalışıyorum, iş yerindeki kıyafetleri ve evrakları kutulara dolduruyorum. Kötü paketlememden pişman olacağım ama

Buradan bir an önce çıkmak istiyorum.

Kutuları yatak odamın kapısının yanına yığıyorum ve saate bakıyorum. Sophia gideli yaklaşık yirmi dakika olmuştu. Aşağıda ne halt ediyor? Tabii ki, Leo'yla konuşmam için bana zaman kazandırıyor.

Saçlarımı at kuyruğundan çekip çıkarıyorum ve derin, sakın bir nefes alıyorum. Müzikle yüzleşme zamanı.

Yatak odamın kapısını açtığımda Leo'nun karşı duvara yaslanmış olduğunu görüyorum.

"Hey," diyorum, sesimi hafif çıkarmaya çalışarak. Keyifli.

"Hey," diye yanıtlıyor başının arkasını kaşıyarak. Soluk mavi tişörtü bir santim kalkıyor ve o çok iyi tanıdığım sert, düz karnı ortaya çıkıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Üzülmemeliyim. Bir şey olacaktı gibi değil.

"Hayır, Sophia ve bende." Ağırılığımı bir ayağımdan diğerine aktararak söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışıyorum.

"Bırak yardım edeyim," diyor.

Beni evden çıkarması neredeyse daha kötü hissettiriyor. Sanki benden kurtulmak için sabırsızlanıyor.

"Senin için de uygunsa, kendim yapmayı tercih ederim." Omuz silkiyor. "Tamam. Eğer istediğin buysa." "Öyle," diyorum.

Bir şey anlatmaya çalıştığımı biliyormuş gibi gözlerini kısıyor ama ne olduğundan emin değil. Dürüst olmak gerekirse ben de.

"Konuşacağımızı sanıyordum. Suşi yiyeceğiz."

Başımı salladım. "Evet, bunun için üzgünüm. Jersey'e dönmem gerekiyordu."

Gözleri kısıldı, sanki detay vermemi bekliyormuş gibi, ama ne diyebilirim ki? Sophia haklı, kaçıyorum. Ama başka ne yapacağımı bilmiyorum.

"Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin?" diye soruyor gözlerimin içine bakarak.

"Bence en iyisi her şeyin eskisi gibi kalması... eski halimize geri dönmek," diyorum. Ben konuşurken midem çalkalanıyor.

İki adım ileri atıp kollarına yığılmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Yani, bu kadar mı? Kader durma noktasında mı?"

Mystique olduğumu öğrendiğinden beri ilk kez tanıştığımız o ilk geceden bahsediyor.

"Kader mi?" Ona sordum. "New Yorklular böyle şeylere inanmaz." Sesimi sabit tutmak için mücadele ediyorum.

"Şey, ben teknik olarak İngiltere'denim ve sen de Jersey'densin. Yani..."

Ondan uzağa bakmak zorundayım. Çok incinmiş görünüyor. Sanki ona işleri yoluna koyabileceğimizi söylememi istiyor. Ama bir noktada işlerin değişeceğini ve onun gideceğini bildiğim halde kendimi ona açamam. Bunun tekrar başıma gelmesine izin veremem. Hayatım boyunca terk edilen insanlar yüzünden çok yara aldım ve kırıldım.

İç geçiriyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Çok eğlenceliydi," diyor.

Başımı salladım. Konuşamıyorum çünkü burnum fokurdamaya başlıyor ve midem ters dönüyormuş gibi hissediyorum.

"Sen bir erkeğin isteyebileceği en iyi sahte nişanlısın."

Sorun şu ki, bu benim için çok gerçekçi oldu.

Şu anda hissettiğim kayıp duygusuna bir çözüm yok. Yemek davetini kabul etmek sadece kaçınılmaz olanı uzatır.

"Yardım edebildiğime sevindim."

Gözlerimiz kilitleniyor, sanki ikimiz de birbirimize çelişkili hissettiğimizi söylemek istiyoruz. Ona *özür dilediğimi* belirten küçük bir gülümseme sunuyorum.

"Burada olman gerçekten çok hoşuma gitti," diyor garip bir şekilde

Birdenbire resmileşti.

"Burada olmaktan keyif aldım. Düşündüğümünden daha fazla." "Gerçekten mi?" diye soruyor, ağzının kenarı seğiriyor.

Sesindeki flört iması midemi bulandırıyor. "Sadece mutfak bile buna değer."

Başını sallıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Doğru."

"Ve manzara." Manhattan'a bakan pencere duvarına bakarak çenemi kaldırıyorum ama gözlerimi Leo'dan ayırmıyorum.

"Manzara. Tabii ki."

Sessizlik aramıza giriyor. Kalmayı çok istiyorum. Ama kalamayacağımı biliyorum.

"Gidip Sophia'ya yardım etsem iyi olacak," diyorum.

Ayağa kalkar ve ellerini ceplerine sokar. "Bir ara Mayfair hakkında konuşmamız gerekecek."

"Ama hala üç aylık bir deneme sürecim var, değil mi?"

"Doğru," diye yanıtlıyor. "Yine de çatı terasının geliştirilmesi için sunacağınız bir planınız olduğuna eminim?"

"Oh, evet. Tamam, olur. Evet, yeni asistanınızla görüşüp birkaç hafta içinde takvime bir şeyler ekleyeceğim."

"Güzel," diyor. "Eğer yardımına ihtiyacın yoksa, ben spor salonuna gidiyorum."

Tam bir ucube gibi pazularımı esnetiyorum. "Git al onları," diyorum ve başımı kendime ve tüm beceriksizliğime sallayarak dönüyorum.

Gözlerimi kırıştıtararak yatak odasında kayboluyorum. Bir kutu ve birkaç çanta daha doldurup asansöre yöneliyorum. Sadece ortadan kaybolmak istiyorum. Leo'nun dairesinden. New York'tan. Babamın kızı olmaktan ve bunun gerektirdiği her şeyden.

TWENTY-EIGHT

Leo

New York sokaklarında koşmaktan hoşlanmıyorum. Çok fazla insan ve çok fazla trafik var ama Jules ile veda konuşmamın gerginliğini atmam gerekiyordu. Spor salonu yeterli mesafe değildi, binadan tamamen çıkmam gerekiyordu.

Bilinçli bir karar vermeden Yukarı Doğu Yakası'na gidiyorum. Worth'un evine gidiyor olmama rağmen, yoldan sapıyorum. Park'tan yukarı koşup sola dönüyorum.

79. Cadde'de. Koşumu yavaşlatıp yukarı bakıyorum, yüksek tuğla cephesi hâlâ Caroline'la ilk tanıştığım ve Hammond'lara ekmek götürdüğüm zamanki gibi. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Ön girişi çevreleyen ferforje parmaklıklar hâlâ parılıyor. Pencereler hâlâ bomboş, sanki tüm camları beyaza boyanmış gibi, ama bunun dışını görebildiğiniz ama içini göremediğiniz panjurların etkisi olduğunu biliyorum. Bildiğim kadarıyla Caroline şu anda içeride bana bakıyor olabilir.

Caroline ve benim için böyle bir ev satın alacak kadar param olması gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum.

bir aile. O parayı kazanma yeteneğimden hiç şüphe etmedim. -Kendim için bir şeyler yapmak istiyordum ama bu onun için asla yeterli olmayacaktı. Ya da babası için.

"Leo," diye sesleniyor arkamdan bir kadın sesi. Arkamı döndüğümde Caroline'la yüz yüze geliyorum, bana gülümsüyor. Hâlâ onu ilk tanıdığım zamanki havası var. Eğlenceli, yaramaz ve ele avuca sığmaz biri olacağını ama yine de herkesin onu seveceğini söylüyor. Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir görünüm sergileyen biriyle tanışmamıştım - karakterini hiç bozmuyor. Her zaman gülümsüyor. Her zaman "açık." O çok güzel, buna hiç şüphe yok.

Spor kıyafetleri giymiş ve kahve taşıyor; tıpkı Cumartesi sabahı herhangi bir New Yorklu gibi. Bronz teninden saçlarına kadar her gözeneğinden para sızıyor. Eve dönerken önünden geçtiği her erkeğin başını döndürdüğünden hiç şüphem yok. "Seni görmek ne güzel," dedi. "Yıllardır görüşmüyorduk ve şimdi üç günde iki kez görüşüyoruz!"

Eğiliyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. Boştaki elini kolumun üst kısmına koyuyor ve sıvı metalin kaslarımı yaktığını hissediyorum. Geri çekiliyorum. "Sadece koşuya çıkmıştım ve geçiyordum. Bir süredir burayı görmemiştim." Worth'u görmeye gelirken hep bu sokaktan kaçınırım.

"İçeri gelip bir kahve içmek ister misiniz? Ya da bir bardak su?" Gülümsüyor. "Su içmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Sorun yok, ben iyiyim," diyorum.

"Babam içeride," diyor. "Seni görmeyi çok isteyeceğini biliyorum."

Alaycı bir yarım kahkaha attım. Eminim isterdi. Ama şirketimi sevdiği için değil, daha çok ona kazandırabileceğim parayı sevdiği için. Hammond'lar insanları kullanmayı sever. "İşler nasıl da değişiyor, değil mi? Başka bir zaman. Bir arkadaşıma kahve içmeye gidiyorum."

Konuşmaya başlıyor ve sonra kendini durduruyor. Sonunda, "Birbirimizi ilk tanıdığımız zamanları biliyorsun.

Hafızam çok iyi değil ama eminim ikimiz de gurur duymadığımız şeyler yapmışızdır. Yine de çocuktuk, değil mi? Artık köprünün altından çok sular aktı."

Bu bir sorudan ziyade bir yorum ya da belki de bir emirdir. Aramızda neyin unutulduğuna karar verme yeteneğine sahip olduğuna inanması markaya uygun olurdu. Elini havaya kaldırıyor ve her zaman yaptığı gibi saçlarını omzunun üzerinden atıyor. Gençliğimde onun kendine olan güvenine ve her şeyin üstesinden gelme becerisine hayran kalırdım. Ama şimdi bu biraz üzücü görünüyor. Ne kadarını gözden ve gönülden uzaklara ittiğini merak etmeden duramıyorum.

Duraksıyorum, cümlesini bitirmesini, benden özür dilemesini bekliyorum. Ama birkaç uzun dakikadan sonra, benim konuşmamı beklediğini fark ediyorum.

"Hafızam oldukça iyidir," diyorum.

Gülümsemesi kısa bir süreliğine duraksıyor ama hemen toparlanıyor ve omuzlarını biraz geriye çekiyor. Daha önce görmemiş ve beklememiş olsaydınız kimse fark etmezdi.

"Umarım siz ve yeni güzel nişanlınızla akşam yemeğinde bir araya gelebiliriz."

"Jules," dedim.

"Jules," diye tekrarlıyor. "Çok hoş görünüyor."

"Çok güzel," diyorum. Jules'un hiçbir yanı cilalı değil. Tüm sevimliliği özüne kadar uzanıyor.

Burada Caroline'ın önünde dururken tek düşünebildiğim Jules. Benimle yaşamasının, benimle nişanlıymış gibi davranmasının tek nedeni karşımdaki kadın. Hiçbir şey mantıklı değil.

Perşembe gecesi Caroline'ı görmek bana bir kapanış sağlayacaktı ama bundan bir şey anladığımdan emin değilim. Bugün, onu bire bir görmek, tüm bahaneler ortadan kalkmışken, her şeyi daha da netleştirmiyor.

Belki de Caroline ile olan ilişkiyi uzun zaman önce bitirmiştım. "Evet, belki akşam yemeği için bir zaman ayarlarız," diyorum.

Aslında böyle bir niyetim olmamasına rağmen

takip ediyorum. Worth beni beklemiyor olsa da saatimi kontrol ediyorum. "Gitsem iyi olacak. Geç kalmak istemem."

Yüz milyon dolarlık gülümsemesiyle gülümsüyor. "Jules'a sevgilerimi gönder."

Bir yanıt düşünemiyorum, bu yüzden sadece başımı sallayıp sokağa çıkıyorum. Burada olmak için bir nedenim yok.

Worth kapıyı açtığında hâlâ nefes nefese kalmıştım. "Suç mahallinden mi kaçıyorsun?"

Onu geçip doğruca alt kattaki tuvalete gidiyorum ve orada yüzüme su döküyorum.

Worth geçerken, "Jack geldi, biz de mutfaktayız," diye sesleniyor.

Ellerimi lavaboya dayayıp aynaya bakıyorum. Neden gitmesine engel olmadım? Artık daireme geri dönebileceğimden emin değilim. Jules orada, yatağında, mutfakta, birlikte film izledikten sonra olmaz. Çok boş hissedeceğim.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip evin arka tarafına, mutfak-yemek odasının olduğu yere gidiyorum. Burası çok karamsar ve boğucu, gölgeli bir orman zemini gibi, bana Worth'un kendisini hatırlatıyor.

"Hey," diyor Worth. "Bir içki kap ve gel otur."

Worth'un tezgahta birkaç gazlı içeceği var ama ben buzdolabını açıp bir bira çıkarıyorum. Biraz rahatlamam lazım.

"Bir yerlerde saat beş sanırım," diyor Jack.

"Vur beni." Jack'in karşısındaki banka oturdum ve kollarımı masaya dayadım.

Enerjim düşük ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum.

"Perşembe günü iyi vakit geçirdin mi?" Jack sordu.

Başımı salladım. "İyi idi. Gittiğime memnunum."

"Ve Caroline'ı görmek," diyor Worth. "O nasıldı?"

Telefonum cebimde vızıldıyor. Çıkıyorum ve e-posta önizlemesine gözlerimi kısarak bakıyorum, kim olduğuna odaklanmaya çalışıyorum, çünkü yanlış okuyor olmalıyım.

"Az önce sokakta ona rastladım,

ve şimdi," diyorum, masaya koymadan önce telefona dokunarak. "Bana e-posta gönderdi."

"Ne?" Worth sorar. "Neden?"

Yarım bir kahkaha attım. "Sanırım babası ve kocası benden para kazanabilsin diye işleri düzeltmek istiyor." Mesajı taradım. "Yemeğe çıkmak istiyor."

"Sadece ikiniz mi?" Jack soruyor. "Aranızda romantik bir şeyler olmasını mı istiyor?"

"Hayır, ben ve Jules, o ve Grant."

"Çifte randevu!" Jack öyle diyor. "Hiç de garip değil."

"Dur bakalım," diyor Worth. "Onu nasıl gördüğünle ilgili soruma cevap vermedin. Bir şeyleri yeniden canlandırmayı mı umuyorsun?"

Kafamı kaldırıyorum. Ciddi olamaz. Bu kadından nefret etmek için on yıldan fazla zaman harcadım. "Kesinlikle hayır. O evli. Ve bence berbat bir insan."

"Çok mu fazla itiraz ediyorsun?" Jack sorar.

"Hayır. Onu çekici bulmuyorum. O beni..." Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Beni kaşındırıyor." Onda fazla çaba gerektiren bir şey var. Artık kimsenin gerçek Caroline Hammond'ı göremediğini anlayabiliyorum. Belki de içten içe kim olduğunun farkında bile değildir. "Ona karşı bir şey hissetmiyorum."

Worth, "Yani Caroline'a hâlâ aşık değilsin," diyor. "Onu görmek seni kaşındırıyor. Neden birini öldürmüş gibi bir ruh haliyle aniden kapıma geliyorsun?"

Omuz silkiyorum ve biramdan bir yudum daha alıyorum.

Worth ve Jack konuyu değiştirme nezaketini göstermiyorlar. Bunun yerine, sorularından kaçmayı bırakmamı sabırla bekleyen gözlerinin beni delip geçtiğini hissediyorum.

"Sadece daireden çıkmak istedim, hepsi bu." Yine de bir şey söylemiyorlar. "Çünkü Jules taşıyor."

"Ahhh," diyor Worth. Jack sanki sonunda bulmacanın eksik parçasını bulmuşlar gibi nefes verir. Belki de bulmuşlardır.

"Ve sen onun yapmasını istemiyor musun?" Worth soruyor.

Bunu düşündüm. "Onun orada olması hoşuma gitti. Eğlenceliydi."

"Ve onunla seks yapmaktan hoşlanıyorsun."

Tabii ki onunla seks yapmaktan hoşlanıyorum. Ne aptalca bir soru. "Beni kullandığını söyledi."

"Ne?" Jack soruyor. "Siz ikiniz kavga mı ettiniz?"

Başımı sallıyorum ve masanın üzerindeki bira şişesini ellerimin arasında kaydırıyorum. "Hayır. Toparlandı ve gitti. Birkaç gün önce herkesin birbirini kullandığını ve hiçbir şeyin gerçek olmadığını söyledi. Sanırım anlaşmamızın doğal sonucu bu."

Yukarı bakıyorum ve Jack'in kafası karışmış görünüyor. "Bana pek öyle bir kadın gibi gelmedi. Bağlam neydi?"

"Caroline hakkında konuşuyorduk. Caroline'ın beni kullanmasına sadece ondan istediğimi alamadığım için kızdığımı söyledi."

"Hangisiydi?"

"Beni sevmesi için, sanırım."

"Doğru," diyor Worth. "Ve sonra Jules seni kullandığını mı söyledi?"

Başımı sallıyorum ve boğazımdaki acıyı hafifleteceğini umarak bir yudum daha bira alıyorum. "Mayfair'deki iş için. Ve onu nişanlım varmış gibi davranmak için kullanıyordum."

"Bu doğru," diyor Jack.

"Sanırım." Ama bana hiç de onun söylediği gibi bir takas gibi gelmedi.

"Tahmin ettin mi?" Jack diyor ki. "Anlaşmanız buydu, değil mi?"

Eğer bir nişanlın olursa o da müdür olacak."

"Doğru," diye cevap veriyorum. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

Worth, "Sadece kenarları bulanıklaşmaya başladı," diyor. Yüz ifademde onay aradığını hissedebiliyorum.

"Kenarlar mı?" Jack sorar.

Worth iç çekiyor. "Anlaşmada ne olduğu, neyin değiş tokuş ya da ödeme olduğu ile neyin gerçek olduğu arasında."

"Bir şeyi kaçırıyorum," diyor Jack. "Hepsi gerçektir. Gerçekten senin nişanlıymış gibi davrandı ve gerçekten de Mayfair'in müdürü."

"Evet," diyor Worth. "Ama aynı zamanda gerçekten arkadaş ve sevgili oldular. Arkadaşımız Leo bu arada bir şeyler hissetti ve bu konuda ne yapacağını bilemiyor."

"Ahhh," der Jack. "Anladım. Jules'a ondan hoşlandığını ve aranızdaki ilişkinin devam etmesini istediğini söyledin mi?"

"Hayır," diye bağırdım. Denemiştim. Ya da en azından taşınmasını ertelemesini önerdim, böylece akşam yemeği yiyip konuşmak için zaman yaratabilirdik.

"Caroline ile aralarındaki duyguların karşılıklı olduğunu düşündüğü ve öyle olmadığını anladığı zaman yaşananların tekrarlanmasını istemiyor."

"Bu psiko-drama için burada olmama bile gerek yok," diye cevap veriyorum, arkadaşlarımla arasına bakarak. "Siz ikiniz kendi başınıza oynayabilirsiniz."

"Ama Jules Caroline değil," diyor Jack, sanki ben burada değilmişim gibi. "Ve sen de artık on sekiz yaşında değilsin. İnsanları daha iyi tanıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Nasıl olsa bir önemi yok. Hayat devam ediyor."

Worth, "Belli ki önemli çünkü sen mutsuzsun," diyor.

"Merak etme," diyor Jack. "Sadece on yıl kadar sürecek ve bunu atlatacaktır."

Belli ki Caroline'ın beni terk etmesiyle Jules'un gitmesini karşılaştırıyor ama bu iki olay kıyaslanamaz bile. Jules pek çok açıdan Caroline'dan çok daha önemli. Ödül törenine kadar bunu anlamamıştım, o zaman Caroline'ın üzerimde sandığım etkiye ya da güce sahip olmadığını fark ettim. Caroline egomu incitti. Jules ise kalbimi söküp aldı.

"Aramızdaki ilişkinin devam edeceğini umuyordum," diye itiraf ediyorum. "Dün akşam yemeğe çıkacaktık. Konuşacaktık."

"Ve sen korktun mu?" Jack öneriyor.

"Hayır. Ofisten biraz geç döndüm ve eve geldiğimde Jersey'e geri dönmüştü."

"Yani senin onu terk edip kaçtığını mı düşündü? Kulağa Romeo ve Juliet'in bir versiyonu gibi geliyor," diyor Jack.

Worth, "İşin içinde daha az ölüm olduğu için," diyor. "Onunla konuşmaktan korktuğunuz için mi geç kaldınız?"

"Hayır," diyorum. "Bir telefon görüşmesine takılmıştım ve suşi hakkında mesajlaşıyorduk ve sonra aniden-" Durup düşünüyorum. "Her şey yolundaydı. Geç kalacağımı biliyordu. İkimiz için suşi siparişi verecekti ve sonra... ve sonra babasının toplantımıza gelmediğini söyledim."

Worth ve Jack'in kafası çok karışık görünüyordu, ben de onlara Jules'un babasının çatı terasında ortaya çıktığını ve onunla buluşmayı teklif ederek Jules'un üzerindeki baskıyı azaltmaya çalıştığımı anlattım. Zorlu ilişkilerini ve sık sık ortadan kaybolmasını kısaca anlattım.

"Yani sen ona babasının gelmediğini söyledikten sonra mı ayrıldı?" Jack soruyor.

"Evet. Şu ana kadar bağlantıyı kuramamıştım."

"Ve ondan önce seninle ilişkisine devam etmek ya da en azından bu konuda konuşmak istiyor gibiydi?" Worth açıklıyor.

"Henüz konuşmamıştık ama evet, buna açık olduğunu düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım."

"Ya da pislik babası tarafından korkutuldu ve..." "Ve?"

Ben soruyorum. "Ve ne? Sence o Gelmediği için utandı mı? Bu onu kötü etkilemez. Ondan o sorumlu değil."

Worth iç çeker. "Belki daha derine iniyordur. Psikiyatrist değilim ama hayatındaki erkeklerin onu terk etmesine alışmış gibi görünüyor. Ya da en azından gerçekten önemli bir erkeğin. Bunun tekrarlanmasını engellemenin kolay bir yolu hayatında hiç erkek olmamasıdır."

Hay sikeyim. Worth psikiyatrist olmayabilir ama bu teori cuk oturuyor. "Kahretsin," diyorum. "Ne yapacağım ben?"

Worth, "Emin değilim," diye yanıtlıyor.

"Yine de bir şeylerin peşindeymişsin gibi görünüyor," diye katılıyor Jack. "Geri çekiliyor, bir ada olmaya çalışıyor. Sadece emin olduğu insanlara güveniyor."

"Ama benden emin olabilir."

"Yapabilir mi?" Worth soruyor. "Yani, siz ikiniz ne zamandır birlikte yatıyorsunuz? Ona evlenme teklif edecek değilsin ya."

Sessiz kalıyorum. Evlenme teklif etmeyi düşünmemiştim, hayır. Ama bu fikirden nefret etmiyorum.

"Öyle miydin?" Jack sorar.

"Bu planın bir parçası değildi. En azından şu anda. Ama Jules özel biri. Ve onu tanıdıkça daha çok seviyorum. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, onsuz o kadar az vakit geçirmek istiyorum. Zeki ve güzel, beni güldürüyor ve beni... daha iyi yapıyor. Mutlu ediyor. Huzurlu."

Kendi sözlerimin beynime yerleşmesine izin veriyorum. Söylediğim her şey doğru. Jules benim için o. Ya da öyleydi.

"Bunu ona söyledin mi?" Worth soruyor. "Suşi iptal edildi, sana söyledim."

"Ve artık çok geç, çünkü önümüzdeki üç yıl boyunca Antarktika çevresinde bir gemi seyahatine çıkıyor."

"Hayır. Ama kararını verdi."

"Korkmuş gibi görünüyor. Ve senin söyleyeceklerini duymamış," diyor Worth. "Duymalı."

Jack boğazını temizler. "Söyleyeceklerim sevgiyle söylenmiş şeyler. Öyle görünmeyebilir ama... eğer senin için önemliyse, neden gitmesine izin verdin?"

Yarı homurdanıyorum. "Sence onu radyatöre kelepçelemeli miydim?"

"Hayır," diyor Jack. "Bence ona nasıl hissettiğini söylemeliydin. Nerede yaşadığını biliyorsun. Numarası sende var."

Eğer henüz kapısına gelmediyseniz, bir sebebi vardır."

Worth, "Korkman normal," diyor. "Caroline en son bir kadına karşı savunmasız kaldığında bıçağı derine sapladı. Nadia'dan bahsetmeyeceğim bile çünkü o sadece bir nanosaniye için buradaydı. Ama Jules için risk almazsan onu kaybedeceksin. Buna değip değmeyeceğine karar vermelisin."

Öyle olduğunu biliyorum. Kabul etmekten nefret etsem de, haklılar.

-Jules için savaşımadım. Belki de korktuğum içindir. Bugün onu taşınırken görmek beni derinden etkiledi. Kendini korumak için kaçmak yerine beni reddediyormuş gibi hissettim. Güvensizliğimden daha güçlü olmama ihtiyacı var.

"Haklısın. Ona söylemem gerek. Beni itip kaktığında bile bıraktığı yerde olacağımı ona göstermeliyim. Onun için savaşmalıyım."

Worth, "Sen romantik birisin," diyor.

"Görünüşe göre," diye cevap veriyorum. "En azından Jules söz konusu olduğunda." "Sana yakışıyor," diyor Jack. "Sana sahip olduğu için çok şanslı."

Ve bir erkeğin sahip olabileceği en iyi arkadaşlar gibi davranan psikiyatrirlere sahip olduğum için şanslıyım.

TWENTY-NINE

Jules

Bu benim şansım. Biliyorum ve bunu mahvetmemeye kararlıyım. Keşke kariyerimdeki en önemli an Leo Hart'ın önünde kaybetmememe bağlı olmasaydı.

Onu çok özlüyorum. Dairesinden taşındığımdan beri geçen on gün içinde sürekli onu düşündüm. Parmaklarım telefonumda onun adının üzerinde geziniyor, aramak, mesaj atmak, onunla bir şekilde iletişim kurmak için çırpınıyorum. Jersey'e geri dönüp babamın bir pislik olmasının yaralarını saracağımı düşünmüştüm. Ben de payıma düşeni yaptım. Ama sabahları Leo'yu özleyerek uyanıyorum. Geceleri onu düşünmekten uyuyamıyorum. Gün içinde zar zor nefes alabiliyorum çünkü tüm bu durumun benim hatam olduğunu biliyorum. Aramızdaki her şeyi çok kötü mahvettim.

Ama geri dönüş yok. Zaman bizi sadece bir sonraki bölüme taşır. En azından sahip olduğumuz her şeyin yıkıntılarından kariyerimi kurtarmam gerekiyor. Mayfair'i uzun vadede yönetmek için doğru kişi olduğumu ona kanıtlayabilirsem bunu benden esirgemeyeceğini biliyorum.

Çatı terasında volta atıyor, gökyüzüne bakıyor ve Leo'yu bekliyorum. Önümüzdeki altmış dakika onun takviminde. Bir saat içinde Mayfair'in dümenindeki görevimin kalıcı olup olmayacağını öğreneceğim.

Yağmur yağma tehlikesi var ve yağarsa her şey mahvolur.

Çatıya açılan yangın kapısı gıcırdıyor ve Leo'nun çıktığını görmek için dönüyorum. Kalbim boğazıma kadar tırmanıyor, nefesim orada sıkışıyor.

Kahverengi sarkık bukleleri onu son gördüğümünden beri uzamış ve yorgun görünüyor. Muhtemelen çok çalışıyor. Ya da New River için endişeleniyor. Satılıyor mu? İnşaat programa uygun mu? Ona soramam. Bugün işleri yolunda tutmalıyım yoksa kendimi toparlayamam.

"Geldiğin için teşekkürler," diye sesleniyorum o adım atarken. Hep böyle uzun muydu? Gülüşü her zaman bu kadar göz kamaştırıcı mıydı? Tanrıya şükür, zaten olduğumdan daha derine inmedim. Babamın gidişi beni dümdüz etmişti. Ama ya Leo giderse?

Bir daha asla ayağa kalkamazdım.

"Açık havada bir toplantı," diyor. "Günün ilk buluşması." Gözlerimiz kilitleniyor ve midem karışıklık ve ihtiyaç dolu bir şekilde dönüyor.

Öpüşelim mi? Tokalaşalım mı? İkisinden de kaçınmak için ellerimi önümde kavuşturuyorum ve sunumuma başlıyorum. "Karar vermeden önce size alanı göstermek istedim," diyorum. "Aslında ilk düşündüğümünden daha büyük olduğunu keşfettim, bu da seçeneklerimiz olduğu anlamına geliyor."

Bakışları yere çarpıyor ve onu çoktan kaybedip kaybetmediğimi merak ediyorum. Devam etmeliyim. Teklifimle onu etkilemeliyim.

"Burası harika manzaralara sahip süper özel bir yer ve kesinlikle harika bir bar olurdu. Ama bence kendimizi hafife alıyoruz. New York'ta çok sayıda çatı barı var. Müşteriler için yukarı ve şehir merkezinde rekabet ediyor olacağız. Bu alanı biraz daha farklı bir şey için kullanmak istiyorum. Mayfair'in çatı katında düğünler ve etkinlikler düzenlemesini istiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. Yüzündeki ifadenin şüphecilik olup olmadığını anlayamıyorum ama sunumumu etkilememesi için gözlerimi kaçırıyorum. "Büyük ölçekli çatı etkinlikleri için gerekli altyapı ve kapasiteye sahip çok fazla otel yok. Diğer X faktörü ise hava durumu. Tüm açık hava etkinlik rezervasyonlarının kötü hava koşullarına karşı kapalı alan seçeneğiyle güvence altına alınması gerekiyor, bu da bir fiyatına iki alan rezerve ettiğimiz anlamına geliyor." Yanımda hazırladığım masaya dönüyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum. "Tabii alanı kapatmak için bir seçeneğimiz yoksa. Araştırma yapıyordum. Yağmur yağdığında kalıcı bir yapı gibi üstünü örten, tamamen geri çekilebilir bir çardak kurabiliriz. Üreticiyle görüştüm ve yoğun kar yağışı dışında New York'un tüm hava koşullarında işe yarayacağını söylediler. Böylece alan yılın en az dokuz ayı boyunca kullanılabilir hale gelir."

Tepkisini ölçmek için ona bakıyorum. Onu anlamak zor. Konsantre olmuş gibi görünüyor.

"Size renderları göstereyim." Bir mimar ve tasarımcı ile 3D renderlar üzerinde çalıştım.

"İnşaat şirketlerinden tadilatların maliyeti, devam eden otel operasyonları üzerindeki etkisi ve zaman dilimi konusunda tahminler aldım. İki yıl sonrası için rezervasyon almaya başlayabiliriz. Elbette sadece düğünler olmayacak ama büyük paralar talep ediyoruz, dolayısıyla burada kutladığımız büyük yaşam olayları olacak."

Nefesini içine çekiyor ve bu ses nabzımın boynuma çarpmasına neden oluyor. Gözlerimi uzun uzun kırıştıtarak kapatıyorum, tenimdeki nefesini, saçlarımdaki parmaklarını, ağzını düşünmemeye çalışıyorum.

"İzin verin size önümüzdeki üç yıl için strateji planlarımın geri kalanını anlatayım." Oturdum ve sunumumun geri kalanını hazırladığım bir tableti ona uzattım. Ona yapmak istediğim maliyet tasarruflarını ve oteli beş yıldız sınıfında tutmak için gerekli yatırımları gösteriyorum. Para kazanmadan önce maliyetli olacak ama üç yıl içinde bu otel şehrin tacındaki bir mücevher olacak.

"Her şey çok iyi düşünölmüş," diyor sonunda. Son kırk dakikadır sınırda bir sessizlik içindeydi. Bunun iyiye işaret olup olmadığını anlayamıyorum.

Burada olduğu için minnettar olmam için bir şey söylemesine gerek yok, her ne kadar varlığı şimdiye kadar yaşadığım tüm duyguları bir anda canlandırıyor olsa da. Onu görmek... her şey. Ve o kadar acı verici ki sanki cam parçaları derimi kesiyor. Jersey'e geri dönüp ondan önceki hayatıma devam edebileceğimi nasıl düşünebilirdim? Onun bu kadar yakınımda olması içindeki bir şeyi doyuruyor. Onun burada olması kalbimdeki bir boşluğu dolduruyor.

Yakınlığının verdiği rahatlıkla birlikte yokluğunun verdiği korku da geliyor - Leo'ya ne kadar çok sahip olursam, giderse kalbimde o kadar büyük bir delik açılacağını anlıyorum. Daha fazla darbeye dayanamam.

"İzin vermeyi düşündünüz mü?" diye soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum, toplayabildiğim kadar otoriteyle. "Bunların hepsi iki yıllık sürece dahil. Gerçek inşaat dört aydan fazla sürmez."

Leo başını sallar. "Müteahhitlerimden birini kullanmanı istiyorum." Evet mi diyor?

"Sorun değil," diyorum.

"Küçük bir iş ama iyi ve zamanında yapmak isteyecekler çünkü söz konusu olan benim."

"Mantıklı," diye cevap veriyorum.

Ceketini açıyor. Eğer kravat takmış olsaydı, kravatının olabileceği boğazının altındaki sıcak deriye bakıyorum. Katlanmış birkaç kâğıt çıkarıp masanın üzerine bırakıyor. "Bunlara bir göz at. Eğer memnun kalırsanız imzalayın ve asistanıma geri gönderin."

Kaşlarımı çatarak kâğıtları aldım. Leo'nun bana şimdi ve burada bir iş sözleşmesi teklif etmesine hazırlıklı değildim ama hayır da demeyeceğim. Daha yakından bakıyorum. Neye baktığımı doğruladığımda içimi bir gülümseme kaplıyor. The Mayfair'in genel müdürü olarak beş yıllık bir sözleşme.

Tüm vücudumun nefes verdiğini hissediyorum. En azından bunu berbat etmedim.

"Bu yerle ilgili gerçekten iyi kararlar vermişsiniz. Düzenlisin. Bilgili. Ve yaptıklarını gerçekten beğendim."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, onu ne kadar özlediğimi görür diye gözlerinin içine bakmaktan neredeyse korkuyorum. "Teşekkür ederim."

"İşimiz bittiyse," diyor, ayağa kalkarak.

Ben de ayağa kalktım. "Ve söylemek istediğim, babamın sizinle görüşmeye gelmemesinden dolayı gerçekten üzgünüm."

Leo kaşlarını birbirine yaklaştırır. "Babanın davranışları için kimseden özür dilemene gerek yok. Bu onun suçu."

Söylemesi kolay. "Ama onunla görüşerek *bana* iyilik yapıyordun. Zamanını boşa harcadım."

"Asla zamanımı boşa harcayamam," diye mırıldanıyor ama ne demek istediğinden tam olarak emin değilim. "Sen nasılsın? Çok üzücü olmalı."

"Ben iyiyim. Biraz. Bu biraz... kuzeyde üzücüydü. Dürüst olmak gerekirse, hala üzgünüm. İşime odaklanmaya çalışıyorum." "Bunu önermek bana düşmez, ama hiç düşündün mü bir terapistle gitmeyi düşünür müsün?" diye soruyor.

Sorusu karşısında bir adım geri çekildim. "Terapist mi?"

"Ben de gitmeyi düşünüyordum," diyor. "Hepimizin üzerinde çalışması gereken şeyler var."

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Leo'nun neden terapiye ihtiyacı var? Caroline ile olan geçmişini gömdü. Belki de sadece günlük stresini yönetmek istiyordur.

Aramızda garip bir sessizlik geçiyor. Leo saatini kontrol etti ve "Bir sonraki toplantıma gitmem gerekiyor ama bu işte iyi iş çıkardın. Her şey mükemmel bir şekilde bir araya geliyor."

Gülümsüyorum ama hiçbir şey mükemmel hissettirmiyor. "Teşekkür ederim."

"Yakında görüşürüz," diye yanıtlıyor, sonra başka bir şey söyleyecekmiş gibi duraklıyor. Ama söylemiyor ve çıkışa doğru dönüyor.

Gidişini izliyorum, yakında beni göreceğine dair sözleri kulaklarımda yankılanıyor. Bu anı kutlamalıydım ve bir noktada kutlayacağım da. Şu anda tek düşünebildiğim ne kadar çok şey kaybettiğim.

THIRTY

Jules

Çatı katındaki düğün alanının satış lansmanı bugün yapılıyor. Henüz inşaata başlamadık çünkü hala bazı izinlerin çıkmasını bekliyoruz ama en azından herkese inanılmaz manzarayı gösterebilirim.

Tüm çatı pembe ve beyaz çiçeklerle kaplandı ve küçük bir podyumun karşısına beş sıra sandalye yerleştirdik, böylece insanlar her şey tamamlandığında alanın nasıl olacağını hissedebiliyorlar. Ayrıca insanların kokteyl resepsiyonu ve törenleri için ne kadar yer olduğunu görebilmeleri için uzun masalardan oluşan geçici bir bar oluşturdum. Ziyafetin tamamı balo salonunda gerçekleşecek, ancak yeminleri için tüm şehri bir fon olarak sunuyoruz.

"Etkileyici görünüyor," diyor Joan yanımdan.

"Sen Düşünmek mi? Biz sormak insanlar için kullanımhayal güçleri oldukça gelişmiştir."

"Herkes manzaraya bakıyor olacak. Ya da hediye çantasını düşünecek."

Bu benim umudum. Hediye çantaları için elimden geleni yaptım. Lüksten bahsediyorlar ve rahatlamak için gereken her şeyi içeriyorlar.

düğün planlamasıyla geçen stresli bir günün ardından. Lüks banyo ürünlerinden tasarım çarşaflara ve bir şişe vintage şampanyaya kadar. Manzara bizi unutulmaz yapmazsa, umarım hediye çantaları yapar.

"İnsanlar gelmeye başlayana kadar ne kadar vaktimiz var?" "Yaklaşık otuz saniye," diyor.

Kapı açık bırakılıyor ve ilk konuk geldiğinde bluzumu kalem eteğimin içine sokuyorum. Bugün davet ettiğimiz kişilerin çoğu düğün planlayıcıları ve etkinlik organizatörleri. Ancak birkaçı, mekanın düğünlerine uygun olup olmadığını görmek için yanlarında çiftler getiriyor. Renderların ve manzara resimlerinin yer aldığı web sitesi yeni yayına girdi ve takvimimiz açık, rezervasyonlar gelir gelmez kabul etmeye hazır.

İlk misafirimizi karşılamak için öne çıktığımda Joan'ın telefonu çaldı.

"Nancy Franco?" Kırklı yaşlarının sonunda, kanarya sarısı bir elbise ve Chanel ceket giyen bir kadın kapıdan içeri girerken soruyorum. Bu kadın hakkında araştırma yapmıştım. New York'taki en güçlü etkinlik planlayıcılarından biri. Clinton'lar, Hilton'lar ve Getty'ler hep onu kullanmış. Bugün birini etkilemem gerekiyorsa, bu o olmalı.

El sıkışıyoruz ve ben kendimi tanıtıyorum, tam o sırada bir tepsi şampanya taşıyan bir garson yanımızda beliriyor. İkimiz de birer kadeh aldık.

"Lansmanımızda bize katılabildiğiniz için çok heyecanlıyım." "Bunun için mükemmel bir gününüz var," diyor.

"Kesinlikle öyle. Ancak düğünlere ev sahipliği yapmaya başladığımızda, kurmakta olduğumuz inanılmaz açılır kapanır çardak sayesinde bu konuda endişelenmemize gerek kalmayacak. Size videoyu gösterebilir miyim?"

Arkamdaki ekranda oynat tuşuna basmadan hemen önce Joan yeniden beliriyor.

"İlk rezervasyonumuzu yeni aldık," diyor bana gülümseyerek. "Biz yaptın mı?" I Sor. I oldu umut için a azGeçici Soruşturmalar Bugün, ama Nancy'nin ve sadece kişi için varmak.

"Kimden?"

"Margaret Taylor," diye yanıtlıyor Joan. Margaret Taylor Manhattan'daki en güçlü ikinci etkinlik planlayıcısıdır. Ondan bu kadar çabuk rezervasyon almak şaşırtıcı.

Nancy'nin yüz ifadesindeki şaşkınlığı fark ediyorum. Bu kadar erken geldiği için böyle fırsatlardan haberdar olmak istediği izlenimine kapılıyorum. Başka birine öncelikli erişim hakkı verdiğimizizi düşünerek onu gücendirmek istemiyorum. "Demek görmeden rezervasyon yaptırmış," diyorum. "Ne harika. Bugün geliyor mu?"

"Aşağıda, ekiple birlikte balo salonunu kontrol ediyor. Yukarı geliyor."

Başımı sallıyorum, sonra tüm dikkatimi Nancy'ye veriyorum. Bugün New York etkinlik planlamasının en güçlü iki kadını yanıma alabilirsem, Mayfair'de kalmayı hak etmiş olacağım. "Sana şu çardağı göstereyim," diyorum Nancy'ye, "kimse görmeden önce."

Video oynatılıyor ve ben de kurulumunun ne kadar kolay olacağını anlatıyorum. Birkaç soru sordu ve sonra açıkça yetişmek istediği başka bir etkinlik planlayıcısı tarafından çekildi.

Tam o sırada Margaret Taylor kapıdan içeri girdi. Gülümseyerek onu karşılamaya gidiyorum ve arkasında Leo'yu gördüğümde olduğum yerde donup kalıyorum. Bugün lansman yapacağımızı biliyor muydu, yoksa başka bir nedenle geliyordu da tesadüfen mi bu etkinliğe denk gelmişti?

Gözleri benimkilere kayıyor ve gülümsüyor.

"Jules Moore," diyor Margaret. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Öpüşüyoruz. Bu ilk karşılaşmamız değil. Onunla bu bahar balo salonumuzda yapacağı bir düğün için anlaşmıştım - gelecek yılın ilk çeyreğinde sadece dört tane olacaktı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum. "Anladığım kadarıyla müşterilerinizden biri adına rezervasyon yaptırmışsınız bile."

"Evet, bu otelle ilgili yaptığınız harika işlerde size destek

olabileceğimiz için çok heyecanlıyız. Öyle değil mi Leo?"

Sanki metal bir pençe kalbimi göğsümden yakalamış gibi.

Sırıttıyor. "Evet, çok heyecanlıyım," diyor.

Leo mu? Benim Leo'm mu? Tam önümde duran Aslan evleniyor mu?

"Söz verdiğiniz çardağın videosunu görmeliyim," diyor.

Joan devralıyor ve Margaret'ı masaya ve dizüstü bilgisayara yönlendiriyor. Tanrıya şükür, çünkü hareket edersem ikiye bölüneceğimi biliyorum. Leo onunla birlikte hareket etmiyor. Onun yerine elini sırtımın alt kısmına koydu. Bir şekilde çatı terasının kenarına, parmaklıkların yanına doğru sürünmeyi başarıyorum.

"Tebrikler," diyebildim ama gülümsemeyi başaramadım.

Bana doğru baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. Otuz beş kat boyunca bodrumda kaybolmak istiyorum. Sanki gözlerinin önünde toza dönüşüyormuşum, içim kuruyormuş ve her an rüzgârda savrulacakmışım gibi hissediyorum.

"Bizim için rezervasyon yaptırdım," diyor.

Nefesimi tuttum. Az önce ne dedi?

"İlk rezervasyonu aldığımızdan emin olmak istedim. Uygun görünüyordu."

"Anlamıyorum," diye boğuldum. "Evleniyorsun ve..."

"Aman Tanrım!" Leo'nun sesinin paniklemiş gibi çıktığını ilk kez duyuyorum. "Hayır, evlenmeyeceğim. En azından başka biriyle. Biz evleniyoruz. Umarım evleniriz. İki yıl içinde."

Halüsinasyon görüyor olabileceğimi düşündüm. Ya da sadece uyuyor ve rüya görüyorum. Neden bahsediyor bu?

"Beni terk ettin çünkü seni terk edeceğimden korkuyordun. Tıpkı babanın defalarca yaptığı gibi. Başta anlamamıştım. Sana babanın ilişkimize gelmediğini söylediğimde seni kaybettiğimi anlamamıştım."

Toplantı. Sonunda çok mantıklı geldi. Beni istemediğini sanmıştım. Ama öyle değilmiş. *Onu* istemiyorsun."

Kalbim göğsümde tekliyor. Yavaşça çekmeliyim Nabzımı sakinleştirmek için nefes alıyorum.

"Beni en az benim seni sevdiğim kadar sevdiğini biliyorum" diyor. Ve bir yerlerden elimi göğsüne koyacak gücü buluyorum, ben dört nala koşarken onun daha da ileri gitmesini engellemek için hala çok gerideyiz.

"Beni seviyor musun?" Gözlerinin içine bakarak soruyorum.

"Çok fazla." Ellerini omuzlarımda gezdiriyor. "Ve sen de beni seviyorsun." Ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor, ikimiz için de yeterince emin. "Bunu söylemene gerek yok. Bunu biliyorum. Hissediyorum. İkimiz de hissediyoruz. Sadece sen buna güvenmiyorsun. Ve orada bir dakika boyunca benim de güvendiğimi sanmıyorum. Kendimi toparlamam biraz zaman aldı. Artık *emin olduğuma* göre, geri dönüşü yok. Düğünümüzü ayarladım. Belki daha erken yapmak isteriz ve iptal ederiz. Belki de daha sonra yapmak ve tarihi büyük bir parti için kullanmak isteriz. Her iki durumda da, burada yapacağınız inanılmaz işten ilk yararlananlar olma fırsatını kaçırmak istemedim."

"Gerçekten aklını mı kaçırdın?" Bu benim söyleyecek bir şey bulamıyorum.

Kıkırdıyor. "Hayır. Tam tersi. Arayı kapatmak için istediğin kadar zamanın var. Sonsuza kadar buradayım, yani acelem yok. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Başka biriyle evleneceğini sanıyordum." "Benim için asla başka biri olmayacak. En başından beri ilk buluşmamızda içimde bir şeyler değişti."

"Ne? Ben maviyken ve kafatası kemeri takarken mi?"

"Evet. Daha önce hiç böyle bir bağ hissetmemiştim. Ben Aramadığın için çok üzgünüm. Bir daha gitmene izin vermeyeceğim."

"Öylece, böyle mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Kalmak için buradayım. Seni bırakıp gitmeyeceğim.

Asla."

Boğazıma bir keder yumrusu doldu. "Bunu söyleyemezsin."

"Bunu söyleyebilirim."

"Ama savaşıcağız."

Gülüyor. "Biliyorum. Ama kaçmayacağım. Biz gidiyoruz.

için iş aracılığıyla ne olursa olsun

geliyor Yukarı. Sen Hayatımı birlikte

geçirmek istediğim kişi. Birlikte peynirli makarna pişirmek

istediğim kişi sensin. Bir aile kurmak ve birlikte yaşlanmak

istediğim kişi sensin. Hepsi sensin, Jules." Beni sabitlemesi

için parmaklıklara uzandım. Söylediği h e r şey tam olarak

duymaya ihtiyacım olan şeylerdi ve ben

Biliyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum. "Ve seni terk

ettiğim için çok üzgünüm. Bunu yapmamalıydım.

Korkmuştum. Düşündüğüm kişi olmadığından korktum."

Bir kolunu belime doluyor. "Biliyorum. Biliyorum yine

korkacaksın ve beni terk etmeye çalışacaksın ama gitmene

izin vermeyeceğim. Ben buradayım. Hayatının geri

kalanında güvenebileceğin kişiyim."

Nefes veriyorum. Gerçekten bu kadar kolay mı? Birden

ortaya çıkıp bir ilişkide istediğim her şeyi bana vaat mi

ediyor?

Ama bunların hiçbiri basit değildi. Leo'nun yaptığı şey

çok çaba, cesaret ve... sevgi gerektirdi.

"Seni seviyorum," diyorum, ses tonum şimdi daha güçlü.

"Ve... sanırım bazı şeyleri küçük parçalar halinde almam

gerekecek ama... ben de seninle olmak istiyorum. Sonsuza

kadar."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle istiyorum."

EPILOGUE

Bir hafta sonra

Jules

Önümdeki yüzük tepsisine bakıyorum ve sonra Leo'ya bakıyorum, o da onlara bakıyor. Sonra halihazırda taktığım yüzüğe bakıyorum.

"Bu yüzüğü seviyorum," diyorum elimi uzatarak. "Sevdiğini biliyorum," diyor Leo.

"O zaman neden bende kalmıyor?"

Leo gerçekten bana yeni bir nişan yüzüğü almak istiyor. Ona gerek olmadığını söyleyip duruyorum. Zaten sahip olduğum yüzük muhteşem. Ve kocaman.

"Kesinlikle alabilirsin," diye yanıtlıyor. "Ama yeni bir tane almak da güzel olmaz mıydı? Onu seçmek için uzun zaman harcamadım ve..." Yüzünü buruşturdu ve birden anladım. Taktığım yüzük tamamen Caroline ile ilgili.

"Bu yüzüğün geçmişinle değil de seninle ve benimle ilgili olmasını mı istiyorsun?"

Dönüyor ve gülümsüyor. Başparmağımla ağzının kenarını okşuyorum. "Her zaman ne düşündüğümü biliyorsun."

Tepsiadaki en küçük tektaşı göstererek, "Bunu beğendim," diyorum.

Leo gözlerini devirir. "Bunu beğendim." En büyüğü bu. "Leo," diyorum. "Ben bir otelde çalışıyorum. Giyebilmek istiyorum Her gün yüzüğümü. Bunu her gün takamam."

Leo bize yardım eden asistana bakıyor, sanki bize ne yapacağımızı söyleyecekmiş gibi.

"Jersey'e geri dönmek ve yüzüğümü örtmek ya da tamamen çıkarmak zorunda kalmamak istiyorum. Metroda o şeyi takınca kendimi İngiltere kraliçesi gibi hissediyorum. Sonra da bana bir taç taktırırsın."

Leo kanepede arkasına yaslanır, düşünür. "Soyulmanı istemiyorum."

"Doğru," diyorum. "Peki buna ne dersin?" İlk seçimimi işaret ediyorum.

Seçtiklerime tekrar bakıyor ve sonra tepsiyi tarıyor. "Bu," diyor.

Nefesim kesildi çünkü onu bulduğunu biliyordum. Benim seçtiğimden daha büyük ama zümrüt kesimi ve ayarı nedeniyle bir şekilde çok sağlam görünüyor. "Bayıldım," diyorum.

"Bu mükemmel," diyor. "Üzerinde dene."

"Size yardım edeyim," diyor asistan, Leo'nun seçimini eldivenli eline alıp sol yüzük parmağıma geçirirken. "Bu çok özel bir parça. Merkezdeki taş üç buçuk karatlık bir zümrüt kesim. Her iki yanında konik, baget kesim tek karat pırlantalar bulunan sade bir şekli var. Bu parçayı çok özel kılan şey, taşların kusursuz olmasıdır. Aradığınız şey göz önüne alındığında, bunun mükemmel bir uzlaşma olduğunu düşünüyorum. Hiçbir şekilde tepsideki en büyük taş değil ama taşın kalitesi nedeniyle en pahalı taşlardan biri."

"Kusursuz bir elmas. Bunu sevdim," diyor Leo parmağıma bakarak.

Muhteşem bir yüzük ve şimdi takılınca iyi hissettiriyor - sanki oraya aitmiş gibi.

Asistan, "Değerine rağmen giymesi çok kolay," diyor.

Leo, "Böylece akşamları dışarı çıktığımızda giymek için ikinci bir kıyafetin olur," diyor.

"Kesinlikle değil." I Cevap ver. "I gibi Bu
Bir. Biz Buradan iki yüzükle
ayrılmazsın Leo."

İç çekiyor. "Sanırım yıldönümümüzü beklemem
gerekecek."

Gözlerimi deviriyorum. Leo'yu pişmanlık duymayan bir oyuncu olarak yazdığımı inanamıyorum. O tam bir romantik. O benimle ilgilenmeyi sever, ben de onunla ilgilenmeyi severim. Birbirimizin kalplerinin değerli olduğunu biliyoruz ve onları dikkatle ele alıyoruz.

"Artık yanımızda götürebilir miyiz?" Leo cüzdanını çıkarırken asistana sorar.

"Sanırım boyutlandırmak zorundalar," diyorum.

"Aslında mükemmel boyutta. İşleri ayarlamam için bana birkaç dakika verirseniz, yanınızda götürebilirsiniz."

Leo'nun elini tutuyorum ve saatine bakıyorum. "Yemeğe geç mi kalacağız?" Bennett ve Efa evlerinde yeni ev yemeği veriyorlar ve ben de kabalık etmek istemiyorum.

"Hayır, araba bizi bekliyor. Önce eve mi gitmen gerekiyor?"

Başımı sallıyorum ve Leo elini kırmızı jarse elbisemin üzerinde gezdiriyor. Kırmızının üzerimde en sevdiği renk olduğunu söylüyor. Bu gece ona sürpriz yapmak için kırmızı iç çamaşırı aldım.

"Bu gece sana bir sürprizim var," diyorum.

"Bu ikimiz için de geçerli. Benim de sana bir sürprizim var." "Öyle mi?" Sırıtiyorum. Bana kusursuz bir elmas almış.

Yüzük. Ondan bir şey istemiyorum.

"Evet, New York'ta bir otel daha satın almayı düşünüyorum" diyor.

Kaşlarımı birleştiriyorum. "Hayır, değilsin."

"Öyleyim," diyor. Telefonunu çıkarıp The Royal Park'ın web sitesini açıyor. "Bu satılık."

"Leo!" Rahatlamasını ve sadece şaka yaptığını söylemesini bekliyorum ama daha yakından bakmak için telefonunu almam için beni zorluyor. "Başka bir otel almıyorsun. Elindekiyle ilgilenmiyorsun."

"Şey," diyor, "Mayfair'den bahsetmişken..."

Midem bulanıyor. Satmayı düşünmüyor, değil mi? Çatı katının planları mimar tarafından hazırlanıyor. Nasıl görüneceği ve daha da ötesi otele nasıl iş getireceği konusunda gerçekten heyecanlıyım.

"İki otel mi işletmek istiyorsun?" diye soruyor. "Ne?"

"Mayfair'de çok iyi iş çıkarıyorsun. Aklıma gelmişken, orayı senin adına devrettim. Bu yüzden başka bir otele ihtiyacım var. Onların küçük oyununu oynamazsam adamlar sinirlenecek."

"Bir dakika, ne dedin sen?"

"Bir tane daha almam lazım yoksa yarışmaya katılamayacağım."

"Ve Mayfair sayılmaz çünkü...?" Sanırım onu ilk seferinde duydum ama emin olmak istiyorum.

"Mayfair artık senin." Omuz silkiyor. "Uygun görünüyordu. Eğer o yer olmasaydı, seninle ikinci şansımı asla yakalayamazdım. Ömür boyu sürecektir ikinci bir şans."

"Bana bir otel mi verdiniz?" diye sordum. Sanki gerçek hayatta bir Monopoly oyunundaymışım gibi. "Bana öylece bir otel veremezsin."

"Aslında bu doğru. Devir işlemini tamamlamak için evde imzalamanız gereken bazı belgeler var. Avukatlarım çok titizdir. Sanırım teknik olarak gerekli değil, çünkü evlendiğimizde zaten yarısı senin olacak."

Gözlerimi deviriyorum. Evlilik sözleşmesi hakkında tartışıyorduk. Ben imzalamak istiyorum. Leo imzalamamızı istemiyor. Eşit ortaklar olmamız gerektiğini düşünüyor. Bu çok tatlı ve romantik ama ben insanlardan bir şeyler almaya alışık değilim. Bağımsız olmaya, kimseye güvenmemeye alışkınım.

"Ama," diye devam ediyor, "bu bir geçiş dönemi. Bana ihtiyaç duymana izin vermenin biraz zaman alacağını anlıyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağımı kanıtlamam gerekiyor. Bu süre zarfında otel senin olacak."

"Sana güvenmeseydim seninle evlenmeyi kabul etmezdim. Beni hayal kırıklığına uğratmanı beklediğimi düşünmenden nefret ediyorum."

Bana gülümsüyor ve beni daha yakına çekiyor. "Entelektüel olarak bildiğini biliyorum. Ama babanın yaptıklarını çözmek biraz zaman alacak. Bunu biliyorum ve benim için sorun değil. İkimiz için de yeterince eminim."

Bu onu sevmemin nedenlerinden sadece biri - çünkü ona verdiğim her yükü omuzlayacak ve ne olursa olsun benimle ilgilenecek.

"Benim için emin olmana gerek yok," diyorum. "Ben senden kendim için eminim. Sen benim dünyamı ekseninden saptırmadın, tam tersini yaptın. şimdi kendimi doğru hissediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde bütün hissediyorum."

Leo dünyamı sarsmadı, dünyamı güvenli hale getirdi. Daha iyi yaptı. Daha iyi. Onun sevgisi her boşluğu ve şüpheyi doldurdu. Leo sayesinde her zaman olmam gereken kadınıam.

Bir Hafta Sonra

Leo

Bugün ailelerimizi birleştiriyormuşuz gibi hissediyorum. Jersey'e gittiğimde ya da Jules'la Florida'ya gittiğimizde olduğundan daha fazla. Jules aileme *katılmış* gibi hissettim. Onu sevdiler ve ona aileden biri gibi davrandıklarında kalbinin genişlediğini hissedebiliyordum.

hiç sahip olmadıkları kızları. Bugün bahisler daha yüksek. Arkadaşlarımız birbirini sevmiyorsa, bu bir sorundur.

Jules'a, "Sophia'yı şuraya, manzaranın karşısına oturtmalıyız," diyorum.

"İnsanlar için yer kartları mı hazırlayacaksın?" diye soruyor, gözleri alaycı bir ifadeyle parlıyor.

"Belki," diyorum. "Bu önemli. Sophia kendini rahat hissetmeli."

"O iyi. Manhattan manzarasına sahip olmak onu daha rahat hissettirmeyecektir. Yine de..." Bakışları benimkilere kayıyor. "Yer kartları fikri kötü bir şey olmayabilir." Sanki bir sır saklamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını geriye doğru yuvarlıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Jamie ayrılığı bir ayrılık haline getirdiği için Sophia artık çok yalnız. Yani, o son adam ortaya çıktığından beri biriyle çıkmıyor bile, bilirsiniz işte..."

"Muhasebeci gibi davranan eski bir suçlu."

"Sanırım eskiden muhasebeciymiş ama artık muhasebecilik yapmasına izin verilmediği için Davy's Diner'da çalışıyormuş. Mahkumiyetinden beri."

İç çekiyorum. Ne salak ama. Muhasebeciliğin ilk kuralı, müşterinin parasını çalıp yat almak değildir. "Doğru. Yani Sophia tek- Oh. Nereye varmak istediğini anladım." Başımı salladım. "Ateşle oynuyorsun."

"Ama aralarından seçim yapabileceği dört tane olsa harika olurdu."

"Byron mesaj attı. Acapulco'daymış. Gelemeyecekmiş."

"Acapulco mu? Gerçekten mi? Bu boku uyduruyor mu?"

Kıkırdıyorum. "Hayır. Onun işi gerçekten... uluslararası."

"Tamam, yani seçebileceği üç kişi var. Hepsi de iyi adamlar, değil mi? Onlara kefil olursun."

"Yapardım. Ama onlarla çıkan bir kadına değil. Özellikle de en iyi arkadaşına. Biri diğerinden daha çok hoşlanırsa ne olur? Ya da biri diğerine kızarsa? Bu grubumuzu ikiye bölebilir. Ve

Eğer onları ilk etapta ayarlarsak bu bizi çok zor bir duruma sokabilir."

"Ama Leo. Çok güzel olabilir! Sophia'nın İngiliz aksanını sevdiğini biliyorum. Fisher-"

"Sağlıklı müzik endüstrisinde. Hâlâ bakire," diyorum alaycı bir şekilde.

"Onlar yetişkin. Bizim bu işle bir ilgimiz olmadığını biliyorlar. İşler yolunda gitmezse, hiç değilse medeni davranabilirler."

Biri kapıya vuruyor ve sesler duyduğumda ön kapıyı yine kilitlemediğimi fark ediyorum. "Merhaba!" diye seslendim.

"Hey," diye cevaplıyor Bennett.

Efa beliriyor ve iki eliyle el sallıyor. "Bu büyük bir an gibi geliyor," diyor. "Ve... Bir planım var." Havada bir şey sallıyor. "Yer kartları! Sophia ile çöpçatanlık yapabileceğimizi düşünmüştüm!"

İnledim. Jules'la bu tartışmayı kazanmamın hiçbir yolu yoktu, ama Efa da işin içindeyken kesinlikle kazanamayacaktım.

"Fisher?" Jules soruyor. "Byron'la henüz tanışmadım."

"Fisher!" Efa diyor ki. "İki İngiliz erkek ve iki Amerikalı kız. Bu mükemmel."

"Aynen öyle," diyor Jules, bana "sana söylemiştim" der gibi bir bakış fırlatarak. Efa ve Jules yemek masasının başında durup yer kartlarını yere koyuyor ve sonra sanki bu bir devlet yemeğiymiş gibi onları değiştiriyorlar.

"Fisher'ın enerjisine denk birine ihtiyacı yok," diye mırıldanıyorum kendi kendime, çünkü kimse beni dinlemiyor.

Efa, "Fisher ve Worth'un arasına onu koyup bunu belli edemezdik," diyor. "Ona Fisher'ın Instagram'ını gösterdiniz mi?"

"Hayır," diyor Jules. "Sophia hemen peşime düşer. Ve tuzağa düşürülmekten nefret eder. Bunun her zaman felaketle sonuçlandığını söyler."

Dikkatle Jules'a bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Biraz inancın olsun," diyor bana.

Kapıdan gelen diğer sesler Jules ve Efa'yı warp hızına geçirir, yer kartlarında son değişiklikleri yaparlar ve sonra suçluluk duyacakları bir şey yapmıyorlarmış gibi konuşmaya başlarlar.

"Sophia!" Sesimi doğal çıkarmaya çalışarak ve sanki *Aşk Adası'nın* Manhattan versiyonuna girmiş gibi konuşmamaya çalışarak söylüyorum.

"Leo," diyor, sesinde şüpheyle.

Ona kocaman sarılıyorum ve sonra gidip tamamen unuttuğum mimoza tepsisini alıyorum. Sophia, Jules için harika bir arkadaş oldu ve bu da onu Noel kartı listemin en başına koyuyor. Onun biriyle tanışmasını istiyorum. Ben de arkadaşlarıma ruh eşlerini bulmak istiyorum. Bunu hak ediyorlar. Yine de Fisher'ın hayatında güzel, nazik ve sadık bir kızı gerçekten hak edip etmediği konusunda jüri henüz kararını vermedi. Yıllar boyunca kendi payına düşenden çok daha fazla kalp kırdı.

Ben içkileri dağıtırken herkes geliyor ve Jules tanıştırıyor. Onun arkadaşlarıma gerçek bir sevgiyle bakmasını izliyorum ve nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum. Tanrım, Worth, Fisher, Jack ve Byron'ın benim sahip olduklarıma sahip olmalarını çok isterdim ama bu çok nadir bir durum. Jules ve benim kadar mutlu olmaları milyarda bir ihtimal gibi. Denemelerine degeceğinden bile emin değilim.

Jules herkese yerlerine oturmaları için rehberlik ediyor ve Fisher'a ne üzerinde çalıştığını soruyor. O ve ben yan yana, Sophia ve Fisher'ın karşısına oturduk.

Sophia gözlerini Jules'a dikeyyor, onu dikkatle izliyor, açıkça şüpheleniyor. Fisher sözünü bitirdiğinde bana dönüyor. "Bu kızla evlenmek için o çatının hazır olması için gerçekten iki yıl bekleyecek misin?" Konuyu değiştirmek ve herkesin dikkatini dağıtmak için iyi bir yol.

"İyi bir noktaya değindin," diyor Worth. "Leo'nun Jules'un istediği her şeyi yapacağına oy veriyorum."

"Mantıklı bir adama benziyor," diyor Bennett.

Jules, "Kesinlikle çatı katında kutlama yapmak istiyorum," diyor. Bu konuşmayı yaptığımızdan beri en az seksen kez yapmışızdır.

ikinci yüzüğünü seçti, gerçek yüzüğünü.

"Doğru, ama bunu yıldönümümüz için yapabiliriz ya da başka bir neden seçebiliriz," diyorum.

"Evet," diyor. "Katılıyorum. Orada evlenmek zorunda değiliz. Büyük bir yaygara falan istemiyorum. Bunun bir iş toplantısı gibi olmasını istemiyorum. Bence büyük bir düğün yaparsak, iş nedeniyle insanları davet etmek zorunda hissedeceksin."

Worth, "Bir destinasyon düğünü yapmanız gerekiyor," diyor. "Bu sorunu çözer."

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor Sophia. "İnsanlar hala insanları hedef düğünlerine davet ediyor."

Fisher "Doğaçlama bir destinasyon düğünü" diyor.

"Vegas," masanın etrafındaki herkes koro halinde söylüyor.

Bennett saatine bakar. "Bir saat içinde bizim için bir uçak hazırlayabilirim."

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve Jules'un elini tutuyorum. "Bunu yapabiliriz. O zaman evli oluruz."

"Annem beni öldürür."

"Hayır, yapmazdı," diyor Sophia. "Ona söylemediğiniz ve geri döndüğünüzde küçük bir belediye töreni yaptığınız sürece."

Yüzüme bir sırtıma yayılıyor. Günün sonunda Jules ile evli olma fikri gerçekten hoşuma gidiyor. Sabırsızım. Nişanlıymış gibi yapmak çok kolay. Onun kocası olmak istiyorum.

"Elbisem yok," diyor. "Bakmaya bile başlamadım. Büyük bir düğün istemesem de güzel bir elbise istiyorum."

Hayal kırıklığımı göstermemeye çalışıyorum. İsteddiği gibi bir düğün yapmasını istiyorum. Bu yüzden beklemeliyiz.

Jules, "Brunch'ı gerçekten seviyorum. Bunu düzenli bir şey haline getirmeliyiz. Pazartesi geceleriniz olduğunu biliyorum ama brunch ayda birkaç kez güzel bir ek olur."

Masanın etrafında bir anlaşıma gürültüsü var.

"Aslında," diye devam ediyor, "gelecek hafta bu zamanlar yine ev sahipliği yapabiliriz. Ve asla bilemezsiniz, birisi doğaçlama bir Vegas düğünü yapabilir. Ve o zamana kadar bir elbise bulmuş olabilirim."

Başımı çevirip Jules'a bakıyorum, gelecek hafta sonu benimle evleneceğine dair oldukça açık ipuçlarını algıladığımdan emin olmak için. Bana gülümsüyor ve ben de başını avucumun içine alıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Bennett, "Jeti ayarlayacağım," diyor.

"Haftamı boşaltıyorum, böylece her konuda yardımcı olabilirim," diyor Efa. "Güzel elbiseleri olan gerçekten harika yerler biliyorum."

"Ben de," diyor Sophia. "Yine de Efa'nın daha iyi yerler bildiğini hayal ediyorum."

Jules masanın altında elimi sıkıyor. Ben de başının yanını öperim.

Bunu yapıyoruz. Gelecek hafta bu zamanlar, evlenmiş olacağız.

"Sence kurukafa kemeri gelinlikte hoş durur mu?" diye soruyor.

Sanki ihtiyacım varmış gibi, onu ilk gördüğüm andan beri kaderim olduğunu bildiğim kadınla evlenmek için iki yıldan fazla beklediğimin kanıtı.

SOPHIA'NIN KİTABI İÇİN HAZIR MISINIZ? Sonunda kiminle birlikte olacak? **Kahraman + Vegas = Pişmanlık Yok** ön sipariş

Bennett ve Eva'nın hikayesini ister misiniz? **Patron'u**
Yakala

+ Hizmetçi = Kimya .

Sahte ilişki kitaplarını sever misin? **Manhattan Dükü'nü**
dene.

Bir ön bakış için okumaya devam edin!

DUKE OF MANHATTAN

Ryder

Özel uçakta her şey daha iyiydi. Özel uçakla uçmak İngiliz aristokrasisinin yaptığı bir şey değildi. Ailem bunu çok *anlamsız* bulurdu, onların deyimiyle sonradan görme. Bu ailemle anlaşılamadığımız ne ilk ne de son şeydi; bu deneyimle ilgili her şeyi sevmiştim. Deri koltukların kıcımını sarması. Uçuş görevlilerinin eteklerinin daha kısa ve bacaklarının daha uzun görünmesi. İlgileri bile daha çapkındı.

Bu uçuşa atanan sarışın güzel, suyumı dökmek için eğildi ve bluzunun altından yüksek, yuvarlak göğüslerine bakmamı sağladı.

Nezaketiniz için minnettarım.

Londra'ya daha iyi koşullar altında dönüyor olsaydım, detaylara gösterdiği özenin yatak odasına da uzanıp uzanmadığını görmeyi düşünebilirdim. Oral seksin tadını çıkarmayı seviyordum ve Melanie'nin bunu istediğim kadar uzun süre devam ettirmekten mutluluk duyacağını hissediyordum.

Ama yüzünü kucağıma gömen bu güzel kadının boynunu kavramak bile günümü güzelleştirmeyecekti.

Saatime baktım.

Melanie, "İniş otuz dakika efendim," dedi. Onu kaçıracak olmam utanç vericiydi. Normalde kendimi mahrum bırakmazdım ama kafam pek yerinde değildi. "Size başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır. Hızlı bir telefon görüşmesi yapacağım." Kız kardeşime yaklaşık bir saat uzaklıkta olduğumu söylemem gerekiyordu.

Parmaklarımı koltuğun kolundaki yumuşak, krem rengi deriden çektim. Büyükbabamın öldüğünü öğreneli altı saat olmuştu. Londra'da olmayı pek özlemiyordum ama böyle zamanlarda New York'un ailemden arabayla kırk beş dakika uzakta olmasını diliyordum.

İster yatağının yanında oturuyor olayım, ister burada havada, büyükbabam için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını kendime sürekli söylemek zorundaydım.

"İndin mi?" Darcy telefonuma cevap verirken sordu.

"Otuz dakika."

"Bir saatten biraz fazla bir süre içinde burada olacaksın. Gelmeden hemen önce bana mesaj atın, ben de gelip sizi karşılayayım."

"Neden? Bana söylemediğin bir şey mi var?" Onunla son konuştuğumdan beri büyükbabamın durumu kötüleşmiş miydi?

"Hayır. Bu hastanede gezinmek çok zor." Sesi yorgun geliyordu, sanki bütün gece uyumamış gibiydi. Geldiğimde onun yükünü biraz hafifletebilirdim.

"Bilinci yerinde mi?" Bana tüm hikâyeyi anlattığına hâlâ ikna olmamış bir şekilde sordum.

"Evet. Kendini hiç bu kadar iyi hissetmediğini söylüyor ama seksen iki yaşında kalçanı kırmanın iyi bir şey olmadığı açık." Sesi gergindi. Kendini bir arada tutuyordu. Üst dudağını sert tutuyordu.

"O iyi olacak." Bu sefer. "Tomografi sonuçlarını aldınız mı?"

"Hayır. Biliyorsun, onu yaptırmaya ikna etmeleri birkaç saat sürdü." Ağzımın kenarları iznim olmadan bir gülümsemeye dönüşmeye çalıştı. Darcy

sesimdeki eğlenceyi duyacak ve onun tarafını tuttuğum için bana kızacaktı. Büyükbabam yılmaz bir karakterdi ve o istemedikten sonra kimsenin onu yapmaya ikna edebileceği çok az şey vardı. Ve tam tersi, insanlar ona bir şeyi yapamayacağını söylediğinde, o bir yolunu bulurdu. Bu yönden birbirimize çok benziyorduk. Ben gençken o benim kahramanımdı. Darcy ve benim için kendi beceriksiz anne ve babamızdan daha iyi bir ebeveyndi. Babamız ben onu hatırlayamadan önce bir garson kızla kaçmış, annemiz de bir daha toparlanamamış ve zamanının çoğunu Asya'nın çeşitli yerlerinde ruhani aydınlanma arayışıyla geçirmişti. Büyükbabamız, üzgün olduğumuzda bizi sakinleştiren, okul oyunlarına gelen ve *hala* tavsiye almak için başvurduğumuz adamdı.

"İnsanların yaygara koparmasından nefret eder," dedim.

"Biliyorum ama bu felçten sonra işimizi şansa bırakamayız."

Büyükbabamın iki yıl önce felç geçirmesi hepimiz için bir şok olmuştu. Neyse ki bizim için bir savaşçıydı ve konuşmasının ve hareketlerinin çoğunu geri kazanmıştı. Ancak sol tarafı zayıf ve güçsüzdü, bu da onu düşmelere karşı savunmasız kılıyordu. "Biliyorum. Yine de her şey yoluna girecek," dedim elimden geldiğince otoriter bir şekilde ama eğer düşmesi beyninde bir kanamaya yol açıtıysa ... Derin bir nefes aldım ve yükselen kalp atış hızımı sabitlemeye çalıştım.

"Victoria aradı," dedi Darcy, sözcükleri kesik kesik ve sıkıydı.

Çenemi sıktım ve cevap vermedim. Kuzenimin bencil karısı hakkında bir şeyler duymaya dayanamıyordum.

Darcy, "Gümüşleri saymaya başlayıp başlayamayacaklarını öğrenmek istediğine şüphe yok," dedi.

Derin bir nefes aldım. Kendimi tutmalıydım yoksa kız kardeşimi üzecektim.

Büyükbabamın unvanı bir sonraki evli erkek varise geçti. En büyük ben olduğum için, bu ben olmalıydım. Ama biri olarak

Kuzenim Frederick ve eşi Victoria, Fairfax'ın bir sonraki Dük ve Düşesi olacaklardı.

Paraya ihtiyacım yok gibiydi. Kendim için büyükbabamın değerinden daha fazlasını kazanmıştım ve unvan kesinlikle umurumda değildi. Hiçbir zaman Fairfax Dükü olmak istemedim. Açıkçası, kız kardeşimin kadın olmasının neden sıradaki kişi olmasını engellediğini hiç anlamamıştım. Unvanı, parayı, mülkü ve bunlarla birlikte gelen tüm baş ağrılarını o almalıydı.

Frederick ve ben hiçbir zaman yakın olmadık, ancak Woolton'un varisi ve büyükbabamın torunu olduğu için onu istediğimden daha fazla gördüm. Çocukken kıskanç ve kötü niyetliydi ve bu huyundan hiç vazgeçmedi. Sahip olduğum her şeyi kıskanıyor gibiydi -oyuncaklar, arkadaşlar ve daha sonra kadınlar. Ailemiz bizi istemediği için kız kardeşim ve ben büyükbabamızla yaşamak zorunda kalsak da, Frederick bizim Woolton'da yaşayıp kendisinin yaşamamasından nefret ederdi. Darcy'nin malikâne için yaptıklarını eleştirmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Ve sürekli Amerika'ya *kaçmamla* ilgili yorumlar yaptı. Hakaretlerle başa çıkabilirdim. Hoşuma gitmeyen şey ise, büyükbabamızın felç geçirdiğini söylemek için onu aradığımda, hangi hastanede olduğunu ya da prognozunu sormak yerine, ilk yaptığı şeyin avukatıyla konuştuktan sonra beni arayacağını söylemek olmasıydı.

Ondan sonra bizim için geri dönüş yoktu.

"Victoria'ya gelecekte benimle konuşmasını söyle. Ona siktir olup gitmesini söylemekte bir sakınca görmüyorum." Gerçek şu ki, büyükbabam ölür ölmez gümüşler onun olacaktı. Ailemizin geçmişine Darcy kadar ilgi duymasam da, bu yine de adil görünmüyordu.

"Buraya geldiğinde konuşmamız gerek. Düzgünce."

Ne olacağını biliyordum. Evlenmemin her şeyi nasıl değiştireceğini konuşacaktık. "Tabii ki."

"Aurora'yı kastediyorum," dedi.

Darcy çocukluk arkadaşımızın istekli bir eş olacağını birkaç kez ima etmişti. Bu sefer sesi daha kararlı geliyordu. Ama Aurora'nın evleneceğim biri olmadığı konusunda açık olmalıydım. "Londra'ya gitmişken avukatlarla da görüşeceğim." Frederick'in mirası almasına yasal bir çözüm bulacağımız konusunda hâlâ umutluydum.

Birkaç vuruşluk sessizlik geçti. "Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun," dedi.

"Büyükbabamın mirası için kavga etmek istemiyorum," diye cevap verdim. Darcy büyükbabamızın mal varlığı konusunda bir savaş çıkacağı fikrinden nefret ederdi, çünkü bu, ona olan sevgimizin önemini bir şekilde gölgeleyecek gibi görünüyordu. Ancak kız kardeşimin mirasa konmasını ne kadar istediğini bildiğimden, bir çözüme sıcak bakacağını biliyordum. "Ama alternatifimiz ne?"

"Aurora ile bir anlaşma yapmayı düşünmeni gerçekten istiyorum - ailemizi önemsiyor ve mükemmel bir eş olur."

"Evlenmek istemiyorum." Hele ki beni sadece miras kalacak unvan için isteyen biriyle. Ve alternatif -gerçek bir koca istemesi- daha da kötüydü. Aurora ve ben birbirimizi çocukken tanımiştık, ilk aşklarımızdı, ama şimdi beni tanıımıyordu, bir yetişkin olarak değil.

"Eminim çoğu erkek böyle hissediyordur. Ve karı koca gibi *yaşamak* zorunda da değilsiniz."

"Mesele bu değil Darce." Aurora'yı *becermek* sorunlarımın en küçüğü olacaktı. O her zaman çekici olmuştu. Seks yapmamızdan her türlü anlamı çıkaracağını düşünmeseydim onunla şimdiye kadar yatmış olurum. Ama tek bir kadına asla sadık kalamayacağımı bilecek kadar kendimi iyi tanıyordum. Dünyada çok fazla güzel kız vardı. Tanımadıklarımı tercih ederdim. Daha az karmaşıktı.

"Hayatının geri kalanından bahsetmiyoruz ki." Bunu kız kardeşim için daha iyi hale getirmeyi gerçekten istiyordum ama ona Woolton Hall'a çok benzeyen başka bir mülk alabileceğimi görecekti. Tamamen aynı olmayacağını, Woolton'a yaptığı duygusal yatırımın olmayacağını biliyordum ama hayatı önemli ölçüde değişmeyecekti. Mesele şu ki, o malikane ile evliydi - çocukluğumuzdan beri tüm hayatı bu olmuştu. Üniversiteden sonra Darcy mülkte tam zamanlı olarak çalışacağını söylediğinde, onu dünyada kendi yolunu bulması için teşvik ettim. Ama Woolton'da çalışmak onun yapmak istediği tek şeydi. Burayı çok seviyordu.

"Bunun hakkında düşündüm. Hem de çok." *Yıllardır* bu konu hakkında konuşuyorduk. Büyükbabamın felç geçirmesi işleri daha da kızıştırmıştı. "Aurora'nın benim için doğru kadın olmadığını biliyorsun."

"O da herkes kadar iyidir. Kendi işinizi yapmanıza izin verir."

Karısını aldatan bir adam değildim. Evlilik bir taahhüttü, sadık olma sözüydü ve ben sözlerimi bozmadım, bu yüzden tutamayacağım hiçbir söz vermedim - ailem gibi olmak üzere değildim. Hayatıma dönüp baktığımda büyükbabamın yetiştirdiği adamlarla gurur duymak istiyordum. Büyükbabamın fedakârlıklarının hakkını vermek istedim.

"Buraya geldiğinde konuşalım. Hoşumuza gitse de gitmese de büyükbabam seksen iki yaşında. Bunu düşünmek için zamanınız azalıyor. Hızlı hareket etmelisiniz yoksa çok geç olacak."

Beni ikna edebileceğini düşündü. Kız kardeşimi hayal kırıklığına uğratmaktan ne kadar nefret etsem de, böyle bir şey olmayacaktı.

Sikişmek en sevdiğim spordu ve uzun zaman önce profesyonel olmuşum. Düdük çalmadan önce sahayı bir an bile terk etmeyecektim. Ve damarlarımda kan olduğu sürece oyunun devam edeceğine kararlıydım. Ayrıca, ben kim oluyordum da Manhattan'daki kadınları mahrum bırakıyordum?

Büyükbabamın odasının kapısını açarken ürpermemeye çalıştım. Hastanelerdeki o çok özel kokudan nefret ederdim. Hepsinde aynı temizlik ürünleri mi kullanılıyordu yoksa ölüm ve hastalık kendi kokusunu mu taşıyordu emin değildim.

"Burada ne halt ediyorsun?" İçeri adımımı attığımda büyükbabam yatağından bana bağırdı.

Kıkırdadım. "Bu pek hoş bir karşılama olmadı. Umarım hemşirelere karşı biraz daha sevimli davranıyorsundur." Tansiyon değerlerini kontrol eden yirmili yaşlarının başındaki bir kıza göz kırptım.

"Herkes çok fena yaygara koparıyor Ryder. Seksen iki yıldır düşüp duruyorum. Neden herkes ölüm döşeğindeymişim gibi davranıyor anlamıyorum."

Başımı salladım. "Kalçanı kırdın büyükbaba. Kimsenin umursamamasını mı bekliyordun?"

Darcy arkamdan, "Ameliyattan bahsediyorlar," dedi.

Etrafımda döndüm. "Ameliyat mı? Ne için?"

Onu kucakladığımda kız kardeşimin beti benzi atmıştı.

"The Kalça. Onlar diyerek o
ihtiyaçlar a Kısmi değişim," diye mırıldandı gömleğime karşı.

Onu sıktım ve bıraktım. "İyileşecek. Doktorlarla konuşacağım."

"Çoktan yaptım. Ameliyatın neredeyse her zaman böyle bir düşüşün ardından geldiğini söylediler."

Büyükbaba yatağından, "Telaşlanmayı kes," diye seslendi.

Güldüm. Eğer salt irade gücü birini hayatta tutabilseydi, Büyükbaba sonsuza dek yaşardı.

"Sen bak iyi." I okşandı benim

Büyükbaba üzerinde Omuzdan.

Elimi silkti. "İşler nasıl?" diye sordu, her zaman benimle ve benim hayatımla yaşamaya hazırды.

New York'ta. Tüm hayatı, Londra'nın dışında büyük, görkemli bir ev olan Woolton Hall, çevresindeki arazi ve köylülere kiralanan yakındaki köy ve Londra'daki bir şehir evini içeren ailenin varlıklarını yönetmekle geçmişti. Bu unvanın getirdiği sorumluluğa içerleyip içerlemediğini ya da geleceği konusunda kendisine bir seçim şansı verilmiş olsaydı başka bir şey yapıp yapmayacağını ona hiç sormadım. Ama o onurlu ve kararlı bir adamdı, hayranlık duyulacak bir adamdı. Olmayı arzuladığım kişi.

"Bu iyi," diye cevap verdim. "Şu anda küçük bir lüks koku şirketi satın almaya çalışıyorum."

"Koku mu? Pek senin tarzın gibi görünmüyor."

"Benim işim para kazandıran her şeydir." Büyüyen işletmeleri tespit etme ve kredileri geri çağrılmadan ya da nakit akışı eksikliği onları felç etmeden hemen önce onları satın alma konusunda bir gözüm vardı. "Bir adım atmak için yatırıma ihtiyacı olan sağlam bir iş."

Parmağıyla beni göstererek, "Ve sen de onlara ihtiyaç duydukları şeyi mi vereceksin?" diye sordu.

Omuz silktim. "Ben cömert bir adamım. Bunu biliyorsun."

Darcy gözlerini devirdi. "Senin için onlardan daha çok şey olacağına şüphe yok."

Başımı salladım. "Ama yine de onlar için bir *şeyler* olacak. Mesele de bu zaten. Onları kazıklamıyorum. Sadece kurnazım." Şu anda hedeflediğim şirket konusunda heyecanlıydım. Şirket çok uzun süredir faaliyette değildi ama yine de inanılmaz derecede iyi iş çıkarmışlardı. Perakendecilik bana göre değildi ama bu iş için kendimi zorlamaya değirdi.

"Evde işler nasıl?" Büyükbabamın yatağının yanına bir sandalye çekerken sordum.

Darcy, "Ahırların yeni bir çatıya ihtiyacı var," diye cevap verdi. "Açıkçası batı kanadının büyük bir kısmının da öyle."

"Neden bahsettiğini bilmiyor," diye cevap verdi büyükbabam.

Kız kardeşim son birkaç yıldır mülkün yönetiminin büyük kısmını devralmıştı. Mezuniyetinden beri büyükbabamla yan yana çalışmış ve büyükbabam da bildiği her şeyi özenle aktarmıştı.

"Büyükbaba, Darcy her zaman neden bahsettiğini çok iyi bilir."

Hırladı ve büyük pencerelerden Thames Nehri'ne baktı. Tartışmaya girmemesi, alabileceğimiz en büyük itiraftı.

"Bir telefon görüşmesi yapacağım," dedi Darcy. "Ben yokken bir şey ister misin?"

Elini sıktım. Malikâneyi yönetmenin onu ne kadar yıprattığını biliyordum, özellikle de eninde sonunda yaptığı her şeyi bırakıp gitmek zorunda kalacağını bildiği için. Neden ayrılmadığını, tüm enerjisini harcayacağı kendine ait bir şey bulmadığını hiç anlamamıştım.

Elini serbest bıraktı ve bana yorgun bir gülümseme attı.

"Konuşmamız gerek," dedi büyükbabam Darcy'nin yanına gelir gelmez. gitmişti. Kimsenin ağzından bu kelimelerin çıkmasından hoşlanmazdım. Kötü haberler hep peşinden gelirdi.

Sandalyeye yaslandım, söyleyeceği her neyse onu almaya hazırdım.

"Yaşlanıyorum, Ryder."

Tanrım, Darcy Aurora'yla evlenmem konusunda ona kızmış mıydı? Büyükbabamı bu işin dışında tutmaya karar vermiştik. Öldüğünde arkasında Darcy ve benim için büyük bir karmaşa bırakacağından endişelenmesini istemiyordum.

Midem altüst oldu ve öne doğru eğildim. "Kalça ameliyatı için endişeleniyorsan, endişelenme. Darcy'yi duydun; bir aradan sonra bu tamamen normal. İyi olacaksın."

"Ameliyata girmeden önce sana bir şey söylemem gerekiyor." Gözleri tıpkı çocukken başım beladayken olduğu gibi benimkilere dikilmişti. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Ne olmuştu ki? "Westbury Group'a yaptığım yatırımla ilgili."

"Yatırımın mı?" İşe başladığımda büyükbabam bana birkaç bin pound vermişti ve karşılığında

özel bir hisse almıştı. Ancak şirketten herhangi bir temettü almayı her zaman reddetmiş ve günlük operasyonlara hiç ilgi göstermemişti. Neredeyse unutmuştum.

"Bunu uzun zaman önce çözmeliydik. Sanırım senin başarına yatırımcı olma fikri hoşuma gitti."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesi yenilmiş gibiydi ve bu benim tanıdığım ve sevdiğim adam değildi. "Darcy'nin bahsettiği tamirat için paraya mı ihtiyacın var?"

Kıkırdadı ve yatağın kenarına dayadığım elimi okşadı. Büyükbabamın sevgisini asla sorgulamazdım ama bunu kucaklayarak ve ilan ederek göstermezdi. Darcy ve ben onun her zaman yanımızda olduğunu, hiçbir şeye ihtiyacımız olmadığından, başımızın belada olmadığından, yalnız olmadığımızdan ya da unutulmadığımızdan emin olduğunu biliyorduk. O bizim dayanağımızdı.

"Hayır, paranı istemiyorum." Başını sallamadan önce ellerimize baktı. "Korkarım kuzenin benim payımı ele geçirirse, farklı bir görüşe sahip olabilir."

Sabah güneşi pencerelerden yansıyıp odaya girerken gözlerimi kıstım. "Seni takip etmiyorum. Benim işimin Frederick'le ne ilgisi var?"

Derin bir nefes aldı ve öksürmeye başladı. Tanrım, onu bu kadar zayıf görmekten nefret ediyordum. Yan masasındaki plastik sürahidan ona biraz su doldurdum ama beni elinin tersiyle itti. "Ben iyiyim," dedi hırıltılı bir sesle.

"Sakin olman gerek."

"İyiyim dedim ya." Nefes aldı ve nefes alış verişini düzleştirdi. Sandalyeye geri oturdum, hissettiğimden daha rahat görünmeye çalıştım. "Westbury Group'a yatırım yaptığım zamanı hatırlıyor musun? Kredi yükü altına girmeyesin diye o özel hisseyi almıştım."

"Evet, tabii ki." Yüzünü taradım, söylediklerinin özüne inmek istiyordum.

"Para mirastan geldi ve bu yüzden pay mirasın adına."

"Hatırlıyorum," diye cevap verdim.

"Bir yıl kadar önce Giles'a gidip bu lanet miras meselesi hakkında yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını sordum. Miras almak için evli olmanız doğru değil. Mülk, Woolton, unvan. Hepsi senin hakkın."

Geleceği konuşmak için aile avukatımızı ve emlak mütevellisini görmeye gitmiştim ama büyükbabamla bu konuda hiç konuşmamıştım. Bir gün beni hizada tutmak için etrafta olmayacağının hatırlatılmasından hoşlanmıyordum.

"Bunun benim için önemli olmadığını biliyorsun. Kendi param var ve Darcy'ye fazlasıyla bakabilirim." Sonrasında olanlar hakkında konuşmaktan nefret ediyordum. Büyükbabamın parçası olmadığı bir dünya düşüncesi, düşünmek istediğim bir şey değildi.

"Mesele de bu zaten. Senin olacağından emin değilim." Onu doğru mu duymuştum? "Ne demek istiyorsun?"

"Tröstün şartları, seksen yaşına geldikten sonra tröstün hiçbir varlığını değiştiremeyeceğimi veya satamayacağımı belirtiyor." Büyükbabam Fairfax Dükü ve Woolton mülkünün varisi olabilir, ancak her şey, mülkü gelecek nesiller için korumak amacıyla tam olarak neyin yapılıp neyin yapılamayacağını düzenleyen bir vakıf aracılığıyla yönetiliyordu.

"Doğru. Seni takip etmiyorum." Darcy'nin her an dönmesini bekleyerek kapıya baktım. Belki de büyükbabamın ne demeye çalıştığını anlayacaktı.

"Yani o hisseyi sana geri devredemem. Beni satın alamazsın," dedi.

Omuz silktim. "Yani, yatırımınız işi yürütme şeklini hiç etkilemedi. Hisse sende kalsın."

"Ama o benim değil. Vakıf'a ait. Yani ben öldüğümde" -sözlerini söylerken yüzüm buruştu- "Frederick'e geçecek."

Hâlâ anlamıyordum. Tam olarak ne dediğini anlamaya çalışarak yüzünü inceledim. "Yani küçük bir payı olacak. Ne olmuş yani?"

"O zaman hazırladığımız evraklara baktınız mı?" diye sordu yatakta kayarak.

Yaptıklarımızın hiçbirini hatırlayamıyordum. İşimi büyütmek için çok heyecanlıydım ve bunu umursamıyordum. Cambridge'de yatırım yapmak istediğim küçük bir biyoteknoloji firması bulmuştum, uzun sürmeyecek bir fırsattı bu. Ve bu verdiğim en iyi kararlardan biri olmuştu. Bana bir servet kazandırmış ve yeni fırsatların kapısını açmıştı. Tüm başarılarım bu yatırım sayesinde gelmişti ve sonunda dünyadaki yerimi hak ettiğimi hissetmiştim. Büyükbabamı ne kadar sevsem de, çocukken hala ailem için yeterli olmadığı gerçeğiyle yaşıyordum. Westbury Group kendimi sağlam hissetmeme yardımcı oldu. O *benimdi*. Ve hiçbir yere gitmiyordu. "Detayları hatırlayamıyorum. Ama her şey yolunda gitti. Sorun nedir?"

"Tröstten size para vermek için, hisse belirli güçlere sahip olması gerekiyordu. Yani, grubu yönetme şeklinizi beğenmezsem, şirketin kontrolünü ele geçirebilirim."

"Yine de bu hiçbir zaman sorun olmadı." Dünyada iş yapmak için büyükbabamdan daha fazla güvendiğim kimse yoktu.

"Ama hisse Frederick'e geçtiğinde ..."

Aniden ayağa kalktığımda sandalyemin gıcirtısı odada yankılandı. Sakin kalmaya çalışarak ellerimi ceplerime soktum. "Bana Frederick'in şirketimin kontrolünü ele geçirebileceğini mi söylüyorsun?" Büyükbabam dünyada en çok güvenebileceğim kişiydi. Frederick ise en az güvendiğim kişiydi. "Bunca yıl uğruna çalıştığım her şeyi alabileceğini mi?"

"Özür dilerim, oğlum. Böyle olmasını hiç istememiştim."

Yatağının yanında bir aşağı bir yukarı volta attım. "Yani evrakları değiştireceğiz, değil mi? O hissenin haklarını değiştiren bir karar alamaz mıyız?" Durdum ve kremayı kavradım.

Yatağın ayak ucundaki metal çubuğa oturmuş, büyükbabamın cevabını bekliyordum. Çözüm bu olmalıydı, değil mi? "Şirketin çoğunluğu hâlâ bana ait."

Başını iki yana salladı. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Seksen yaşına girdikten sonra yatırımlarda hiçbir değişiklik yapılamaz. Çok üzgünüm, şirketinize, geleceğinize yaptığım yatırımın sizi bu şekilde etkileyebileceğini hiç düşünmemiştim."

Yatağı kavrayışım sıkılaştıkça parmak eklemlerim beyazlaştı. "Bu senin hatan değil."

"Giles'a mal varlığımızı çok daha önce gözden geçirtmeliydim ama ..." Ama felç geçirmişti ve tek önemsedığımız onun sağlığıydı.

"Bunu düşünme." Büyükbabamın bu konuda endişelenmesini istemiyordum. Bunu ikimiz için de yapabilirdim. Westbury Group hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şeydi. Asla kimseye güvenmek zorunda olmadığım anlamına geliyordu; bu benim bağımsızlığımdı. Westbury Group, hiçbir şey için kimseye bağımlı olmak zorunda kalmamamı sağladı.

"Frederick'in doğru şeyi yapacağını düşünmek istiyorum ama ..."

İçimi çektim. İkimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorduk. Frederick'in eline beni mahvetme şansı geçerse, iki eliyle tutacaktı. Hayatı boyunca bana daha büyük bir adam olduğunu kanıtlamak için beklemişti. Bu fırsatı kaçırmazdı.

Bunu düzeltmek zorundaydım.

"Bir çözüm bulacağız. Bu konuyu Giles'la konuşacağım."

Bir sonraki Fairfax Dükü olmayabilirdim ama Frederick'in uğruna çalıştığım her şeyi yok etmemesi için elimden gelen her şeyi yapardım.

Scarlett

New York'ta biriyle çıkmak en kötüsüydü.

İnternetin sunduğu tüm tavsiyelere uyuyordum - çok müsait olmamak, çok erken seks yapmamak ve tüm yumurtalarımı tek bir sepete koymamak. Ama bir hayal kırıklığından başka bir felakete sürüklendim. Geçen Perşembe günü ayakkabılarıma iltifat eden adamın çok tatlı olduğunu düşünmüştüm, ta ki hafta sonu kadın kıyafetleri giymeyi sevdiğini ve pembe süet topuklu ayakkabılarımın kendi bedenine uygun olup olmadığını görmek istediğini itiraf edene kadar. Belki çok seçici davranıyordum ama akşam yemeğine çıktığımızda kimin ne giydiği konusunda erkek arkadaşımınla kavga etmek istemiyordum.

Bir de saçını hiç kestirmemiş gibi görünen ve randevumuz boyunca bir kez bile gözlerimin içine bakmayan adam vardı. Ve garson kızımıza güzel göğüsleri olduğunu söyleyen kırk yaşlarında, terli adamı nasıl unutabilirim?

Telefonumun ekranını kaydırıldığımda Andrew'dan bir mesaj gördüm -şimdiye kadar onunla bir felaket yaşamamıştım. Sadece bir kez buluşmuştuk ve temizlik manyağı olduğu hissine kapılmanın dışında nispeten normal görünüyordu. Ondan tam olarak etkilenmemiştim. Ve beni güldürmemişti. Ama yirmi dakika sonra gözüne bir çatal saplamak istememe neden olmamıştı, bu yüzden ikinci randevuyu kabul etmişim.

Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Takvimimi açtım ve "*Peter ile akşam yemeği*" yazan bir kayıt buldum. Tekrar telefonuma baktım. Kişileri karıştırmış mıydım? Peter ekose giyen ve kedisi olan kişiydi. Üçüncü buluşmamızın yemekli olmasını kabul etmişim çünkü ikinci buluşmamızda, çok fazla kazanmadığı belli olmasına rağmen garson kıza iyi bahşiş vermişti. Ben de Peter'dan pek etkilenmemiştim.

Mesajlaşma geçmişinde gezindim. Hayır, mesaj kesinlikle Andrew'dan gelmişti.

Kahretsın.

Çifte rezervasyon yaptırmıştım.

Ofisimin kapısı açıldı ve iş ortağım Cecily, tirbuşon bukleli başını uzattı

kapıyı açtı. "Boş musun?" diye sordu.

"Tabii, eğer flört ikilemimi çözmeme yardım edebilirsen." Cecily ile üniversiteden beri flört ikilemlerini paylaşıyorduk. İkinci sınıfta oda arkadaşıldık, *The Notebook*'un kopyalarını paketinden çıkardığımız ve Ryan Gosling'le birkaç saat geçirmek için günü terk ettiğimiz anda birbirimize bağlanmıştık. Ben finans bölümündeydim ve onun en iyi olduğu alan pazarlamaydı. Mükemmel bir iş eşleşmesi olmuştu.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Evli olmak bazen çok sıkıcı oluyor." Masamın karşısındaki sandalyeye oturdu.

Evliliğin sıkıcı olduğunu hiç düşünmemiştim. Kocamı seviyordum, akşamları eve gidip onunla takılmayı dört gözle bekliyordum. Boşanmamızın üzerinden iki yıldan fazla zaman geçmişti ve ben onu hâlâ özlüyordum. Bir suç ortağım olmasını özlüyordum. En iyi arkadaşımı özlüyordum. Zorla gülümsedim. "Marcus da öyle dedi." Anlaşılan Connecticut'ta benimle birlikte olmak eski kocam için yeterli değildi. Burada Hudson'a bakmamın ve Manhattan'ın merkezinde tek odalı bir dairede eşyalarımın yüzde 90'ını depoda tutarak yaşamamın nedeni buydu. Evli bir kadın olarak Connecticut'ta dört yatak odalı, muhteşem su manzaralı ve ofisime on beş dakikada gidip geldiğim güzel bir evde yaşıyordum. Bu değişim bazen mideme bıçak gibi saplanıyordu. Hâlâ yirmili yaşlarımdaydım ve hiç uyumayan bir şehirde yaşamayı benimsemeliydim.

Belki de sıkıcıydım.

Beni terk ettiğinde, hayatının onun için planlanmış olduğu fikrinden nefret ettiğini söylemişti, ama ben? Ben mutluydum. Hoşnuttum. Marcus yanımdayken her şey küçük bir kızken hayatımın nasıl olacağını hayal ettiğim gibiydi. Daha fazlasını dilemeyi düşünmemiştim.

"Özür dilerim. Duyarsız olmaya çalışmıyordum."

Gülümsedim. "Sorun değil. Uzun zaman önceydi." Ama bugün gibi günlerde öyle hissetmiyordum. Biriyle çıkmak istemiyordum. Eve gidip yatağa girmeyi tercih ederdim.

süslü bir restorana gidip ilgi çekici ve komik olmaya çalışmaktansa bir kitapla.

Randevular çok yorucuydu.

"Peki senin ikilemin ne? Sen benimkini paylaşırsan ben de seninkini paylaşırım?" diye sordu masamın diğer tarafına otururken.

"Biriyle çıkma ikileminiz mi var? Kocan biliyor mu?" Dedim, sırtarak.

"Ağzım sıkıdır," dedi göz kırparak. "Hadi, dökül bakalım." "Sadece çifte rezervasyonum var, hepsi bu. Akşam yemeği planları yaptım Andrew ve Peter ile bu gece."

"Yine mi?" Başını iki yana eğdi. "Bu son birkaç hafta içindeki ikinci çifte rezervasyon değil mi?"

Evet. Peki bunun *tekrar* olmasına nasıl izin vermiştim? "Sanırım bu onları görmek istediğin anlamına geliyor."

Aslında tam tersi. Andrew ve Peter yeterince iyiydiler ama onlarla bir gelecek göremiyordum. İkisi de benim ruh eşim değildi.

"Önemli bir şey değil. Sadece birini iptal ederim." Ya da ikisini birden ve e-okuyucumla bir randevum var. "Sanırım senin ikilemin biriyle çıkmak değil."

Cecily gülerken bukleleri zıpladı. "Öyle bir şansım yok ve bu sadece benim ikilemim de değil. Seninki de öyle." Gözlerini genişletti. "Westbury'den başka bir teklif aldık."

Westbury, vadesi gelmek üzere olan kredilerimizi ödemek için devreye girme konusunda konuştuğumuz yatırım şirketleri arasında açık ara en hevesli olanıydı. Ancak aynı zamanda şartlarında en az esnek olanıydı.

Cecily, "Bu durumda olduğumuz için çok üzgünüm," dedi.

"Özür dilemeyin. O parayı almamız gerekiyordu ve başka bir teklifimiz de yoktu." Cecily Fragrance neredeyse çok hızlı bir şekilde başarılı olmuştu ve bir yıl önce aldığımız siparişleri karşılayabilmek için hızlı bir şekilde çok paraya ihtiyacımız vardı. Cecily krediyi imzalamış olabilir

Şehir dışında olduğum için dokümantasyona ihtiyacım vardı ama bu onun olduğu kadar benim de kararımdı. "Bunun kısa vadeli bir şey olduğunu biliyorduk. Bu kadar başarılı olacağımızı kim bilebilirdi?" Kredilerin geri ödenmesi gerekiyordu ama envantere yatırım yapmaya devam etmek için elimizdeki nakdi tutmak zorundaydık. Kredileri yenilememiz gerekiyordu. Gelecek ay. Eğer onları alamazsak nakit akışımız yok olacaktı. "Ve Westbury teklifini değiştirmedim mi?"

"Ya hep ya hiç. Tüm işi alırlar, bizi çalışan olarak işe alırlar ve hisselerimizi kaybederiz."

Westbury kurnazlığı ve başarısıyla ün salmıştı. "Yine de para daha iyi," dedi, sesi daha olumlu geliyordu.

Çoğu yatırımcı şirkette azınlık hissesi almaktan memnundu ama Westbury Group hepsini istiyordu. Cecily ve ben bu işe başlamıştık. Çalışanlarımızın her birini özenle seçmiştik. Kahve makinesini bile ben seçmiştim. Öylece çekip gitmek istemedik. Ama Cecily tereddüt mü ediyordu? İpler onun elinde miydi?

"Ne demek daha iyi?"

Gözleri masamın yüzeyinde gezindi. "Tüm hissedarlara üçüncü yılın sonunda almayı umduğumuz parayı ödemeye yetecek kadar."

Çenemi kapattım. Bu çok *fazla* paraydı. Cecily ve ben yeniden başlayabilirdik. Ama ben Cecily'i seviyordum. Koku. Bu iş hiç düşünmediğim bir şey haline gelmişti. bir tutku olabilir.

Evliliğimi kaybetmenin yasını tutarken dikkatimi dağıtmamı sağlamıştı. Cecily ve ben işimize başlayana kadar arkadaşlarımdan işlerinden bir hobiymiş gibi bahsetmelerini hiç anlamamıştım. Bana hiç iş gibi gelmedi. İşimi seviyordum. Ve Cecily Fragrance boşandığımdan beri hayatımdaki tek iyi şeydi. Nereye bakarsam bakayım sadece kocamın olduğu boşluğu görmemek için bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Marcus'un çekip gitmesi dünyamı sarsmıştı ama

Yanlış bir karar verdiğini kanıtlamak içimde bir ateş yakmıştı. Bu, kocama sandığı kadar öngörülebilir, sıkıcı ve güvenli biri olmadığının kanıtıydı; kariyerimin geri kalanında bir yatırım bankasında sabit bir aylık maaşla kurumsal bir işte çalışmamı beklediğine hiç şüphe yoktu. Ben yaratmadığım sürece hiçbir yapısı ve süreci olmayan kendi işimi kurmak ve her ay ödeme alma riskini göze almak onun asla yapabileceğini düşünmediği bir şeydi. Benim de kendim için hayal ettiğim bir şey değildi. Ama dünyanız alt üst olduğunda, bazen her şeyi denersiniz. Evliliğimi kurtaramayabilirdim ama Cecily Fragrance'tan vazgeçmeye hazır değildim.

"Ne düşünüyorsun? Çekip gitmek mi istiyorsun? Üzerinde çok çalıştığımız her şeyden vazgeçip tüm başarı ve ödülleri bir başkasının toplamasına izin mi verelim?" *Hayır deyin. Lütfen hayır deyin.*

Yüzünü buruşturdu. "Şey, sen böyle söyleyince değil. Ama ben

Başka seçeneğimiz olduğundan emin değilim. Diğer tekliflerin hiçbiri kredilerimizin tamamını ödemiyor."

Bu kadar kolay mı teslim olmuştu?

Ben kesinlikle bilmiyordum. Kardeşim varlıklı bir adamdı ve durumu ona anlatırsam bize yardım etmek isterdi. Ancak şirketinin yakın zamanda bir rakibini devraldığını ve şu anda çok fazla nakdi olmadığını biliyordum. Ayrıca, bunu tek başıma yapmak istiyordum. Kardeşimin beni kurtarmak zorunda kalmasını istemiyordum.

"Anladığım kadarıyla Cecily Fragrance'ın sensiz devam etmesini, seninle başarısız olmasına tercih edersin." İşin bu noktaya geleceğini düşünmemiştim. Bu işi başarabileceğimizi biliyordum. Buraya kadar getirmiştik.

Şirketin yüzü olarak Cecily tüm önemli iş toplantılarıyla ilgilenirken ben de günlük operasyonlarda çarkların dönmesini sağlamaya odaklandım. Yönetimin yeni yatırımlarla dikkatinin dağıldığına dair pek çok korku hikayesi duymuştum ve bunun olmasına izin vermemeye kararlıydım. Yatırımcılarla muhatap olmamıştım ama eğer Cecily

ringe çıkma sırası bana gelmişti. "Hâlâ başka teklifler alabiliriz, hatta bunları halihazırda aldığımız tekliflerin bazılarını artırmak için kullanabiliriz."

Eteğindeki tüyleri topladı. "Olabilir. Sadece batmamızı gerçekten istemiyorum ve hala işimiz var."

"Tüm teklif verenlerle görüşüp pazarlık yapmaya ne dersiniz?" Ben önerdim. "Bir yatırım bankası için çalıştım. Yolda birkaç şey öğrenmiş olabilirim." Cecily ve benim bu işi kredileri değiştirerek devam ettirebilmemizin bir yolu vardı elbette.

"Fikirlerini değiştirebileceğinizi düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Omuz silktim. "Kim bilir? Ama denemeye değer, değil mi? İçimizde hâlâ biraz mücadele gücü var, değil mi?" Onunkini kaybetmediğimi bilmek istiyordum.

"Kredilerin bir sonraki taksiti bir ay içinde ödenecek - fazla vaktimiz yok."

Bunun neredeyse imkânsız bir görev olduğunu söyleyen gözümün altındaki seğirmeyi görmezden gelmeye çalışarak başımı salladım. "Vazgeçemeyiz Cecily. Bu bizim bebeğimiz."

Gönülsüzce gülümsedi. "Buraya kadar gelmek için çok enerji harcadım, yarışı bitirmek için yeterli enerjim olduğundan emin değilim."

"Ben de bu yüzden buradayım. İkimizi de bitiş çizgisine ulaştıracağım. Ne pahasına olursa olsun."

Cecily Fragrance'ı kurtaracaktım.

Andrew ve Peter'ın randevularını iptal edecek ve kız kardeşim Violet'i içki içmeye çağıracaktım. Manhattan'da yirmili yaşlarında biri olarak geçirmem gerektiğini düşündüğüm bir akşamdan ziyade, geçirmek istediğim bir akşam geçirmek istiyordum.

"Umarım ikisini de beceriyorsundur. Hem de her Salı aynı saatte," dedi Violet ona çifte rezervasyonumu açıklarken. Kız kardeşim bana gerçeklerden başka bir şey söylemezdi ve

bana tanıdığım herkesten daha çok inanırdı. Eğer ben

Westbury Group'un hisselerini elinde tutmak için savaşıyorsa, Violet maç öncesi mükemmel bir moral takımıydı.

"Şşşt," dedim, onu duyan olup olmadığını kontrol etmek için etrafıma bakındım.

Favorilerimden biri olan bar, alçak aydınlatması, Chesterfield kanepeleri ve köşedeki kuyruklu piyanodan gelen Amerikan standartlarıyla ellili yıllardan kalma özel bir üye kulübü gibi hissettiriyordu. Manhattan'ın, randevuların, uzun çalışma saatlerinin ve trafiğin o kadar da göz alıcı olmayan gerçeklerinden ziyade nasıl olacağını hayal ettiğimi temsil ediyordu.

"Peki, gerçekten, beni böyle bir yere getirerek ne yapıyordun?" diye sordu.

O haklıydı. Burası Harper ve benim en iyi arkadaşımız Grace ile geldiğimiz türden bir yerdi. Violet ve ben normalde şehir merkezinde hamburger yemeye giderdik. "Hoşuma gitti."

"Yani?" Violet sordu. "İkisini de beceriyor musun? İkisiyle aynı anda yatıyor olmanı ummanın çok zor olduğunu biliyorum." Gözlerini kısarak barın karşısındaki, daha önce içeri girdiğinde onu süzdüklerini fark ettiğim takım elbiseli bir gruba baktı. "Sanırım yaşlanmadan önce üçlü yapmayı denemek istiyorum. Ama iki erkekle," diye açıkladı. "Üniversitede iki kız bir erkek olayına girdim ama pek işe yaramadı."

Bardağıma sıçradım, yarı boğuluyordum. "Violet. Lütfen. Beni utançtan ölmekten kurtar. En azından bu gece için."

"Eğer soruma cevap verirsen, fazla paylaşmayı bırakacağım." "Hayır, onları becermiyorum - kesinlikle ikisini birden değil." "Urgh," dedi Violet. "Bilebilirdim. Söyle bana

Boşandığından beri *biriyle* sikiştin. Lütfen. Bana son iki yılda seni orgazm eden tek şeyin vibratörün olmadığını söyle."

Violet dalga geçiyor olabilir, ama bunu söylerken, boşandıktan sonra ilk kez seks yapma adımını hâlâ atamadığım için biraz utandığımı hissettim. Kız kardeşim

erkeklerle olan ilişkilerinde çok ... özgürdü; bunu bulacağını biliyordum

çıktığım erkeklerin hiçbirisiyle neden yatmadığımı anlamakta zorlanıyordum. Kendim bile anlamıyordum. Ama hiçbirisi aradığım gibi görünmüyordu. Özel değillerdi. Marcus'tan beri pek çok erkekle çıktım, kendimi tekrar ortaya attım. Sadece o son adımı atmamıştım.

Sadece erkeklerle bile çıktım. Yani bir erkekle. Yaklaşık bir hafta boyunca, onunla yatmaktan kaçınmamın mümkün olmadığı anlaşılan kadar, bu yüzden işleri bitirdim.

Violet elimi tuttu. "Başından beri bunu söylediğimi biliyorum ama senin ihtiyacın olan tek gecelik bir ilişki. Seks olayını fazla düşünüyorsun. Bu sadece seks. Dış fırçalamak ya da egzersiz yapmak gibi. Bu hayatın bir gerçeği."

"Bu çok zor." Anlıyordum ve Violet'e katılıyordum - seks o kadar da büyük bir mesele değildi. Ama evlilikten sonra seks dehşet vericiydi. Belki de sonunda evliliğimin bittiğini kabul edeceğim için ve ayrıca seks bir ilişkinin habercisi olduğu için, aşmam gereken bir eşik olduğu için. Eğer bu tarafta kalırsam, o zaman güvende olurum. Ve bir şeyler sona erdiğinde, en başta var olmadıysa kimse ilişkinin başarısız olduğunu söyleyemezdi. Arkamda hayal kırıklıkları ve kopmuş ilişkilerden oluşan bir iz bırakarak hayatıma devam etmek istemiyordum.

"Gerçekten öyle değil. Ve açıkçası, eğer gerçekten gerginseniz, o tüm işi yaparken siz de orada uzanabilirsiniz. O kadar iyi olmayacaktır ama becerikli vücudunuz ve güzel yüzünüzle yapabileceğiniz tek şey buysa, bir erkeği boşaltmak için hiçbir şey yapmanıza gerek yok."

"Bu konuşmayı *gerçekten* yapıyor muyuz?" Gergin değildim. Seksi özlemiştim. Sadece başarısızlığa mahkûm bir ilişki istemiyordum.

Violet uzandı ve elimi okşadı. "İlk sefer, ilk aşk meselesiyle ilgili yaşadığın bu sorunu aşana kadar bu konuşmayı yapmaya devam edeceğiz. Senin hayatın

bir kola reklamı değildir. Kimsenin hayatı kola reklamı değildir. Marcus gitti ve geri gelmeyecek. Her neyse, şu anda Cindy Cremantes'i becerdiğini biliyorsun."

Bu söylentiye en son kardeşimin Connecticut'taki evine gittiğimde duymuştum. Cindy okuldan beri olduğu gibi hâlâ Westchester'daki eczanede çalışıyordu. Neden benden çok daha heyecanlı olduğundan emin değildim.

"Hayatımın bir kola reklamı olduğunu düşünmüyorum."

"Aynı fikirde değilim. Marcus'un yattığın tek erkek olmasını anlıyorum ama bu dekora rağmen aslında ellili yıllarda değiliz." Parmağını havada daire içine aldı. "Sen bir ev kadını değilsin. Seksten hoşlanmıyormuş gibi davranmana gerek yok. Modern dünyada hayat böyle değil."

"Seksi çok severim. Frijit değilim."

Violet iç çekti. "Marcus seni yatakta sıkıcı olduğun için terk etmedi. Korkmana gerek yok."

"Evet, biliyorum." Marcus yatak odasında sıkıcı değildi ve onunla seks yapmaktan zevk alıyordum. Ama yeni, daha fazla bir şeye açık olabilirdim. Bir sonraki kulüp yemeğinde arabamızın anahtarlarını bir kâseye atmak falan istemiyordum ama belki beni mutfakta yerde becerebilir ya da arada bir benimle biraz müstehcen konuşabilirdi. Bir keresinde, yeni evliyken, duşunu yarıda kesmiş ve ona sakso çekmeye hazır bir şekilde dizlerimin üzerine çökmüştüm ki bana işe geç kalacağı için vakti olmadığını söyledi. "Bir ilişkiye hazır değilim."

"Seks bir ilişki değildir. Çıktığın bu adamların Bay Doğru olup olmadığını görmek için onlarla yatmayı mı bekliyorsun?" diye sordu, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en gülünç şeymiş gibi kaşlarını birleştirerek.

Omuz silktilim. "Daha çok seks yapmayarak bir ilişkiden kaçınıyorum."

Başını salladı. "Tamam, anladım. Anladım. Ama kaçırdığın bir şey var: Biriyle seks yapmak onunla bir ilişki yaşadığın anlamına gelmez. Her zaman değil. Senin ihtiyacın olan şey bir yabancıyla seks yapmak."

Daha önce hiç bir erkeği tavlamamıştım, hatta kocam olmayan biriyle flört bile etmemiştim. Marcus ve ben liseden beri çıkıyorduk. "Peki bu tek gecelik ilişki nasıl olacaktı? Eğer teoride böyle bir şey yapmaya hazır olsaydım."

Violet kocaman bir sırtışa geçmeden önce votkasından bir yudum aldı. "Bir adam seç." Barda oturan, içkisini yudumlayan ve aklında çok şey varmış gibi bardağının dibine bakan bir adama başıyla işaret etti. "Seksi biri. Evlilik yüzüğü yok. Hallet şu işi."

Bitirdin mi? Önemli bir şey ya da parkta bir koşu değildi.

"Aptal olma. Bir erkeği öylece tavlayamam." Görebildiğim kadarıyla bardaki adam çekiciydi - güçlü bir çene, el yapımı olduğu anlaşılan güzel kesilmiş bir takım elbise. Ama yine de evde annesiyle yaşıyor ya da kadınların ya da erkeklerin üzerine işeme fetişine sahip olabilirdi. Sınırlarımı zorlamaya hazırdım ama bunun da bir sınırı vardı.

"Bana sürekli daha maceracı olmak istediğini söylüyorsun. Bence bu konuda hiç endişen yok, sadece Marcus denen salağın aklını çelmesine izin vermişsin. Ama teorik olarak, eğer tek gecelik bir ilişki yaşamak istiyorsan, o mükemmel olurdu." Çenesini bardaki seksi adama doğru kaldırdı.

"Sadece sevişecek birini bul. Bir daha asla görmeyeceğiniz birini ve sonra gerçekten hoşlandığınız birini bulduğunuzda, bir ilişki **ve** seks yaşayabilirsiniz."

"Andrew'u severdim. Peter'ı da öyle."

"Belki yaptın. Ama yeterince değil. Belki de baskı yüzündendir. Bir yabancıyla, ikinizin de sevişecek olması dışında bir beklenti yok."

Belki de buydu. Belki de hiçbir şey hakkında düşünmeme gerek yoktu.

Violet kaşlarını çatarak, "O şeyi yapıyorsun," dedi.

"Ne şeyi?"

"İşaret parmağınızı dokundurduğunuz şey. Sinir bozucu."

"Sinir bozucusun."

Bu fikir onu hiç rahatsız etmemiş gibi omuz silkti. Violet her zaman kendinden ve etrafındaki her şeyden çok emindi. Sanki bilim kurgudan fırlamış reçeteli süper güçlü bir gözlük takmış gibiydi - her şeyi benden daha farklı, daha net görüyordu. Genellikle haklıydı.

"Teoride -çünkü bunu yapmamın hiçbir yolu yok- bardaki adamı tavlama isteseydim ne yapardım?"

"Teoride mi?" Violet sordu.

Kokteylimin içinden çıkan iki küçük siyah pipeti ağzıma götürürken başımı salladım.

"Fazla bir şey yapmana gerek yok. Sadece bara gitmek için bir neden bul."

"Neden bara gitmem gerekiyor ki? Masa servisi var."

Violet yüksek sesle nefes verdi. "Bir neden *bul* dedim. Ne olduğu önemli değil. Sadece bara git ve alışılmadık bir içki sipariş et." Durakladı, ağzı bir kelimenin ortasındaymış gibi hafifçe açıldı. "Bir Fransız 75'liği."

"Bu bir kokteyl mi?" Kulağa daha çok bir boya rengi ya da köpek cinsi gibi geliyordu.

"French 75 *bir* kokteyldir. New York'ta yaşayıp da bunları nasıl bilmezsin?" diye sordu. "Menüde yok, bu da sizi havalı ve sofistike gösteriyor. Ve bu bir konuşma noktası."

"Bara gittim, içki sipariş ettim. Sonra ne olacak? Ondan beni becermesini mi isteyeceğim?"

"Şşşt, burası güzel bir yer," dedi Violet kıkırdayarak. "Sadece yanına git, ona yakın dur. Ona karşı açık ol. Belki yan gözle ona bak. Bu elbisenin içinde tek yapman gereken bu."

Elbiseme baktım. Kırmızı elbisemdi. İş için giymiştim. O kadar seksi olamazdı.

"Belki içkimi bitirdikten sonra."

Violet gözlerini devirdi. "Belki kışım. Bunu asla yapmayacaksın."

Bana sürekli ne yapamayacağım söylendi. Ne olmadığım. Marcus tarafından, hazinede çalıştıktan sonra asla finans müdürü olamayacağımı söyleyen işe alım danışmanları tarafından, asla şehre taşınamayacağımı söyleyen kardeşim tarafından.

Siktir et.

Bunların hepsini yapmıştım. Bir bara gidip lanet bir içki sipariş edebilirdim.

"İki French 75 hemen geliyor." Kabinden kayarak çıktım ve Violet'i şok edip etmediğimi görmek için arkama bakmadım. Cesaretimi kaybetmek istemiyordum. Bardaki adamla konuşmak zorunda değildim. Aksine, konuşsam daha iyi olurdu. Violet'e bir erkeği tavlamanın sandığı kadar kolay olmadığını kanıtlayabilirdim.

Kırmızı rugan topuklu ayakkabılarım, göğsümdeki kalp atışlarıyla senkronize olmayan ahşap parke zemine çarptı. Violet'in işaret ettiği adam barın köşesinde oturuyordu, bu yüzden yanına kaymak yerine köşeye gittim, böylece yakışıklı olanın sadece profili olmadığından emin olabilirdim.

Ellerimi parlak maun ağacının üzerine koydum, kasıtlı olarak sağıma bakmadım. Barmen barın arkasında değildi.

Yakışıklı adam anlayamadığım bir aksanla, "Sanırım bir saniyeliğine dışarı çıktı," dedi. Şöyle bir baktım. Hayır, yakışıklı o l a n tek yanı profili değildi. Ona baktığım anda sanki gözlerim onunkilere yapıştı. Sırıttı. "Merhaba."

Nefesimi içime çektim ve gülümsedim, parmaklarımı ellerimin altında kıvırdım ve tırnaklarımı avuç içlerime sıkıştırdım. "Merhaba." Koyu çikolata kahverengisi gözleri, sanki odadaki tek şey benmişim gibi beni izliyordu.

"Ryder," dedi.

"Oh. Scarlett." Hâlâ gülümseyerek başımı salladım.

"Benim adım bu.

Yani, benim adım Scarlett."

Kendine gel Scarlett. O sadece bir erkek.

Ama o herhangi biri değildi. Daha önce tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyordu. Bir film yıldızına benziyordu. Otururken bile uzun boylu olduğunu söyleyebilirdim - beş on bir boyundaki Marcus'tan daha uzundu. Teni bronzdu ve saçları parlak kestane kahverengisiydi. İri ellerinden biri bardağını kavrarken diğeri çenesini okşuyordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Scarlett mi? O'Hara'daki gibi mi?" "Hayır, *King* 'deki gibi."

Dudaklarının kenarları yarım bir gülümsemeye kıvrıldı ve başını salladı. "Scarlett King. Bunu sevdim."

Bunu sevdim, diye tekrarladım içimden, onun gibi konuşmaya çalışarak. Ve sonra anladım. O bir İngilizdi.

Dolgun, somurtkan
dudakları. Neredeyse
gülümsüyordu.

Aksanı. Vay
canına.

Eğer Peter ya da Andrew bu adam gibi olsalardı, endişelerim ne olursa olsun onlarla yatmaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değildim. Ama öyle değillerdi. Ensemdeki tüyleri diken diken etmemişlerdi. Omuzlarımı geriye, göğsümü öne itmeme neden olmamışlardı. Çıplak halde nasıl göründüklerini düşünmeme neden olmamışlardı.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi solumdaki adam. Bakışlarımı tekrar barmene çevirmeye çalıştım ama Ryder onu yakalamıştı.

"Scarlett ve şuradaki arkadaşı bir şeyler içmek istiyor. Bunu faturama ekleyin," dedi Ryder.

"Bu biraz riskli. Ya bir şişe Cristal sipariş edeceğimi söylersem?" Ben sordum.

"Burada sunmadıklarını söyleyebilirim ama yirmi bir Krug mükemmeldir. Ve faturama ekle."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Martin. Krug," dedi Ryder barmene. Sesi çok otoriter geliyordu. Belki de aksanı yüzünden söylediği her kelime biraz kırılmıştı.

Kahretsin. Sadece alabileceği en pahalı içkilerin peşinde olan kızlardan biri gibi görünmek istemiyordum. "Oh, hayır! Gerek yok, ben sadece birkaç kokteyl içmeye geldim. Sakıncası yoksa yine aynısından," dedim barmene. Violet'in bana verdiği ismi unutmuştum.

"Krug'u geri mi çeviriyorsun?" Ryder kaşlarını çatarak sordu. "Evet, bu şekilde sen düşünmeden seninle konuşabilirim. zamanınızı satın aldınız."

Ryder kaşlarını kaldırdı. "Şimdi bununla yaşayabilirim. Peki nereden başlayalım?"

Kahretsin, bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Violet ile konuşurken sadece bir kokteyl sipariş etmeye kadar gelmişim. Başını hafifçe eğdi ve karar vermesini bekledim. "Arkadaşınla bu kadar gizli kapaklı ne konuştuğunuzu söylesene," dedi. "Bölünmek istemeyen iki kız gibi görünüyordunuz."

Temel bilgilerle başlamamız gerekmiyor muydu? Ne iş yaptığımla? New York'ta mı yaşıyordum? Bana bakışındaki bir şey, bu adamın ruhumu doğrudan istediğini söylüyordu.

"Önce sen," dedim. "Neden buradasın? Acılarını mı paylaşıyorsun? Kötü bir ayrılık mı? Bir trilyon dolar mı kaybettin?"

Kıkırdadı. "Öyle bir şey değil," dedi içkisinden bir yudum alarak. "Yarın jet lag olmadan uyanabilmek için kendimi uyanık tutmaya çalışıyorum. Bugün erken saatlerde Londra'dan geldim."

Londra'da. İlginç.

"İş için mi buradasınız?" Bar taburesine yaslanıp kendimi biraz rahatlatarak sordum.

"Ben burada yaşıyorum ve işim de burada. Şehirde mi yaşıyorsunuz?"

Başımı salladım. "Yani Londra'yı ziyaret ediyordunuz?"

"Evet, büyükbabam düştü ve ben de onu kontrol etmek için geri döndüm."

Gözlerimi devirmiştım. Ne kadar salakça. "Hasta büyükbabanı mı ziyaret ediyordun?" Ayağa kalktım ve kokteyllerimizin hazır olup olmadığına baktım. "Bunu söylediğinde herhangi bir kız buna inanıyor mu?"

Güldü. "Haklısın. Bu bir replik gibi geldi. Ama doğru. Neyse ki o iyi ve sen de duygularımı incitmedin." Benimle oyun mu oynuyordu, bilmiyordum.

"Eğer büyükbaban hastaysa, o zaman üzgünüm."

Beni izlerken gözleri parıldıyor gibiydi ve aklımdan geçenleri tamamlamam için bana bolca zaman verdi. "Teşekkür ederim," dedi sonunda. "Eğer klişe olmak isteseydim, bana kendin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söylemeni isterdim."

"Bu sevimsiz mi? Bence biraz hoş-sevimsiz. Sevimsiz sevimsizden ziyade."

"Hangi kutuda olduğumu bilmek güzel." Işıltısı geri gelmişti. Kirpikleri o kadar uzundu ki, rimel sürüp sürmediğini kontrol etmek için yakından bakmam gerekti. Şehir metroseksüellerle doluydu ama makyaj yapan bir adamla yatağa girecek değildim. Duş jeli ve şampuan dışında her şeyin sadece vajinalı insanlar için olduğunu düşünen bir erkekten hoşlanıyordum.

Ama Ryder'ın kirpiklerinde herhangi bir gelişme yoktu.

"Peki, neden *bana* kimsenin bilmediği bir şey söylemiyorsun? Gerçek bir şey," dedim.

Bana bakarken sanki dürüst olup olamayacağını anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Bazen geceleri uyuyamıyorum çünkü

Ölmeden önce hepsini halledeceğim," dedi, uzaklara ve içkisine bakarak.

Konuştığında gözlerindeki ışıltı kayboldu ve ona doğru uzandım ama dokunmak istemedim, bunun nereye varacağını bilmiyordum, bu yüzden elimi içkisinin yanındaki tahtanın üzerinde bıraktım. "Neyi hallettin?" Belki de büyükbabasını ziyaretten dönmüştü ve dünyadaki yerini düşünüyordu.

"Yapmak için burada olduğum her şeyi." Elime baktı ve ben de elimi çektim. "Hiç düşünmüyor musun? Sonunda ne kaldı?"

Yüz ifadesi o kadar üzgündü ki daha iyi bir hale getirmek istedim. "Salı günü olmaz," diye cevap verdim gerçekçi bir şekilde.

Sırıtarak bana baktı. "Bu iyi bir strateji. Ben deneyeceğim. Şimdi sıra sende."

"Başka kimsenin bilmediği bir şey mi?" Ailem beni çok iyi tanırdı ve Marcus da içimi dışımı bilirdi. "Başka *kimsenin* bilmediği bir şey olduğundan emin değilim."

"Yalancı," diye fısıldadı.

Bu konuşmanın yatağa götürecek türden bir konuşma olmadığından emindim. Kesinlikle ön sevişme gibi hissettirmiyordu.

"Tamam, kimsenin bilmediği bir şey var," dedim omuzlarımı çekerek geri ve toplama yukarı ve iki kokteyller barmen önüme koydu.

"Bence sen seksi bir adamsın." Ve ben onun yüz ifadesini yakalayamadan İçkilerimizle birlikte Violet.

Bunu söylemiş miydim? Doğruydı. Ve bunu benden başka kimse bilmiyordu. Yani, eminim bir sürü insan ona seksi bir adam olduğunu söylemiştir. Ama *ben* kimseye söylememiştim. Ta ki ona söyleyene kadar. Bir çılgılık atmak istedim. Bunu gerçekten söylediğime inanamıyordum. Violet'ın onaylayacağından emindim.

"Onu neden terk ettin? Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu," diye yakındı Violet, tekrar karşısına oturduğumda.

"Ne bekliyordun ki? Beni barın üzerinde çevirip

herkesin içinde sıkmasını mı?"

"Belki," diye yanıtladı.

Kıkırdadım. Tam adını almamıştım. O da numaramı istememişti. Ama eğlenceliydi. Ve beklediğim kadar korkutucu değildi.

"En azından hafiflemişsin. Onu becerseydin ne kadar hafiflerdin bir düşünsene."

"Seks *her şeyin* cevabı değildir." Şirketimi kurtarmaz ya da ipoteği ödemez.

"Evet ama *iyi* seks her şeyi biraz daha iyi yapar," dedi Violet.

"Aynı fikirdeyim," dedi bir adam yanımızdan.

Kafamı çevirdiğimde Ryder'ın masamızın üzerinde durduğunu gördüm. Ne kadarını duymuştu?

"Bence çok seksisin," dedi, gözlerini bana dikerek. "Ve numaranı istiyorum."

"Ben gidiyorum," dedi Violet, çantasını kaptığı gibi kabinden dışarı çıktı.

"Bekle, ben de seninle geliyorum." Burası birdenbire çok sıcak olmuştu ve biraz hava almaya ihtiyacım vardı.

"Hayır kalmayacaksın," dedi Ryder. "Bir süre burada kalacaksın. Benimle birlikte. Seni biraz daha yakından tanımak istiyorum."

Violet'in ağzı parlak bir gülümsemeyle genişledi. "Aksanlı adamı duydun. Beni sonra ara. Seni seviyorum." Ben daha tartışmaya fırsat bulamadan ortadan kayboldu ve beni hiç de sıkıcı bulmayan, tanıdığım en seksi İngiliz'in karşısında oturmak zorunda kaldım.

[Buraya tıklayın ve daha fazlasını okuyun](#)

BOOKS BY LOUISE BAY

Tüm Louise Bay Kitapları Kindle Unlimited'ta ücretsiz olarak veya Amazon'dan satın alınabilir.

Her kitap tek başınadır.

[Patron + Hizmetçi = Kimya Oyun +](#)
[Anlaşma = Yapıyorum](#)
[Kahraman + Vegas = Pişmanlık Yok](#)

Doktorlar Dizisi [Dr.](#)

[Of f Limits](#)

[Dr.](#)

[Mükemmel](#)

[Dr. CEO](#)

[Dr. Sahte](#)

[Nişanlı Dr.](#)

[Bekar Baba](#)

Mister Serisi [Bay](#)

[Mayfair](#)

[Bay Knightsbridge](#)

[Bay Smithfield](#)

[Bay Park Lane](#)

[Bay Bloomsbury](#)

[Bay Notting Hill](#)

Noel Koleksiyonu [Noel'in](#)

[14 Günü](#)

Oyuncu Serisi

[Uluslararası Oyuncu](#)

[Özel Oyuncu](#)

Standalones

[Hollywood](#)

[Skandalı Aşk](#)

[Beklenmedik](#)

[Umutlu](#)

Empire State Serisi

Centilmen Serisi

Acımasız Centilmen

Yanlış Centilmen

Kraliyet Serisi Wall

Street Kralı Park

Avenue Prensi

Manhattan Dükü

İngiliz Şövalyesi

Londra Kontu

Geceler Serisi

Indigo Geceleri Vaat

Edilmiş Geceler

Paris Geceleri

Ne tür kitaplardan hoşlanırsınız?

Arkadaştan Sevgiliye

Bay Mayfair Vaat

Edilmiş Geceler

Uluslararası Oyuncu

Sahte ilişki (mantık evliliği) Manhattan Dükü

Bay Mayfair Bay

Notting Hill Dr.

Sahte Nişanlı

Dr. Bekar Baba

Oyun + Anlaşma = Yapıyorum

Düşmanlardan

Aşıklara Wall

Street'in Kralı

İngiliz Şövalye

Londra Kontu

Hollywood Skandalı

Paris Geceleri

Noel'in 14 Günü

Bay Bloomsbury

Oyun + Anlaşma = Yapıyorum

Ofis Romantizmi/ İşyeri Romantizmi

Bay Knightsbridge

Wall Street'in Kralı

İngiliz Şövalye

Acımasız Beyefendi Bay

Bloomsbury

Dr. Of f Limits

Patron + Hizmetçi = Kimya Oyun +

Anlaşma = Yapıyorum

İkinci Şans

Uluslararası Oyuncu

Umutlu

En İyi Arkadaşının Kardeşi

Söz Verdiği Geceler

Tatil/Tatil Romantizmi

Empire State Serisi Indigo

Geceleri

Acımasız Beyefendi Yanlış

Beyefendi Beklenmedik

Aşk

Noel'in 14 Günü

Kahraman + Vegas = Pişmanlık Yok

Tatil/Noel Romantizmi

Noel'in 14 Günü

İngiliz Kahraman

Promised Nights (İngiliz kadın

kahraman) **Indigo Nights** (Amerikalı

kadın kahraman)

Umutlu (İngiliz kadın kahraman)

Manhattan Dükü (Amerikalı kadın kahraman)

İngiliz Şövalye (Amerikalı kadın kahraman)

Londra Kontu (İngiliz kadın kahraman)

The Wrong Gentleman (Amerikalı kadın kahraman) **The Ruthless Gentleman**

(Amerikalı kadın kahraman) **International Player** (İngiliz kadın kahraman)

Bay Mayfair (İngiliz kahraman)

Bay Knightsbridge (Amerikalı kadın kahraman) **Bay Smithfield** (Amerikalı

kadın kahraman) **Özel Oyuncu** (İngiliz kadın kahraman)

Bay Bloomsbury (Amerikalı kadın kahraman) **Noel'in 14 Günü** (İngiliz kadın

kahraman) **Bay Notting Hill** (İngiliz kadın kahraman)

Dr. Of f

Limits Dr.

Perfect

Dr. Sahte Nişanlı (Amerikalı kadın kahraman)

Dr. Bekar Baba

The Play + The Pact = I Do (Amerikalı kahraman)

Louise Bay posta listesine [buradan](#) kaydolun!

Daha fazlasını www.louisebay.com adresinden okuyun

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.